

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Φύλλο 392 1,00 € Εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Ιδιωτικοποιήσεις, Φοροεπιδρομή, Μειώσεις συντάξεων, Απολύσεις...

Λουκέτο στη Βουλή

«Μπλακ άουτ» σκληρών μέτρων

12^ο ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΟ ΚΑΜΠΙΝΓΚ (Μονολίθι Πρέβεζας)

ΔΕΗ

Σκάνδαλο μεγατόνων, κοινωνική καταστροφή

σελ. 6

ΣΥΡΙΖΑ

Συμμαχίες ολοταχώς δεξιά

σελ. 10

Ιστορία

40 χρόνια από τη Μεταπολίτευση

σελ. 14-15

Διεθνή

Χαοτικές εξελίξεις στο Ιράκ

σελ. 16

Η ΟΚΔΕ και οι παρατάξεις της (Αντεπίθεση των Εργαζομένων, Σοσιαλιστική Σπουδαστική Πάλη, Μαθητική Αντεπίθεση) πραγματοποιούν για δωδέκατη συνεχή χρονιά το κάμπινγκ τους, στην παραλία του Μονολιθίου Πρέβεζας, στο camping ΠΑΝΟΡΑΜΑ.

Ξεκινάμε το Σάββατο 26/7 (άφιξη και εγκατάσταση) και επιστρέφουμε Κυριακή 3/8 (8 διανυκτερεύσεις).

Κάναμε κάθε δυνατή προσπάθεια για να κρατηθεί χαμηλά το κόστος:

- Για 8 διανυκτερεύσεις σε σκηνή, με 1 πλήρες γεύμα τη μέρα στο εστιατόριο του κάμπινγκ, το κόστος είναι: εργαζόμενοι: 105 ευρώ - φοιτητές, μαθητές, άνεργοι: 90 ευρώ - παιδιά ως 12 ετών: μόνο το «κουπόνι φαγητού», 6 ευρώ τη μέρα.

- Για λιγότερες μέρες διαμονής, το ημερήσιο κόστος είναι 13 ευρώ.

- Υπάρχουν διαθέσιμα δωμάτια (απαιτείται η έγκαιρη ενημέρωσή μας).

- Θα υπάρχει πρωινό με δικά μας υλικά (σε συμβολικό κόστος) και βραδινό με ψήσιμο που οργανώνουμε οι ίδιοι.

ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ

Όσον αφορά το πολιτιστικό-ψυχαγωγικό πρόγραμμα του κάμπινγκ, θα γίνουν προβολές ταινιών (και για παιδιά), μουσικές βραδιές, πάρτι, παιχνίδια και δημιουργική απασχόληση για τα παιδιά. Ακόμα, θα υπάρχει βιβλιοπωλείο με πλούσια συλλογή βιβλίων, πολιτικού και λογοτεχνικού περιεχομένου.

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΣΥΖΗΤΗΣΕΩΝ

1. Μετά τις Ευρωεκλογές. Τα αποτελέσματα, το νέο πολιτικό σκηνικό και οι προοπτικές του εργατικού κινήματος. Πως αντιμετωπίζουμε το ενδεχόμενο μιας «αριστερής κυβέρνησης»; Τα καθήκοντα και η επέμβαση των επαναστατών, για την οικοδόμηση μιας νέας επαναστατικής δύναμης.

2. Ουκρανία. Οι φασίστες στην κυβέρνηση του Κιέβου, μαζί με Ε.Ε. και ΗΠΑ, σφάζουν τον ουκρανικό λαό. Η λαϊκή εξέγερση στα Νότια και Ανατολικά. Η διεθνιστική προοπτική: για το δικαίωμα στην αυτοδιάθεση - για μια σοσιαλιστική ομοσπονδία.

3. 40 χρόνια από την πτώση της Χούντας - Η «Μεταπολίτευση». Η δομική κρίση του ελλ. καπιταλισμού. Από τους αγώνες και τις κατακτήσεις του εργατικού κινήματος, στη νεοφιλελεύθερη επίθεση και λαίλαπα των Μνημονίων, στην χρεοκοπία/κατάρρευση του ελλ. καπιταλισμού. Το αστικό πολιτικό σκηνικό, από την «δημοκρατική ομαλότητα» στη σημερινή παρακμή και σήψη του.

4. Νεοελληνική λογοτεχνία. Σημαντικά έργα, περίοδοι, συγγραφείς. Η αξία της για τη συγκρότηση των αγωνιστών και μιας κουλτούρας αντίστασης. Θα πραγματοποιηθούν εργαστήρια από τις παρατάξεις, καθώς και από συντρόφους από το εξωτερικό.
Επικοινωνία: Στο ergatikipali@okde.gr και στα τηλέφωνα 210 5247227 για Αθήνα και 2310 237 938 για Θεσσαλονίκη.

Να οργανώσουμε την αντίσταση Να οικοδομήσουμε την Ο.Κ.Δ.Ε. & την 4η Διεθνή

Όλοι εμείς, οι εργαζόμενοι, οι νέοι, τα φτωχά λαϊκά στρώματα, βιώνουμε καθημερινά την απίστευτα σκληρή επίθεση του κεφαλαίου στα κοινωνικά και πολιτικά δικαιώματα, στις ατομικές ελευθερίες και την ποιότητα ζωής. Με την ιδιωτικοποίηση των δημόσιων υπηρεσιών και των κοινωνικών αγαθών, την εμπορευματοποίηση/διάλυση των συστημάτων υγείας, παιδείας και κοινωνικής ασφάλισης. Τις φαρανδικές ανισότητες με τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό μιας δράκας καπιταλιστών και χρυσοδάκτυλων της αγοράς χάρη στην υπερεκμετάλλευση και καταπίεση της εργασίας, στην λεηλασία της δημόσιας περιουσίας και των λαϊκών αποταμιεύσεων. Την καταπάτηση της ανθρώπινης αξιοπρέπειας, τον εκφυλισμό των ηθικών, πνευματικών και πολιτιστικών αξιών και συνολικά την αποσύνθεση της οικονομίας και της κοινωνίας.

Όλοι εμείς, βλέπουμε την εξαθλίωση, την φτώχεια και την πείνα ν' απλώνονται παντού στον πλανήτη. Την παιδική εργασία, την εγκληματικότητα, τον ρατσισμό, τον εθνικισμό να φουντώνουν. Τον πόλεμο και την καταστροφή του περιβάλλοντος να απειλούν την επιβίωση του ανθρώπινου γένους. Την αλόγιστη χρήση των ανθρώπινων και φυσικών πόρων από μια χούφτα πολυεθνικών/ διεθνικών επιχειρήσεων των ιμπεριαλιστικών χωρών, που επιβάλλουν με την βία τον Νεοφιλελευθερισμό, την Παγκοσμιοποίηση και την Νέα Τάξη Πραγμάτων, για την σωτηρία των κερδών τους και του συστήματός τους από την βαθύτατη κρίση του.

Όλοι εμείς πρέπει και μπορούμε να τους σταματήσουμε. Να βάλουμε τέλος στα αδιέξοδα του ατομισμού και της διαίρεσης. Να μετατρέψουμε με τους αγώνες και την αλληλεγγύη μας τα συνδικάτα και τους συλλόγους μας σε όπλα αντίστασης στον νεοφιλελευθερισμό, την εκμετάλλευση, την καταστολή, την καταστροφή του περιβάλλοντος, τον ρατσισμό και τον πόλεμο. Να πετάξουμε οριστικά την «αρχαία σκουριά»: σοσιαλδημοκράτες, σταλινικούς, ρεφορμιστές και γραφειοκράτες συνδικαλιστές. Όλους αυτούς, που αφού βίασαν ιδανικά και αξίες γενιών και γενιών για μια καλύτερη ζωή, σήμερα έχουν περάσει στο νεοφιλελεύθερο στρατόπεδο ή αναπαλαιώνουν τις πολιτικές της ταξικής συνεργασίας, της «κεντροαριστεράς», της «λαϊκής εξουσίας», που μας οδήγησαν σε τραγικές ήττες.

Όλοι εμείς πρέπει να κάνουμε μια τομή στην πολιτική μας. Να συγκρουστούμε με την λογική της αγοράς και του κέρδους στη βάση ενός αντικαπιταλιστικού προγράμματος. Να χτυπήσουμε το κακό στην ρίζα του, το κεφάλαιο, την Ε.Ε., τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό. Να καταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπων από άνθρωπο, να κοινωνικοποιήσουμε τις επιχειρήσεις σ' όλους τους τομείς-κλειδιά της οικονομίας (τράπεζες, ενέργεια, μέσα μεταφοράς και επικοινωνίας). Να θέσουμε όλες τις μεγάλες επιλογές -ενέργεια, βιομηχανία, διατροφή, περιβάλλον, πολιτισμός- σ' ένα δημοκρατικό σχεδιασμό. Να αποδεσμεύσουμε την χώρα μας από την Ε.Ε. των καπιταλιστών, των κερδοσκόπων, του ρατσισμού και των τρομονόμων, του νεοαποικισμού και των ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων. Να ανατρέψουμε την κοινοβουλευτική δικτατορία του κεφαλαίου, να διαχωρίσουμε οριστικά από τις σταλινικές δικτατορίες των γκούλαγκ ή τα πρότυπα του «ανθρώπινου καπιταλισμού» της σοσιαλδημοκρατίας και της κεντροαριστεράς. Να εγκαταστήσουμε μια σοσιαλιστική κοινωνία στην χώρα μας και την Ε.Ε. που θα έχει στο κέντρο της τις ανάγκες του ανθρώπου, τα δημοκρατικά και κοινωνικά δικαιώματα, τις ατομικές ελευθερίες, τις ανθρώπινες, ηθικές και πολιτικές αξίες. Να εγκαθιδρύσουμε την εξουσία των εργαζομένων, που θα στηρίζεται σε όργανα άμεσης δημοκρατίας και αυτοδιαχείρισης, όπου τα δημοκρατικά, πολιτικά και ατομικά δικαιώματα και ελευθερίες θα ξεπερνούν κατά πολύ, ποσοτικά και ποιοτικά, εκείνα ακόμη και των πιο ανεπτυγμένων αστικών δημοκρατιών.

Όλοι εμείς πρέπει να κάνουμε μια τομή στην πρακτική μας. Να στρατευτούμε στον αγώνα για να υπερασπιστούμε την εργασία, το βιοτικό επίπεδο, το δικαίωμα στην ζωή. Να βάλουμε τέλος στην βαρβαρότητα του νεοφιλελευθερισμού, στις πολιτικές των αστικών κομμάτων (Ν.Δ., ΠΑΣΟΚ) και του καπιταλισμού/ιμπεριαλισμού. Να παλέψουμε για την ενότητα του κινήματος μέσα στους αγώνες στη βάση της ταξικής ανεξαρτησίας. Να δημιουργήσουμε και να στηρίξουμε συσπειρώσεις αντίστασης και επιτροπές αγώνα σε κάθε σωματείο, σύλλογο, τόπο δουλειάς, σχολείο, σχολή, γειτονιά και κοινότητα. Να οικοδομήσουμε μια ισχυρή αντικαπιταλιστική δύναμη μέσα στο εργατικό/συνδικαλιστικό κίνημα και τα κοινωνικά κινήματα. Να χτίσουμε την δική μας μαζική εργατική, επαναστατική οργάνωση, πραγματικό εργαλείο στην πάλη μας για την σωτηρία από τους νεοφιλελεύθερους καπιταλιστές και ιμπεριαλιστές. Να στρατευτούμε στην υπόθεση της Ο.Κ.Δ.Ε. και του επαναστατικού μαρξισμού, στην οικοδόμηση του παγκόσμιου κόμματος της σοσιαλιστικής επανάστασης, την 4η Διεθνή.

ΑΝΤΙΡΑΤΣΙΣΤΙΚΑ ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΣΕ ΟΛΗ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Τα Αντιρατσιστικά Φεστιβάλ είναι και φέτος εδώ, περισσότερα από κάθε άλλη χρονιά: Χανιά, Βόλος, Ρέθυμνο, Τρίκαλα, Κοζάνη, Χίος, Λάρισα και φυσικά Αθήνα και Θεσσαλονίκη είναι μερικές από τις πόλεις που θα τα φιλοξενήσουν. Άλλα έχουν ήδη πραγματοποιηθεί και άλλα ετοιμάζονται για να ανοίξουν τις πόρτες τους σε κοινό, μεταναστευτικές και αντιρατσιστικές οργανώσεις, πολιτικές οργανώσεις. Στο πρόγραμμα περιλαμβάνονται εκδηλώσεις, εργαστήρια, δεκάδες τραπέζια συλλογικότητας και οργανώσεων, συναυλίες, θεατρικές παραστάσεις, χοροί και δράματα από ομάδες ντόπιων και μεταναστών, φωτογραφικές εκθέσεις, προβολές, παιδότοπος, αθλητικοί αγώνες κτλ.

Με κεντρικό σύνθημα «Να σβήσουμε τα σύνορα, να νικήσουμε το φόβο, να μη γίνει ο κόσμος φυλακή» το **18ο Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ της Αθήνας** θα πραγματοποιηθεί στην Πανεπιστημιούπολη Ιλίσίων στις 4, 5 και 6 Ιουλίου.

Τις ίδιες μέρες διοργανώνεται και το **17ο Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ-Κοινωνικής Αλληλεγγύης της Θεσσαλονίκης** στο πρώην στρατόπεδο Παύλου Μελά.

Στόχος τους είναι η διεύρυνση του φεστιβάλ πέρα από το μεταναστευτικό και στα άλλα μεγάλα κοινωνικά μέτωπα της εποχής όπως εκείνο της κοινωνικής αλληλεγγύης, των εργατικών

αγώνων, των κινημάτων υπεράσπισης των κοινών αγαθών όπως είναι το νερό, η γη, οι παραλίες, οι δημόσιοι χώροι, η δημόσια ενημέρωση. Έτσι μεταξύ άλλων, στο Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης μπορείτε να παρακολουθήσετε τα εργαστήρια:

► **Παρασκευή 4 Ιούλη - 7μμ στο χώρο 8: «Εργατικοί αγώνες ενάντια στην εργοδοτική τρομοκρατία και την κρατική καταστολή».** Διοργανώνουν: Επιτροπή αγώνα εργαζομένων στον ΚΑΦΕΝΑΙ-ΜΥΡΣΙΝΗ, Εργαζόμενοι στο Φούρνο του Λάμπρου, Σωματείο Μισθωτών Εκπαιδευτικών Θεσσαλονίκης, Σωματείο σερβιτόρων μαγειρών Αθήνας, Δίκτυο ανέργων και επισφαλώς εργαζομένων.

► **Κυριακή 6 Ιούλη - 7μμ στο χώρο 4: «Αυτοοργάνωση και αλληλεγγύη στις γειτονίες. Καλένας χωρίς ρεύμα, σπίτι, τρόφιμα».**

Διοργανώνουν: Επιτροπή Δράσης Δυτικών Συνοικιών και συνελεύσεις γειτονιών, Κουζίνα Αλληλεγγύης Στεκιού Μεταναστών

Το εισιτήριο ενίσχυσης για την κάλυψη των εξόδων του φεστιβάλ της Αθήνας είναι 5 ευρώ, ενώ διατίθεται και τριήμερο εισιτήριο με 10 ευρώ. Η είσοδος για μετανάστες, πρόσφυγες και ανέργους είναι δωρεάν.

Πού θα βρείτε τις εκδόσεις

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Βιβλιοπωλεία: "Πρωτοπορία" Γραβιάς 3-5, "Πολιτεία" Ασκληπιού 1-3 & Ακαδημίας, "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37 και σε όλα τα κεντρικά βιβλιοπωλεία.

Θεσσαλονίκη

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), "Πρωτοπορία" Λ. Νίκης 3

Γιάννενα

Βιβλιοπωλεία: "Δωδώνη", "Το βιβλιοπωλείο" στην Αβέρωφ

Κοζάνη

Συνεταιριστικό Βιβλιοπωλείο Κοζάνης, Ρήγα Φεραίου 10

Πού θα βρείτε την εφημερίδα

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Περίπτερα: Πλ. Κάνιγγος και σχεδόν σε όλα τα περίπτερα των Εξαρχείων.

Βιβλιοπωλεία: "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37, "Καινά Δαιμόνια" Σουλτάνη 8, "Εκτός των Τειχών" Γραβιάς 10-12.

Θεσσαλονίκη

Πολιτικό-Πολιτιστικό Στέκι "Ισκρα": Αμύντα 12, ισόγειο

Περίπτερα: Καμάρα, Αλεξάνδρου Σβάλου 39

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο)

Κοζάνη

Συνεταιριστικό Βιβλιοπωλείο Κοζάνης, Ρήγα Φεραίου 10

Και στα κεντρικά πρακτορεία Αθηναϊκού τύπου σε όλη την Ελλάδα.

Γίνε Συνδρομητής - Ενίσχυσε την ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Γράψτε μας στο e-mail ergatikipali@okde.gr ή ταχυδρομήστε μας τα στοιχεία σας στην διεύθυνση Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα.

Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 15 ευρώ - εξωτερικού 20 ευρώ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Εκδίδεται από αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, Εκδότης: Σωφρόνης Παπαδόπουλος, Εκτύπωση: Κ. Φερέτος, Δερβενίων 30

Γραφεία: Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, τηλ. 210-5247227 - Κλεισούρας 4, Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310-237938

www.okde.gr, e-mail: ergatikipali@okde.gr

Έκθεση ΔΝΤ Το πραγματικό αφεντικό μίλησε

Οσο μεγαλύτερο συμπεριφέρθηκε η Τρόικα στην υποτακτική της συγκυβέρνηση προεκλογικά περίοδο, τόσο κυνικά την περιφρόνησε μετεκλογικά. Προεκλογικά το ΔΝΤ σιώπησε για την πραγματική κατάσταση του ελληνικού καπιταλισμού και το νέο κύμα μέτρων, αναβάλλοντας τη δημοσιοποίηση της ετήσιας έκθεσής του για «τεχνικούς λόγους» και δίνοντας τη δυνατότητα στη συγκυβέρνηση να παραληρεί για «έξοδο απ' την κρίση» και «τέλος των μνημονίων». Μετεκλογικά, φρόντισε να δημοσιοποιήσει την έκθεση την ίδια ώρα που ο Σαμαράς όρκιζε τη «νέα» κυβέρνηση του, ξεκαθαρίζοντας ποιος πραγματικά κάνει κουμάντο στη χώρα.

Η οικονομική κρίση δεν ξεπεράστηκε...

Το ΔΝΤ, σαν επιστημονικός σύμβουλος και μπράβος των δανειστών, ενδιαφέρεται μόνο για τα δημοσιονομικά και την «χρηματοδοτική ικανότητα», δηλαδή το ξεπλήρωμα των χρωστούμενων. Φυσιολογικά λοιπόν δεν ενδιαφέρεται για τη ραγδαία αποσύνθεση της παραγωγικής βάσης και την εφιαλτική κοινωνική διάλυση, περισσότερο για τις επιπτώσεις του προγράμματός του σε αυτές.

Ακόμη κι έτσι, η έκθεσή του με αλαζονική ωμότητα τσακίζει κάθε προσπάθεια της συγκυβέρνησης να εμφανίσει «επιτυχίες». Την τετραετία 2014-2017 προβλέπεται δημοσιονομικό κενό (δηλ. ελλείμματα στον προϋπολογισμό που δεν είχαν προβλεφτεί) ύψους 7,7 δις, ενώ για το 2015 χρηματοδοτικό κενό 12,6 δις. Για το δημοσιονομικό κενό θα απαιτηθούν -πέρα από τα προγραμματισμένα και ήδη συμφωνηθέντα μέτρα- νέα μέτρα αντίστοιχου ύψους, ενώ για το χρηματοδοτικό κενό θα χρειαστεί νέο δάνειο (απ' την Τρόικα ή μόνο την Ε.Ε.) ή, όπως υποστηρίζει η κυβέρνηση, νέα προσφυγή στις αγορές - δηλαδή, **ό,τι και να συμβεί, επιπλέον μέτρα.**

Ταυτόχρονα, οι τράπεζες θα πρέπει να

ενισχυθούν με επιπλέον κρατική βοήθεια 6 δις (το ελληνικό δημόσιο θα πρέπει πρώτα να δανειστεί αυτά τα λεφτά), πέρα από την προγραμματισμένη των 9,4 δις, η οποία θα καλυφθεί από τα υπόλοιπα 10 δις του πακέτου τραπεζικής «ανακεφαλαιοποίησης» (50 δις που πρόσφερε το δημόσιο, αφού πρώτα τα δανείστηκε). Αυτό γιατί, όπως διαπιστώνει η έκθεση, τα «κόκκινα δάνεια» αυξάνονται αλματωδώς (υπολογίζεται ότι το α' τρίμηνο του 2014 τα «κόκκινα» και προβληματικά τραπεζικά δάνεια έφθασαν τα 110 δις ή το 58% του ΑΕΠ).

Όλα αυτά με την... προϋπόθεση ότι όλα θα πάνε καλά, το ΑΕΠ φέτος θα αυξηθεί 0,6% και μετά θα αυξάνεται με μέσο ετήσιο όρο 3,5% μέχρι το 2020, ώστε να επιτευχθούν οι στόχοι για συνεχώς αυξανόμενα πρωτογενή πλεονάσματα στον προϋπολογισμό!

«Τα μνημόνια τελείωσαν...» Ζήτω τα μνημόνια!

Μ' αυτά τα δεδομένα, τα επόμενα χρόνια οι εργαζόμενοι και τα φτωχά λαϊκά στρώματα θα αντιμετωπίσουν: (α) τα μέτρα που ενώ είχαν ψηφιστεί στα προηγούμενα μνημόνια, ήταν προγραμματισμένο να υλοποιηθούν από τώρα και στο εξής, (β) τα μέτρα του τετραετούς προγράμματος 2014-17, (γ) τα επιπλέον μέτρα για να μην εξοκείλει αυτό το πρόγραμμα και να μην καταρρεύσουν οι τράπεζες, (δ) νέα μέτρα που θα χρειαστούν στην πορεία, μια που οι αισιόδοξες προβλέψεις για την επερχόμενη ανάπτυξη δεν πρόκειται να υλοποιηθούν. Συνεπώς, η δήλωση του Σαμαρά ότι «βγαίνουμε απ' τα μνημόνια»

μόνο ως συνέχιση και πολλαπλασιασμός των μνημονίων μπορεί να εκληφθεί.

Γ' αυτό το ΔΝΤ στην έκθεσή του, χωρίς κανένα περιθώριο παρερμηνείας, παραθέτει τα μέτρα που πρέπει να πάρει η κυβέρνηση το επόμενο διάστημα (ίσως αναβληθούν για λίγο, αν η συγκυβέρνηση -μη διαθέτοντας 180 βουλευτές για την εκλογή προέδρου-, αναγκαστεί να προσφύγει σε εκλογές):

α) Μισθολογικά: Άμεση ή σταδιακή κατάργηση των τριετιών, ώστε σε τρία χρόνια να μην υπάρχει παρά μόνο ένας γυμνός κατώτατος μισθός, καθώς και νέα μείωση του κατώτατου μισθού. Για το Δημόσιο, νέο μισθολόγιο των δημοσίων υπαλλήλων με μειώσεις μισθών για τους υπαλλήλους υποχρεωτικής και δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης ώστε να εξισωθούν με του ιδιωτικού τομέα.

β) Φορολογικά: Μονιμοποίηση της έκτακτης εισφοράς αλληλεγγύης, κατάργηση των χαμηλών συντελεστών ΦΠΑ, διεύρυνση της έννοιας «φορολογική απάτη» σε κάθε είδος φορολογίας και αύξηση των ποινών, κατάργηση και των τελευταίων φοροαπαλλαγών κάθε είδους, μηνιαία εισπραξη των άμεσων φόρων (σε μισθούς, συντάξεις, εισοδήματα) και όχι στο τέλος του έτους,

γ) Αρπαγή δημοσίου και ιδιωτικού πλούτου: Ισχυροποίηση του ΤΑΙΠΕΔ για να επιταχύνει και να ξεπουλήσει τη δημόσια ακίνητη περιουσία και τις δημόσιες επιχειρήσεις, επιτάχυνση των ιδιωτικοποιήσεων ακόμη και σε εξευτελιστικές τιμές, διευκόλυνση των πλειστηριασμών των ακινήτων για χρέη σε τράπεζες και εφορίες. Απελευθέρωση των «επενδύσεων» από

κάθε εμπόδιο, πράγμα που σημαίνει πλήρη απελευθέρωση των εγχώριων ή ξένων αρπαχτικών (distress fund), ώστε να αρπάζουν σε κυριολεκτικά ξεφτιλισμένες τιμές δημόσιες ή προβληματικές ιδιωτικές επιχειρήσεις, δημόσια ή ιδιωτικά ακίνητα, και γενικά κάθε είδους περιουσία και πλούτου ανά την ελληνική επικράτεια.

δ) Εργασιακές σχέσεις και συνδικαλιστικά δικαιώματα: Νέα μείωση της αποζημίωσης λόγω απόλυσης (πρακτικά κατάργησή της), πλήρης απελευθέρωση των ομαδικών απολύσεων, και κάθε απαραίτητο μέτρο για να «βελτιωθεί η ανταγωνιστικότητα των επιχειρήσεων», μια που κατά το ΔΝΤ η αγορά εργασίας έχει... υπερβολικούς περιορισμούς! Αλλαγή της συνδικαλιστικής νομοθεσίας, ώστε να καταργηθεί πλήρως ο συνδικαλισμός και οι συνδικαλιστικοί αγώνες, με νομοθέτηση του lock out υπέρ των εργοδοτών, αλλαγή του τρόπου λήψης αποφάσεων για απεργία (απαίτηση απόλυτης πλειοψηφίας του συνόλου των εργαζομένων και όχι απλώς των συμμετεχόντων στη γενική συνέλευση) κ.α.

Για τους δημοσίους υπαλλήλους, η συνέχιση των απολύσεων (πέρα από τις 11.000 το 2014 και τις 2.000 το α' τρίμηνο του 2015) με τη δημιουργία ενός μόνιμου μηχανισμού απολύσεων για όσους δεν περνούν τις εξετάσεις «αξιολόγησης» και με το κλείσιμο ή την ιδιωτικοποίηση ενός μεγάλου μέρους του δημόσιου τομέα.

ε) Ασφαλιστικό: Πέρα από την προγραμματισμένη κατεδάφιση των συντάξεων, των επικουρικών και των εφάπαξ, λόγω της εφαρμογής της «ρήτρας μηδενικού ελλείμματος» σε ορισμένα ταμεία, και πέρα από την προγραμματισμένη αύξηση των ορίων ηλικίας και την ήδη θεσμοθετημένη μείωση των ασφαλιστικών εισφορών, σχεδιάζονται νέες ενοποιήσεις ταμείων (πάντα προς τα κάτω), γενίκευση της «ρήτρας μηδενικού ελλείμματος» σε όλα τα ταμεία, νέα μείωση ασφαλιστικών εισφορών και ακόμη μεγαλύτερος περιορισμός των προνοιακών παροχών.

Η καπιταλιστική βαρβαρότητα ...

με την γλώσσα των αριθμών

Διανύοντας τον πέμπτο χρόνο οικονομικής κρίσης, συνεχίστηκε και το α' τρίμηνο φέτος η **μείωση των μισθών** και η πτώση του διαθέσιμου εισοδήματος των εργαζομένων και λαϊκών στρωμάτων. Σύμφωνα με την ΕΛΣΤΑΤ, ο σχετικός δείκτης για τους μισθούς μειώθηκε 1,8% το α' τρίμηνο φέτος (σε σύγκριση με το αντίστοιχο τρίμηνο πέρυσι), έναντι μείωσης 11,9% που σημειώθηκε κατά την αντίστοιχη σύγκριση του 2013 με το 2012. Μάλιστα, οι μισθοί βρίσκονται σε συνεχή μείωση από το γ' τρίμηνο του 2010 και το πρώτο Μνημόνιο. Με διόρθωση των στοιχείων ως προς τις εργάσιμες ημέρες, αλλά χωρίς εποχική διόρθωση, η Ελλάδα βρίσκεται στη 2η θέση μεταξύ των 5 κρατών της Ε.Ε. των «28», στα οποία σημειώθηκαν μειώσεις μισθών το α' τρίμηνο φέτος. Πρώτη η Κύπρος (-7,9%) και έπονται οι Ελλάδα (-3,3%), Κροατία (-1,7%), Ιρλανδία (-0,3%) και Ιταλία (-0,2%). Κατά μέσο όρο, στην Ε.Ε. καταγράφονται αυξήσεις 1,7% και ξεχωρίζουν οι αυξήσεις σε Λετονία (7,7%), Εσθονία (7%) και Ρουμανία (5,3%). Αυξήσεις καταγράφονται, επίσης, σε Λουξεμβούργο (3%), Αυστρία (3%), Σουηδία (2,8%), Γερμανία (2,3%), Γαλλία (1,8%), Μάλτα (1,7%), Πορτογαλία (0,9%), Βέλγιο (0,8%) και Ισπανία (0,6%).

Σε επίπεδα ρεκόρ ανήλθαν το 2013 τα κέρδη των 1.000 μεγαλύτερων **τραπεζών** παγκοσμίως, σημειώνοντας αύξηση κατά 23% από την προηγούμενη χρονιά και αγγίζοντας τα 920 δις ευρώ. Η κινεζική τράπεζα ICBC διατήρησε την θέση της ως η ισχυρότερη τράπεζα στον κόσμο, με βάση το ύψος των κεφαλαίων της. Η China Construction Bank ανέβηκε στη δεύτερη από την πέμπτη θέση, ακολουθούμενη από την JPMorgan, τη Bank of America και την HSBC.

Οι κινεζικές τράπεζες κατέγραψαν προ φόρων κέρδη ύψους 292 δις. δολαρίων ή το 32% των παγκόσμιων κερδών, σύμφωνα με την ετήσια κατάταξη των κερδών και της κεφαλαιακής ισχύος των 1.000 μεγαλύτερων τραπεζών από το περιοδικό The Banker. Οι τράπεζες στις ΗΠΑ είχαν συνολικά κέρδη ύψους 183 δις. δολαρίων, με επικεφαλής την Wells Fargo (με κέρδη 32 δις. δολαρίων). Τα κέρδη των τραπεζών της Ευρωζώνης αντιστοιχούν στο 3% των παγκόσμιων κερδών, ενώ πριν από την κρίση, το 2008, το αντίστοιχο ποσοστό ανερχόταν σε 25%. Τα κέρδη των ιαπωνικών τραπεζών ανήλθαν σε 64 δις. δολάρια, που αντιστοιχεί στο 7% των παγκόσμιων κερδών. Ακολουθούν οι καναδικές, γαλλικές και αυστραλιανές τράπεζες (με κέρδη 39 δις. δολαρίων για κάθε χώρα), οι βραζιλιάνικες τράπεζες (26 δις. δολάρια) και οι βρετανικές (22 δις. δολάρια). Τη χειρότερη επίδοση καταγράφουν οι ιταλικές τράπεζες.

Στις 20 Ιουνίου, **Παγκόσμια Ημέρα των Προσφύγων**, η ύπατη αρμοστέα του ΟΗΕ δημοσίευσε έκθεση όπου αναφέρεται ότι για πρώτη φορά μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο οι «εκτοπισμένοι» ξεπέρασαν τα 50 εκ. Σύμφωνα με την έκθεση, μέχρι το τέλος του 2013, 51,2 εκ. άνθρωποι είχαν αναγκαστεί να εκτοπιστούν, δηλαδή 6 εκ. περισσότεροι από τα 45,2 εκ. που είχαν καταγραφεί το 2012. Αυτή η τεράστια αύξηση έχει διάφορα αίτια. Μόνο ο πόλεμος της Συρίας μέχρι τα τέλη του 2013 εξανάγκασε 2,5 εκ. να γίνουν πρόσφυγες και 6,5 εκ. να εκτοπιστούν στο εσωτερικό της χώρας. Αλλά και στην Αφρική σημειώθηκαν εκτοπισμοί, ιδίως στην Κεντροαφρικανική Δημοκρατία και, προς το τέλος του 2013, στο Νότιο Σουδάν. Τα περίπου 6,3 εκ. είναι μακροχρόνιοι πρόσφυγες, που σε ορισμένες περιπτώσεις βρίσκονται εκτοπισμένοι για δεκαετίες. Εντύπωση προκαλεί ότι οι ανεπτυγμένες χώρες «φιλοξενούν» μόλις το 14% του παγκόσμιου προσφυγικού πληθυσμού, με το υπόλοιπο 86% να βρίσκεται καταφύγιο στον αναπτυσσόμενο κόσμο: τα «βάρη» της υποδοχής των προσφύγων καθόλου δεν τα μοιράζονται με τον υπόλοιπο κόσμο οι πρωταίτιοι της προσφυγιάς, οι ιμπεριαλιστικές χώρες με τις βάρβαρες πολιτικές τους!

Ένας χρόνος από το «μαύρο» στην ΕΡΤ

Οι εργαζόμενοι συνεχίζουν τον αγώνα

Εχει περάσει ένας χρόνος από το βράδι της 11^{ης} Ιουνίου 2013, όταν η συγκυβέρνηση ΝΔ-ΠΑΣΟΚ-ΔΗΜΑΡ έριξε «μαύρο» στην ΕΡΤ.

Με την ανακοίνωση του πραξικοπηματικού κλεισίματος της ΕΡΤ και το «μαύρο» στις οθόνες, εκδηλώθηκε ένα παλλαϊκό κύμα συμπαράστασης και αλληλεγγύης. Οι ριζοσπαστικές μορφές πάλης (κατάληψη κτηρίων, κάλεσμα συγκεντρώσεων) έδωσαν την ευκαιρία να βρεθούν εκεί δεκάδες χιλιάδες κόσμου, φέρνοντας στην επιφάνεια την κατακραυγή ενάντια στα πραξικοπήματα του Σαμαρά (απανωτές επιστρατεύσεις απεργιών κ.λπ.), ξεγυμνώνοντας τις αδυναμίες του μνημονιακού μπλοκ, επαναφέροντας στην επιφάνεια την πολιτική κρίση. Αποτέλεσμα όλων αυτών ήταν η αποχώρηση της ΔΗΜΑΡ απ' τη συγκυβέρνηση, αποδεικνύοντας ότι το κίνημα, παρά τις σοβαρές αδυναμίες του, μπορεί να καταφέρει χτυπήματα στο «success story».

Η ΕΡΤ έβαλε το ζήτημα της άμεσης οργάνωσης του αγώνα ενάντια στο κύμα «ξαφνικών θανάτων» και απολύσεων. Η κατάληψη και η συνέχιση της εκπομπής προγράμματος (μαζί με πολλές καλλιτεχνικές κ.λπ. εκδηλώσεις) ήταν ένα καλό παράδειγμα για το ότι οι εργαζόμενοι μπορούν να πάρουν οι ίδιοι στα χέρια τους τις υπηρεσίες, την παραγωγή και την οικονομία, λειτουργώντας τα κάτω από τη δική τους διαχείριση και για δικούς τους σκοπούς. Ενώ ταυτόχρονα δινόταν ένα βήμα μεγάλης εμβέλειας στα κινήματα, τους αγώνες κ.λπ., πέρα από τη χούντα των ΜΜΕξαπάτησης. Ο αγώνας έπαιρνε αντικειμενικά ακόμα μεγαλύτερες διαστάσεις, καθώς αφορούσε όλες τις ιδιωτικοποιήσεις-ξεπουλήματα, τα λουκέτα οργανισμών, τις «εφεδρείες»-απολύσεις κ.λπ.

Αυτό η κυβέρνηση δεν μπορούσε να το ανεχτεί. Αφού απέτυχε να σιωπήσει ο αγώνας με την πράξη νομοθετικού περιεχομένου, στα τέλη Αυγούστου ξεκίνησε την προσπάθεια να λειτουργήσει πραξικοπηματικά το ζόμπι της ΔΤ, στα πρότυπα της χουντικής ΥΕΝΕΔ. Αποδυνάμωσε τον αγώνα παίρνοντας «εργαζόμενους»-ξεφτίλες, που δέχτηκαν να «δουλέψουν» με ψίχουλα και χωρίς κανένα δικαίωμα, μέσα σ' ένα όργιο παρανομιών. Αφού απέτυχε και μ' αυτό τον τρόπο, έβαλε μπροστά τους κατασταλτικούς μηχανισμούς. Η επέμβαση των ΜΑΤ στην ΕΡΤ ήταν λίγο πολύ αναμενόμενη: το ξημέρωμα της Πέμπτης 7/11, με εντολή του εισαγγελέα έγινε η θρασυδειλη επέμβαση των ΜΑΤ στο Ραδιομέγαρο της Αγ. Παρασκευής, που εκκενώθηκε με χρήση χημικών και 4 προσαγωγές μελών της ΠΟΣΠΕΡΤ.

Ο αγώνας στην ΕΡΤ ήταν και παραμένει επίσης μια ηχηρή αποκάλυψη της πραγματικής κατάστασης των συνδικαλιστικών ηγεσιών αλλά και της Αριστεράς. Η ανίκανη και ξεπεσμένη συνδικαλιστική γραφειοκρατία «έκανε το καθήκον της», κηρύσσοντας από υποχρέωση μια 24ωρη απεργία (και συγκέντρωση έξω απ' το Ραδιομέγαρο) λίγες μέρες μετά το «μαύρο» – και μετά δεν έκρινε σκόπιμο να ξανασχηματιστεί. Το ΠΑΜΕ ασχολήθηκε λίγο τις πρώτες μέρες, έχοντας μια παρουσία αυτοπροβολής του, αλλά αρκετά γρήγορα αποτραβήχτηκε πλήρως. Ο ΣΥΡΙΖΑ συνέδεε όλη την παρουσία του με την άνοδο του στην κυβέρνηση, όχι με την οργάνωση του αγώνα. Από την άκρα αριστερά (εκτός ελαχίστων εξαιρέσε-

ων) υπήρχε μόλις μια ισχνή παρουσία από λίγες οργανώσεις, που κι αυτή ήταν περισσότερο προπαγανδιστική, χωρίς κανένα σχέδιο για την οργάνωση και εξάπλωση του αγώνα.

Ωστόσο οι εργαζόμενοι συνεχίζουν την προσπάθειά τους. Η κατάληψη και συνέχιση του προγράμματος στην ΕΡΤ3 (Θεσσαλονίκη) συνεχίζεται. Στην Αθήνα, συνέχισαν τη λειτουργία της ΕΡΤOPEN σε χώρο απέναντι από το Ραδιομέγαρο (πράγμα που έχει και ισχυρή συμβολική σημασία).

Οι φασιστικού τύπου επιθέσεις της σαμαροβελζελικής χούντας, με πρωτεργάτη τον ελεεινό Π. Καψή, συνεχίστηκαν. Στις 13/6 το μεσημέρι, σκεκουριτάδες συμμορίτες της ΝΕΡΙΤ προσπάθησαν να κατεβάσουν μαύρη σημαία (στη μνήμη συναδέλφου της ΕΡΤ που σκοτώθηκε σε αυτοκινητιστικό δυστύχημα στο χώρο έξω από το Ραδιομέγαρο, στη διάρκεια της κατάληψης). Ο πρόεδρος και ο γραμματέας της ΠΟΣΠΕΡΤ ρώτησαν τον σκεκουριτά γιατί κατεβάζει τη σημαία και αυτός, αφού πρώτα τους αγνόησε, κινήθηκε εναντίον τραυματίζοντας στο χέρι τον γραμματέα με αιχμηρό αντικείμενο. Μετά από παρέμβαση περαστικών και ατόμων του ertopen, ο τραμπούκος φυγαδεύτηκε από τους αστυνομικούς βάρδιας, που μέχρι εκείνη την ώρα τον προστάτευαν για να κάνει τη... δουλειά του! Μετά από έντονες πιέσεις, δόθηκαν τελικά τα στοιχεία του και έγιναν μηνύσεις. Στη συνέχεια, η αστυνομία φυσικά τον άφησε ελεύθερο.

Σαν να μην έφταναν αυτά, η ΝΕΡΙΤ κατέθεσε ασφαλιστικά μέτρα (εκδικάζονται στην Ευελπίδων, 23/7, 9.00 πμ, κτ. 5 του Πρωτοδικείου) κατά της ΠΟΣΠΕΡΤ, του συνεταιρισμού που λειτουργεί το κυλικείο της ΕΡΤ, καθώς και φυσικών προσώπων που είχαν το δεύτερο κυλικείο στο Ραδιομέγαρο της Αγ. Παρασκευής. Στόχος είναι να ολοκληρωθεί το τερατούργημα της ΝΕΡΙΤ και να χρησιμοποιηθούν όλοι οι χώροι του Ραδιομεγάρου, εκδιώκοντας και τον Προμηθευτικό και Καταναλωτικό Συνεταιρισμό του προσωπικού της ΕΡΤ (εστιατόριο-κυλικείο), που παραμένει εκεί με δικαστική απόφαση, καθώς και τους υπευθύνους του δεύτερου κυλικείου, επειδή εξυπηρετούσαν επί μήνες τους αγωνιζόμενους της ΕΡΤ! Επίσης, προαναγγέλλουν ότι θα νοικιάσουν τους χώρους των κυλικείων σε ιδιώτη, ώστε ο συνεταιρισμός να απολύσει τους 12 υπαλλήλους που απασχολεί και να κλείσει.

Η επίθεση αυτή κορυφώνει τον αυταρχικό κατήφορο της διοίκησης της ΝΕΡΙΤ και της συγκυβέρνησης. Το νέο τοπίο της ραδιοτηλεόρασης πρέπει να είναι ισοπεδωτικά «γκρίζο», σε συνέχεια του «μαύρου» στην ΕΡΤ, όπως οι αναφέρουν και οι εργαζόμενοι της ΕΡΤ σε ανακοίνωσή τους. Δηλαδή πλήρως παραδομένο στους διαπλεκόμενους, ημέτερους μιντιάρχες, που σημαίνει ακόμα μεγαλύτερο εκχυδαϊσμό της «ενημέρωσης» και «ψυχαγωγίας» που προσφέρουν, αφειδώς επιδοτούμενοι με κάθε τρόπο –ως «υγιείς ιδιώτες»! – από το κράτος και τους μνημονιακούς (παραχώρησης ψηφιακών συχνοτήτων, θαλασσοδάνεια κ.λπ.).

Ο αγώνας της ΕΡΤ, όπως και των καθαριστριών, είναι παράδειγμα για όλους τους εργαζόμενους, απολυμένους, «διαθέσιμους» κ.λπ., που πρέπει να εμπνευστούν απ' αυτόν, να συντονίσουν τις προσπάθειές τους, να πυροδοτήσουν ένα νέο κύμα αγώνων, ως μια Γενική Πολιτική Απεργία Διαρκείας με εξεγερσιακά χαρακτηριστικά, στέλνοντας τα μηνύματα και τις κυβερνήσεις τους στο χρονοντούλαπο της ιστορίας. Ο ηρωικός αγώνας για την πλήρη επανελειτουργία της ΕΡΤ και την ανάκληση των απολύσεων, το πείσμα και η αντοχή των αγωνιζόμενων της ΕΡΤ μπορούν πραγματικά να δικαιωθούν οργανώνοντας αυτή την προοπτική – και όχι με αυταπάτες του τύπου «ψηφίζουμε και φεύγουν» ή με δήθεν αγωνιστική και ταξική λογοκοπία.

Επίκαιρα...

Μαζική απεργία πείνας ενάντια στις φυλακές τύπου Γ

Στις 23 Ιουνίου, 4.500 κρατούμενοι στις φυλακές όλης της χώρας ξεκίνησαν απεργία πείνας απαιτώντας την απόσυρση του νομοσχεδίου για τις φυλακές τύπου Γ. Κινητοποιήσεις συμπαράστασης συνεχίζονται σε Αθήνα, Θεσσαλονίκη, Βόλο και αλλού. Το νομοσχέδιο για τη δημιουργία φυλακών υψίστης ασφαλείας (τύπου Γ) δόθηκε στη δημοσιότητα στα μέσα Μαρτίου από τον υπουργό δικαιοσύνης Αθανασίου και κατατέθηκε πρώτο στη σειρά στο θερινό τμήμα της Βουλής στις 6 Ιούνη, για ψήφιση μέσα στο καλοκαίρι.

Οι φυλακές αυτές θέτουν σε καθεστώς ομηρίας όσους διώκονται για «εγκληματική οργάνωση» και «τρομοκρατία». Καταργείται το δικαίωμα των κρατουμένων στην υπό όρους απόλυση, στην άδεια, στον ευεργετικό υπολογισμό της έκτισης ποινής (μεροκάματα, εκπαιδευτικά προγράμματα) ενώ περιορίζεται εντελώς η επικοινωνία (επισκεπτήρια, τηλεφωνική επικοινωνία, αλληλογραφία). Προβλέπονται ελαφρύσεις, έως και αποφυλάκιση, για συνεργασία-χαφιεδισμό εναντίον διωκόμενων για «τρομοκρατία». Δημιουργείται ειδικό σώμα της αστυνομίας για τη φρούρηση των φυλακών και την καταστολή στάσεων, με απόρρητο και αδιαφανή τρόπο λειτουργίας, αλλά και ιδιωτικό σώμα με οπλισμό. Εκτός από την απόσυρση του νομοσχεδίου, οι κρατούμενοι απαιτούν:

- Εφαρμογή του ευεργετήματος της άδειας και της υπό όρους απόλυσης με αντικειμενικά κριτήρια για όλους (στο 1/5 της ποινής για την άδεια και στα 3/5 της ποινής για την αναστολή) και την κατάργηση του επαίσχυντου κριτηρίου της «μαντεψιάς» του Συμβουλίου της Φυλακής, για το αν ο κρατούμενος θα κάνει «καλή χρήση της άδειας».

- Επανεκδίκαση των υποθέσεων για ναρκωτικά, σύμφωνα με το νόμο του 2013, ο οποίος έχει ήδη μπει στο χρονοντούλαπο. Είμαστε η πρώτη χώρα στην Ευρώπη με τους περισσότερους ισοβίτες, αφού σύμφωνα με το νόμο του 2006 ακόμα και οι χρήστες ουσιών που καταδικάζονται για μικροποσότητες ναρκωτικών, καταδικάζονται σε ισόβια.

- Εφαρμογή των συζυγικών επισκέψεων.

- Κατάργηση της κατηγορίας των «φιλοξενούμενων κρατούμενων», που δεν προβλέπεται από κανένα νόμο. Οι μετανάστες κρατούμενοι, αφού έχουν εκτίσει την ποινή τους, δεν αφήνονται ελεύθεροι καθώς εκκρεμεί η απέλασή τους, κι έτσι κρατούνται ως «φιλοξενούμενοι», με αποτέλεσμα να στερούνται όλα τα δικαιώματα των κρατουμένων (άδειες, αναστολή κ.λπ.).

Φιλαδέλφεια: δολοφονική επίθεση μπράβων του Μελισσανίδη

Στις 20 Ιούνη, μέλη της Πρωτοβουλίας Κατοίκων Νέας Φιλαδέλφειας – Νέας Χαλκηδόνας προσπάθησαν να οργανώσουν στην κεντρική πλατεία του δήμου ανοιχτή συζήτηση για το νέο «Ρυθμιστικό Σχέδιο Αθήνας», που παραδίδει την πόλη και το άλσος της βορά στα επιχειρηματικά συμφέροντα και συγκεκριμένα στον πρόεδρο της ΑΕΚ Μελισσανίδη. Υπενθυμίζουμε ότι το επιχειρηματικό σχέδιο για τον δήμο προβλέπει «να αναπτυχθούν δραστηριότητες επιτελικής διοίκησης και χρηματοπιστωτικές, γραφείων και εδρών επιχειρήσεων εμπορίου, τουρισμού, εκπαίδευσης και πολιτισμού». Το άλσος χάνει το χαρακτήρα του, ενώ παραχωρούνται άμεσα 6 στρέμματα και στη συνέχεια άλλα 23 στρέμματα (5% της συνολικής έκτασης του άλσους) «για την ανέγερση νέων αθλητικών εγκαταστάσεων».

Όμως ένας ιδιωτικός στρατός μπράβων, προφανώς του Μελισσανίδη, κινούμενος ανάμεσα σε μερικές εκατοντάδες οργανωμένους οπαδούς της ΑΕΚ και με πλήρη κάλυψη της Αστυνομίας, επιτέθηκε άγρια στους κατοίκους που παραβρίσκονταν στην συγκέντρωση, διέρρηξε και κατέστρεψε τον Αυτοοργανωμένο Κοινωνικό Χώρο «Στρώγκα», και επί τέσσερις περίπου ώρες έσπερνε τον τρόπο στην περιοχή. Στο τέλος αποσύρθηκε ανενόχλητος ενώ καθαρά από τύχη δεν υπήρξαν νεκροί. Η αστυνομία δεν έκανε ούτε μία προσαγωγή. Στις 3/7 είναι προγραμματισμένη κινητοποίηση διαμαρτυρίας.

Καθαρίστριες ΥΠ.ΟΙΚ.

Έχουν δίκιο... παλεύουμε για να νικήσουν!

Στις 12/6 ο Άρειος Πάγος έκανε δεκτή την αίτηση του Υπουργείου Οικονομικών για αναστολή της απόφασης του Πρωτοδικείου που είχε δικαιώσει τις απολυμένες καθαρίστριες (ορίζοντας μάλιστα την άμεση εκτέλεσή της, την επανατοποθέτησή τους στη δουλειά). Το σκεπτικό του Αρείου Πάγου ήταν ότι στην παρούσα φάση δεν υπάρχει πρόβλημα με τη «διαθεσιμότητα» των καθαριστριών και πως ούτε τα πολιτικά δικαστήρια ούτε ο Άρειος Πάγος μπορούν να κρίνουν την οικονομική πολιτική του κράτους, παρά μόνο το εκλογικό σώμα. Στην απόφαση αναφέρεται επίσης ότι: (α) Στη διάρκεια της «διαθεσιμότητας» οι καθαρίστριες λαμβάνουν τα 3/4 των αποδοχών τους. (β) Η συνέχεια της οικονομικής πολιτικής του κράτους, ενώ υπάρχουν έκτακτες δημοσιονομικές δυσχέρειες εθνικού επιπέδου, αποτελεί προτεραιότητα, γιατί συνδέεται με το «γενικό συμφέρον» αντί με το «ατομικό συμφέρον» κάθε καθαρίστριας.

Οι καθαρίστριες δικαιολογημένα σοκαρίστηκαν στο άκουσμα της απόφασης, καθώς είχαν επενδύσει σ' αυτήν ελπίδες για τη δικαίωσή τους. Τέτοια δικαστικά πραξικοπήματα, όμως, δεν πρέπει πια να εκπλήσσουν: είμαστε σε καθεστώς **κοινοβουλευτικής χούντας, κι αυτής μόλις μετά βίας συγκαλυμμένης**. Αν για κάποιους η απόφαση είναι πραγματική σφαλιάρα, αυτοί είναι οι «συνδικαλιστές», ρεφορμιστές και πάσης φύσης «σωτήρες» που λιβανίζουν τους εργαζόμενους για «λύσεις» απ' την αστική δικαιοσύνη (ή με μια απλή κυβερνητική εναλλαγή, «ψηφίζοντας για να φύγουν») αντί να οργανώνουν τον αγώνα – ασ πάνε τώρα να κλαφτούν για την «αδικία», αφού παράλληλα μαγειρεύεται η επαναφορά των

μισθών ενστόλων και δικαστικών!

Η έφεση της απόφασης θα εκδικαστεί στις 23 Σεπτέμβρη. Το σχέδιο της συγκυβέρνησης είναι οι καθαρίστριες να μην αντέξουν μέσα στο καλοκαίρι, να απογοητευθούν, να διαλυθούν οικονομικά και ηθικά, να μην μπορέσουν να συσπειρώσουν ξανά την αλληλεγγύη γύρω τους, για να σταματήσουν επιτέλους να αμαυρώνουν το «success story».

Οι καθαρίστριες, που έχουν κατασκηνώσει έξω απ' το υπουργείο οικονομικών, δίνουν απάντηση μ' ένα πανό τους: ΜΗΝ ΚΑΡΤΕΡΑΤΕ ΝΑ ΛΥΤΙΣΟΥΜΕ. Σχεδόν δέκα μήνες στους δρόμους, ο αγώνας τους είναι εμβληματικός. Μόνο με τέτοια διάρκεια, ενότητα, μαχητικότητα μπορούμε να ριζώσουμε την άθλια συγκυβέρνηση, που κυβερνάει πραξικοπηματικά και έχει κάνει ακόμα και τους αστικούς νόμους και το αστικό Σύνταγμα κουρελόχαρτο, δρώντας σύμφωνα με τις επιταγές της Τρόικας.

Η συγκυβέρνηση εύλογα δεν υποχωρεί, για να μην καταρρεύσει όλο το παζλ των «διαθεσιμότητων»/απολύσεων και μνημονιακών μέτρων, για να μην πάρουν κουράγιο κι άλλοι εργαζόμενοι να παλέψουν. Προσπαθούν να πείσουν ότι «μεταρρυθμίζουν» και «εξυγιαίνουν» την οικονομία και την κοινωνία, χωρίς να υπολογίζουν το «πολιτικό κόστος» –όπως κοκορεύονται–, δηλαδή αδιαφορώντας για την εξαθλίωση που σπέρνουν.

Γ' αυτό είναι τόσο σημαντικό να νικήσουν οι καθαρίστριες. Αυτό όμως σημαίνει και ότι οι δυνάμεις που μιλάνε για το δίκιο τους, πρέπει να σταματήσουν τις «αγωνιστικές» ή «ταξικές» φλυαρίες και να ανασκουμπωθούν για να βοηθήσουν έμπρακτα. Σημαίνει να παλέψουμε για να γίνουν ένα «κέντρο αγώνα», όπου θ' ακουμπήσουν και θα συντονιστούν όλοι οι εργαζόμενοι, η συντριπτική πλειοψηφία της κοινωνίας, στεκόμενοι στο πλευρό τους, δίνοντας και παίρνοντας δύναμη απ' αυτές. Οργανώνοντας παρουσία με βάρδιες στην «κατασκήνωση» έξω απ' το υπουργείο, συγκεντρώνοντας οικονομική κ.α. ενίσχυση, διαδίδοντας παντού το μήνυμα αυτού του αγώνα, που πρέπει να τον κάνουμε εφιάλη της συγκυβέρνησης. Νίκη για τις καθαρίστριες, νίκη για όλους τους εργαζόμενους, άνεργους και φτωχούς!

Να υπερασπίσουμε τον αγώνα στη ΒΙΟΜΕ

Οι εργαζόμενοι της ΒΙΟΜΕ (ΒΙΟμηχανική ΜΕταλλευτική), απλήρωτοι από το 2011 και σε επίσχεση εργασίας, δίνουν τον δικό τους πολύχρονο αγώνα. Αφού ξεπέρασαν αρχικές αυταπάτες για νομική λύση και μετά από πολλές προσπάθειες και κινητοποιήσεις, εδώ και περίπου έναν χρόνο λειτουργούν οι ίδιοι το εργοστάσιο (έχοντας αλλάξει τα παραγόμενα προϊόντα παραγωγής από δομικά υλικά σε απορρυπαντικά οικιακής χρήσης). Πλάι τους έχει αναπτυχθεί ένα κίνημα συμπαράστασης, με την «Πρωτοβουλία Στήριξης» του αγώνα να έχει βοηθήσει πολύ (προπαγάνδη, εκδηλώσεις ενημέρωσης, οικονομική ενίσχυση, διοργάνωση συναυλιών κ.α.).

Αν και είναι αλήθεια ότι κομμάτια της «Πρωτοβουλίας» έχουν οδηγήσει αυτό τον αγώνα σε αρκετά και σημαντικά λάθη (έχουμε αναφερθεί σε προηγούμενα φύλλα της ΕΠ), αυτός δεν παύει ν' αποτελεί ένα ζωντανό παράδειγμα αγώνα για να κρατήσουν οι εργαζόμενοι ζωντανό το εργοστάσιο, να βάλουν φραγμό στην εργοδοτική λεηλασία και καταστροφή (λόγω κρίσης και Μνημονίων) του παραγωγικού ιστού της χώρας – αλλά και να κρατηθούν οι ίδιοι και οι οικογένειές τους στη ζωή με αξιοπρέπεια. Τέλος, αλλά πολύ σημαντικό, όλες οι αποφάσεις για τη λειτουργία του εργοστασίου παίρνονται από τη γενική συνέλευση των εργαζομένων.

Αυτά προφανώς δεν άρεσαν στην εργοδοσία.

Με πρωτοφανή ταχύτητα, ορίστηκε εκτάκτως δικασίμη για να μπει στη ΒΙΟΜΕ προσωρινή διοίκηση, ουσιαστικά να επανέλθει η εξαφανισμένη εδώ και 2,5 χρόνια, εργοδοσία στη διοίκηση του εργοστασίου! Συγκεκριμένα, η σύνδικος ζητά να «επιστρέψει» η ιδιοκτήτρια της εταιρείας (Χριστίνα Φιλίππου), μαζί με ανθρώπους της εμπιστοσύνης της, σε ρόλο προσωρινής διοίκησης, με σκοπό να οδηγήσουν την επιχείρηση σε πτώχευση (ώστε ν' αποφύγει τα χρέη προς εργαζόμενους, ΙΚΑ και δημόσιο) και να εκκενώσουν το εργοστάσιο. Μια εργοδοσία που έχει ήδη καταδικαστεί πρωτόδικα δύο φορές, σε 23 και 123 μήνες φυλάκιση αντίστοιχα, λόγω χρεών προς τους εργαζόμενους!

Οι εργαζόμενοι κέρδισαν στις 5 Ιουνίου αναβολή της εκδίκασης (για τις 8 Ιουλίου), οπότε καλούν σε μαζική παράσταση διαμαρτυρίας έξω από τα δικαστήρια Θεσσαλονίκης (στις 9πμ). Παράλληλα, υπάρχει κάλεσμα για πορεία την 1^η Ιουλίου (7μμ, Καμάρα).

Η εργοδοτική αυθαιρεσία δεν πρέπει να περάσει! Να στηρίξουμε τον αγώνα των εργαζομένων, να υπερασπιστούμε το δικαίωμά τους να ζήσουν με αξιοπρέπεια.

Να απορριφθεί η απαράδεκτη αίτηση-δικαστική προσφυγή που εκδικάζεται στις 8 Ιούλη.

■ Νίκος Κτενάς

Από την δράση μας

Καφεναί - Μυρσίνη

Συμπληρώνεται σχεδόν ένας χρόνος (Ιούλιος 2013) του αγώνα των 4 εργαζομένων στο επισιτιστικό κατάστημα ΚΑΦΕΝΑΙ (έχει μετονομαστεί σε ΜΥΡΣΙΝΗ). Τα αιτήματα παραμένουν η πληρωμή των δεδουλευμένων τους (δώρα, άδειες, επιδόματα, προσαυξήσεις νυκτερινών και αργιών), η ανάκληση των άκυρων και εκδικητικών απολύσεων.

Η ανάληψη εργοδοσία, που κομπάζει και ως «αριστερή», έχει εξαπολύσει ανελέητο κυνηγητό εναντίον των εργαζομένων και των αγωνιστών που τους υποστηρίζουν, χαρακτηρίζοντάς τους ακόμα και... «μαφιόζικη συμμορία» και «τρομοκρατική οργάνωση». Έχει κάνει 4 μηνύσεις στους απολυμένους καθώς και σε τρεις συνδικαλιστές της «Αντεπίθεσης των Εργαζομένων» (δυο απ' αυτούς είναι στο ΔΣ του Συνδικάτου Επισιτισμού-Τουρισμού Θ/νίκης) για συκοφαντική δυσφήμιση και εξύβριση, ενώ έχουν συλληφθεί με τη διαδικασία του αυτοφώρου ήδη δύο φορές.

Η εργοδοσία κατέθεσε και αγωγή εναντίον και των επτά, απαιτώντας 20.000(!) ευρώ απ' τον καθένα, προσωποκράτησή τους για ένα έτος και διακοπή διάδοσης «ψευδών και συκοφαντικών γεγονότων», δηλαδή σταμάτημα της δημοσιοποίησης των αιτημάτων και του αγώνα τους. Στις 20 Ιούλη, η εργοδοσία προχώρησε σε αίτηση ασφαλιστικών μέτρων ζητώντας: α) Να σταματήσει η διανομή φυλλαδίων και οποιαδήποτε αναφορά στο όνομα της επιχείρησης. β) Να σταματήσει κάθε παράσταση διαμαρτυρίας και συνάθροιση έξω από το κατάστημα. γ) Οποιαδήποτε προφορική ή γραπτή αναφορά στην επιχείρηση σχετικά με την εργατική διαφορά. δ) Σε όποιον παραβιάσει τα ασφαλιστικά μέτρα, να επιβληθεί ποινή 5.900 ευρώ και προσωποκράτηση ως 6 μήνες. Η αίτηση απορρίφθηκε στο δικαστήριο. Ταυτόχρονα, η εργοδοσία παίρνει τηλέφωνα στους εργοδότες των συνδικαλιστών και των αλληλέγγυων και «απαιτεί» την απόλυσή τους!

«Φούρνος του Λάμπρου»

Απολυμένοι και αποχωρήσαντες εργαζόμενοι από την επιχείρηση «Φούρνος του Λάμπρου» (4 καταστήματα στη Θ/νικη), ξεκίνησαν πριν 3 μήνες έναν αγώνα για να πάρουν δεδουλευμένα και ένσημα. Η εργοδοσία απάντησε απ' την αρχή στις παραστάσεις διαμαρτυρίας με την τρομοκρατία των ΜΑΤ και Δίας. Έβγαλε κείμενο όπου προειδοποιεί διάφορους εργοδότες για «μια συμμορία εκβιαστών, που εκβιάζει εργοδότες, σπάει μαγαζιά» κ.α. Ακόμη, οργανώνει αντι-διαδηλώσεις μ' ένα χαφιεδότσουρμιο από εργοδοτικούς και συγγενείς του αφεντικού, με πανό και ντυντούκα, απέναντι από τις παραστάσεις διαμαρτυρίας της Επιτροπής Αλληλεγγύης, επιδιώκοντας κάθε φορά να δημιουργήσει ένταση και επεισόδια, με στόχο να γίνουν συλλήψεις. Δεν διστάζει ακόμη και να τηλεφωνεί στους τωρινούς εργοδότες των πρώην εργαζομένων του, να τους απειλεί ότι... θα κάνει διαδήλωση έξω απ' τα καταστήματά τους αν συνεχιστούν οι κινητοποιήσεις στον «Φούρνο»!

Φροντιστήρια ΜΠΑΧΑΡΑΚΗ

Σ' αυτό τον μακρόχρονο αγώνα, υπάρχουν κάποιες εξελίξεις στο δικαστικό επίπεδο: α) Η απόφαση της αγωγής για τα δεδουλευμένα δικαιώνει τον απολυμένο καθηγητή Γ.Π. (έχει έτσι κερδίσει όλα τα δικαστήρια σε πρωτόδικο βαθμό). β) Ο εργοδότης έχασε το δικαστήριο στις 23/7, όπου κατηγορούσε 3 συνδικαλιστές του προεδρείου του Σωματείου Μισωθτών Εκπαιδευτικών Θεσσαλονίκης για «παραβίαση των ασφαλιστικών μέτρων και πρόκληση σε διέγερση». Χαρακτηριστική ήταν η αγόρευση του δικηγόρου του Μπαχαράκη, όπου μεταξύ άλλων είπε «ότι αυτοί είναι μια ομάδα, που θέλουν να επιβάλουν κανόνες του πεζοδρομίου» και ότι... «ηδονίζονται με την ανωμαλία»!

Όλα τα παραπάνω έχουν μια κοινή συνισταμένη. Πέρα από την εργοδοτική τρομοκρατία και την ποινικοποίηση των αγώνων, **υπάρχει και μια πολιτική στοχοποίηση συνδικαλιστών και αγωνιστών**. Οι εργοδότες δείχνουν με ποια πολιτική έχουν πρόβλημα (αντικαπιταλιστική πολιτική – μαχητικός συνδικαλισμός) αλλά και ποιοι είναι αυτοί που την εφαρμόζουν. Αρχίζουν και δημιουργούν σιγά σιγά **μια ιδεολογική βάση** για να έχουμε στο μέλλον καθαρά **πολιτικές διώξεις συνδικαλιστών και αγωνιστών της Άκρας και Επαναστατικής Αριστεράς**.

Έτσι, όσοι εφαρμόζουν αυτή την πολιτική (η μόνη που μπορεί να δώσει «μερικές» ή συνολικές λύσεις), όσοι δεν εναρμονίζονται με το «success story» ή και όσοι υπερασπίζονται μαχητικά τα ανθρώπινα δικαιώματα, χαρακτηρίζονται συμμορία, εκβιαστές, εγκληματική οργάνωση.

Η Αντεπίθεση των Εργαζομένων καλεί όλες τις συνδικαλιστικές παρατάξεις, σχήματα και ομάδες, όλες τις οργανώσεις και κόμματα της Αριστεράς, να στηρίξουν τους παραπάνω αγώνες, ώστε να ηττηθεί αυτό το νέο πλαίσιο «νόμου και τάξης».

Ανοίγει ο δρόμος των ομαδικών απολύσεων

Για πρώτη φορά στα χρονικά των εργατικών διαφορών το Ανώτατο Συμβούλιο Εργασίας (ΑΣΕ) ενέκρινε, με τέσσερις ψήφους υπέρ και τρεις κατά, την απόλυση 45 εργαζομένων από την Ελληνική Χαλυβουργία (συμπεριλαμβανομένης Μάνεση). Έτσι, οι εν ενεργεία εργαζόμενοι μειώνονται σε 29 (η εταιρία ζητούσε να μείνουν 17). Αυτό ήταν το κερασάκι στην τούρτα, καθώς η Χαλυβουργία από τον Φεβρουάριο είχε ζητήσει την απόλυση 90 εργαζομένων απ' τους 107 που είχαν απομείνει τότε στο εργοστάσιο – και κατάφερε μέχρι τα τέλη Μάη να γίνουν πολλές «οικειοθελείς αποχωρήσεις», με αποτέλεσμα οι εργαζόμενοι να μην ξεπερνούν τους 74. Όλο αυτό το διάστημα, είχε επιβάλλει εκ περιτροπής εργασία, με πολλούς εργαζόμενους να μην εργάζονται πάνω από μια φορά τη βδομάδα και να μην κερδίζουν πάνω από 200 ευρώ το μήνα.

Τα «επιχειρήματα» της εταιρίας για να ζητήσει τις απολύσεις ήταν ότι: (α) Το ενεργειακό κόστος είναι μεγάλο πρόβλημα, πράγμα που την ανάγκαζε να δουλεύει το εργοστάσιο του Βόλου με τη νυχτερινή βάρδια. Σημειώτεον ότι το εργοστάσιο του Ασπρόπυργου όλο αυτό τον καιρό υπολειπούν, καθώς οι μονάδες του χαλυβουργείου και του ελασματοουργείου ήταν κλειστές και λειτουργούσε μόνο η μονάδα δομικών πλεγμάτων, στην οποία απασχολούνταν μόλις 22 εργαζόμενοι. (β) Είχε πρόβλημα ανταγωνισμού και κυρίως ότι οι ελληνικές κατασκευαστικές εταιρίες έκαναν εισαγωγές αντίστοιχων προϊόντων από την Ιταλία σε χαμηλότερες τιμές.

Για την ιστορία, η πρόεδρος του ΑΣΕ και γενική γραμματέας του υπουργείου Εργασίας Άννα Στρατινάκη ήταν αυτή που εισηγήθηκε την έγκριση των απολύσεων, καθώς δήλωσε ότι πείστηκε από τα επιχειρήματα της εταιρίας. Υπέρ ψήφισαν επίσης άλλοι δύο εκπρόσωποι του υπουργείου Εργασίας στο ΑΣΕ (η μια απ' αυτές είναι δικηγόρος και υπεύθυνη για πρόσφατη μέλετη που ανέθεσε το υπουργείο σχετικά με τον κατώτατο μισθό), καθώς και ο ένας εκπρόσωπος των εργοδοτών. Καταψήφισαν οι εκπρόσωποι της ΓΣΕΕ, του υπουργείου Οικονομίας και ο ειδικός σύμβουλος του υπουργείου Εργασίας που μετείχε στη συνεδρίαση.

Το τραγελαφικό είναι ότι «συμφωνήθηκε» να υπάρξει και ρήτρα επαναπρόσληψης εφόσον επαναλειτούργησει το εργοστάσιο του Ασπρόπυργου και χρειαστεί τις ίδιες ειδικότητες.

Ουσιαστικά μ' αυτή την απόφαση ο κύβος ερρίφθη όσον αφορά τις ομαδικές απολύσεις, όπου πλέον νόμος είναι «το δίκιο του εργοδότη», καθώς με οποιαδήποτε πλέον δικαιολογία ή αφορμή οι εργοδότες, με τη βοήθεια μιας τυπικής επιδιαιτησίας-οπερέτας απ' το κράτος, θα μπορούν να πετούν ορδές εργαζομένων στο δρόμο.

Η δοσίλογη και εξαχρειωμένη συγκυβέρνηση βρίσκει συνεχώς και πιο αντιλαϊκά, απάνθρωπα μέτρα, εφευρίσκοντας για προπέτασμα καπνού Ανώτατα Συμβούλια, «σοφούς», Άρειους Πάγους κ.λπ., για να διαλύσουν κάθε εργατικό δικαίωμα και διεκδίκηση. Προσπαθούν να βγάλουν τους υπουργούς λάδι, ότι δήθεν δεν αποφάσισαν αυτοί αλλά αμερόληπτα συμβούλια. Σ' όλο αυτό το προμελετημένο έγκλημα έχει βουτήξει και η συνδικαλιστική γραφειοκρατία, συμμετέχοντας σ' αυτά τα συμβούλια, δίνοντας άλλοθι στον εργασιακό μεσαίωνα, υποχωρώντας στα πάντα.

Γ' αυτό πρέπει μέσα απ' τους αγώνες μας να κάνουμε ξανά νόμο το δίκιο του εργάτη, μέσα από μαζικές, σκληρές ταξικές μάχες. Ειδικά στο θέμα των απολύσεων, καθώς η ανεργία-καρκίνος είναι ο νούμερο ένα θανάσιμος εχθρός των εργαζομένων και της κοινωνίας, να επιβάλλουμε την απαγόρευσή τους, σε σύγκρουση με τους καπιταλιστές και το κράτος τους, για την προστασία των θέσεων εργασίας, της παραγωγής, των δικαιωμάτων, της αξιοπρέπειας και της ζωής μας.

ΔΕΗ

Σκάνδαλο μεγατόνων, κοινωνική καταστροφή

Μετά το ανεκδιήγητο κλείσιμο της Βουλής από τη συγκυβέρνηση, στις 2/7 κατατίθεται προς ψήφιση στο θερινό τμήμα, φυσικά ως «κατεπιγόν», το νομοσχέδιο-έκτρωμα διάλυσης και ιδιωτικοποίησης της ΔΕΗ, μέσω της «μικρής ΔΕΗ», που προβλέπει:

Α) Ακρωτηριασμό του ενιαίου παραγωγικού οργανισμού της ΔΕΗ, ξεπούλημα μονάδων ηλεκτροπαραγωγής που αντιστοιχούν στο 30% του συνολικού δυναμικού της (λιγνίτης, υδροηλεκτρικά και φυσικό αέριο, που είναι το πιο προσοδοφόρο). Μεταφορά του δικαιώματος εκμετάλλευσης του τεράστιου πλούτου πρώτων υλών αυτών των μονάδων (τα κοιτάσματα λιγνίτη που βγαίνουν στο σφυρί ανέρχονται σε 450 εκ. τόνους).

Β) Χάρισμα του Εθνικού Δικτύου Μεταφοράς (αρτηρία και ραχοκοκαλιά της ΔΕΗ) στα ιδιωτικά συμφέροντα, που θα πάρουν «δώρο» μεγάλο μέρος σημαντικότερων υποδομών.

Γ) Εξασφάλιση έτοιμου πελατολογίου (2 εκ. πελάτες της ΔΕΗ) στους ιδιώτες-αρπακτικά.

Δ) Πέταγμα εκατοντάδων εργαζομένων στο σκλαβοπάζαρο των συνθηκών του ιδιωτικού τομέα, δημιουργώντας ένα προηγούμενο/χτύπημα για όλους τους εργαζόμενους στον κλάδο της ενέργειας.

Το νομοσχέδιο είναι «προαπαιτούμενο» για τη δόση του Σεπτεμβρίου (1 δις). Το ΔΝΤ, στην τελευταία του έκθεση, απαίτησε επίσημη των διαδικασιών του ξεπουλήματος. Η «απελευθέρωση» της ενέργειας είναι πρακτική που επιβάλλεται σ' όλη την Ε.Ε. (είναι από τους πυλώνες των πολιτικών της, με βάση το Μάαστριχτ, τη Συνθήκη της Λισαβόνας κ.λπ.) και όχι μόνο στην Ελλάδα. Ήδη τα μαχαίρια έχουν βγάλει πολυεθνικοί ενεργειακοί κολοσσοί, όπως οι γερμανικές RWE και EON, η ιταλική Edison, οι γαλλικές EDF και GazDeFrance-Suez.

Καθόλου δεν πρόκειται για «εξυγίανση» της ΔΕΗ. Τα στοιχεία μαρτυρούν το μέγεθος και την κερδοφορία της. Με βάση τα οικονομικά αποτελέσματα (α' τρίμηνο 2014), ο τζίρος της άγγιξε το 1,5 δις και τα κέρδη προ φόρων, τόκων κ.λπ. τα 309 εκ. ευρώ. Σύμφωνα με τα αποτελέσματα χρήσης του 2013, ο κύκλος εργασιών ανήλθε στα 6 δις και τα κέρδη εκτινάχτηκαν στα 987 εκ. ευρώ. Δεν τίθεται λοιπόν θέμα ζημιογόνου επιχείρησης, το αντίθετο.

Μήπως η ιδιωτικοποίηση θα ωφελήσει το δημόσιο; Τα στοιχεία για το προηγούμενο ξεπούλημα, υπό την ονομασία «μετοχοποίηση», είναι αποκαλυπτικά. Από τις αρχές του 2001 ως τα τέλη του 2003 (όταν ολοκληρώθηκε η πρώτη φάση της «μετοχοποίησης»), από την πώληση του 49% των μετοχών της ΔΕΗ σε ιδιώτες το δημόσιο εισέπραξε 1,8 δις ευρώ – την ίδια περίοδο, τα καθαρά κέρ-

δη της ΔΕΗ ήταν 2,4 δις ευρώ! Δηλαδή το δημόσιο ζημιώθηκε κιόλας, όπως θα γίνει και τώρα.

Μήπως θα ωφεληθούν τα λαϊκά νοικοκυριά; Μετά τη «μετοχοποίηση», έχουν επιβληθεί μετά το 2008 περίπου 15 ανατιμήσεις στα τιμολόγια, αυξάνοντας τις τιμές κατά 44%! Ομοίως, η ιδιωτικοποίηση της ενέργειας στη Βρετανία οδήγησε 3,5 εκ. νοικοκυριά σε «ενεργειακή φτώχεια», οι εταιρείες (σύμφωνα με την Παγκόσμια Τράπεζα) κέρδισαν 9-11 δις ευρώ, αλλά οι καταναλωτές έχασαν περίπου 5 δις ευρώ, η τιμή του ρεύματος αυξήθηκε από το 1997 ως το 2008 κατά 68% και συνεχίζει να αυξάνεται (κατά μέσο όρο 8% ετησίως). Στη γειτονική Βουλγαρία, ο λαός ξεσηκώθηκε πέρσι και ανέτρεψε την κυβέρνηση Μπορίσοφ με αίτημα την εθνικοποίηση της ηλεκτρικής ενέργειας, αφού η ιδιωτικοποίηση είχε αυξήσει την τιμή του ρεύματος κατά 140%! Ο κατάλογος είναι ατελείωτος.

Ενώ οι εργαζόμενοι και τα φτωχά λαϊκά στρώματα στενάζουν κάτω απ' τον οδοστρωτήρα των μνημονίων και της κρίσης, η ανεργία καλπάζει και η ανθρωπιστική κρίση φουντώνει, ενώ χιλιάδες λαϊκά νοικοκυριά πέρασαν το χειμώνα με κομμένο ρεύμα, η χούντα συγκυβέρνησης-Τρόικας ολοκληρώνει την εγκληματική πολιτική της πετσοκόβοντας και χαρίζοντας τα «φιλέτα» της ΔΕΗ στις πολυεθνικές και στους ντόπιους μεγαλοκαπιταλιστές-συνεργούς τους, υπηρετώντας το φασιστικό δόγμα «όλα για το κεφάλαιο». Δημιουργεί ένα ιδιωτικό μονοπώλιο στην ηλεκτροπαραγωγή, με καταστροφικές κοινωνικές επιπτώσεις. Το ρεύμα (όπως και το νερό, που επίσης θέλουν να ξεπουλήσουν) είναι απ' τους πιο σημαντικούς παράγοντες της κοινωνικής ευημερίας, απ' τα πιο στοιχειώδη αγαθά και βάση μιας αξιοπρεπούς διαβίωσης, των στάνταρτ ενός σύγχρονου βιοτικού επιπέδου! Δεν είναι εμπορεύματα, δεν παραχωρούνται και δε θυσιάζονται στο βωμό του κέρδους!

Τα συνδικάτα της ΔΕΗ έχουν εξαγγείλει κινητοποιήσεις. Όλοι όμως ξέρουμε ότι αυτό δεν αρκεί. Πρώτα απ' όλα, πρόκειται για μια συνδικαλιστική γραφειοκρατία, που πολλές φορές στο παρελθόν (και συγκεκριμένα στη ΔΕΗ) έχει οδηγήσει σημαντικούς αγώνες σε αδιέξοδο, αδυνατίζοντας τα ίδια αυτά συνδικάτα. Δεύτερο, απέναντι στη χούντα συγκυβέρνησης και τρόικας, υποχρεωτικά κάθε αγώνας πρέπει να συγκλίνει στο ξεσίκωμα μιας παλλαϊκής εξέγερσης, είτε για την ακύρωση της «μικρής ΔΕΗ» είτε (που συνδέεται απόλυτα) για το διώξιμο αυτής της χούντας. Αυτό απαιτεί πλατιά και αποφασιστική κινητοποίηση, που θα συγκρουστεί στους δρόμους, επιστρατεύοντας εργαζόμενους, άνεργους, νέους και φτωχά λαϊκά στρώματα, συνελεύσεις και επιτροπές σε γειτονιές, χώρους δουλειάς κ.λπ., συντονισμό όλων αυτών καθώς και με τους εξελισσόμενους αγώνες (καθαρίστριες κ.α.). Ένα σχέδιο που δεν μπορεί και δεν θέλει να εφαρμόσει ούτε η ρεφορμιστική αριστερά.

Έτσι μόνο θα υπερασπίσουμε έμπρακτα την ενέργεια ως δημόσιο-κοινωνικό αγαθό, επιβάλλοντας την εθνικοποίησης όλης της ΔΕΗ (αλλά και των μεγάλων ιδιωτικών μονάδων ηλεκτροπαραγωγής –κι αυτές σκανδαλώδες δωράκι της «απελευθέρωσης» στους ιδιώτες-, χωρίς αποζημίωση), κάτω από εργατικό/κοινωνικό έλεγχο. Για να λειτουργεί στην υπηρεσία των ανθρώπων και κοινωνικών αναγκών, όχι της αδηφάγας απληστίας «επενδυτών», χρηματιστών και τραπεζών.

■ Άννα Ασλανίδη

Πέλεκυς «διαθεσιμότητας» στους διοικητικούς ΑΕΙ-ΤΕΙ

Μέσα στο πρώτο δεκαπενθήμερο του Ιουνίου, συμπληρώθηκαν οι οχτώ μήνες της διαθεσιμότητας 1.158 εργαζόμενων στα ΑΕΙ και ΤΕΙ της χώρας. Σύμφωνα με τα όσα είχε δεσμευτεί ο προηγούμενος υπουργός παιδείας Αρβανιτόπουλος, με τη λήξη της «διαθεσιμότητας» 781 θα επέστρεφαν στα ιδρύματα που εργάζονταν, 102 σε άλλα ΑΕΙ και ΤΕΙ που έχουν κενά και 375 θα απολύονταν. Το υπουργείο διοικητικής μεταρρύθμισης είχε απορρίψει αυτή την πρόταση και επιμένει να διατεθούν μόνο 500 θέσεις και να γίνουν 658 απολύσεις. Αυτή η «συζήτηση» συνέπεσε με τον κυβερνητικό ανασχηματισμό. Ο νέος υπουργός παιδείας Λοβέρδος «ενημερώθηκε» από τον προκάτοχο του για 883 συνολικά εργαζόμενους που θα επέστρεφαν, αντίθετα το υπουργείο διοικητικής μεταρρύθμισης συνέχισε να λέει ότι υπάρχουν μόνο 500 θέσεις και οι υπόλοιποι πρέπει ν' απολυθούν. Προκλήθηκε η πρώτη μικρή κυβερνητική κρίση μετά τον ανασχηματισμό, που λύθηκε με των δύο υπουργών με «δικαιτητή» τον υπουργό επικρατείας Σταμάτη. Αποφασίστηκε μικρή παράταση της διαθεσιμότητας και προκήρυξη συνολικά 600 νέων θέσεων (558 απολύσεις).

Μετά τον παρατεταμένο απεργιακό αγώνα και τη λήξη των κινητοποιήσεων στο Πανεπιστήμιο Αθηνών (ΕΚΠΑ) τον περασμένο Δεκέμβρη,

δεν υπήρξαν σημαντικές κινητοποιήσεις. Η Ομοσπονδία Διοικητικού Προσωπικού Τριτοβάθμιας Εκπαίδευσης (ΟΔΠΤΕ) κήρυξε μια 48ώρη απεργία στις 14-15 Μαΐου, που δεν είχε ιδιαίτερη συμμετοχή. Παρόλα αυτά έγιναν απεργιακές συγκεντρώσεις σε αρκετά ιδρύματα και στην Αθήνα πραγματοποιήθηκε συγκέντρωση στα Προπύλαια και πορεία προς τα υπουργεία διοικητικής μεταρρύθμισης και οικονομικών. Νέα τριήμερη απεργία προκηρύχθηκε από την ΟΔΠΤΕ στις 11-13 Ιουνίου (μέρες λήξης της «διαθεσιμότητας») και συγκέντρωση την Τετάρτη 11/6 έξω από το υπουργείο διοικητικής μεταρρύθμισης. Στην απεργία δεν συμμετείχε το ΠΑΜΕ, που με επαίσχυντη ανακοίνωσή του κατηγορούσε ότι δεν έχουν γίνει συνλεύσεις στους συλλόγους, ότι η απεργία ανακοινώθηκε τελευταία στιγμή κ.λπ. Παρόλο που κάποια απ' αυτά έχουν μια βάση, η στάση των δυνάμεων του ΠΑΜΕ είναι απαράδεκτη και απεργοσπαστική, όπως στα κρίσιμα σημεία του αγώνα το περασμένο φθινόπωρο όπου συκοφαντούσαν με κάθε τρόπο την «ψυχή» του αγώνα, την απεργιακή επιτροπή του ΕΚΠΑ. Νέα 48ώρη απεργία προκηρύχθηκε για τις 19-20 Ιουνίου μετά από αποτυχημένη συνάντηση της ΟΔΠΤΕ με το υπουργείο παιδείας.

Εκτός από τις απεργίες, που όντως ήταν ανοργάνωτες και χωρίς προοπτική, κινητοποιήσεις έγιναν και συνεχίζονται (όπως και το φθινόπωρο)

σε ιδρύματα που πλήττονται ιδιαίτερα απ' τις απολύσεις. Στο Εθνικό Μετσόβιο Πολυτεχνείο (ΕΜΠ) οι διοικητικοί έχουν αποφασίσει απεργία διαρκείας και επ' αόριστον κλείσιμο του ιδρύματος από τις 16 Ιουνίου. Σε ανακοίνωση τους, μετά από νέα αποτυχημένη συνάντηση με το υπουργείο παιδείας, καλούν όλους τους εργαζόμενους και τους φοιτητές στα άλλα πανεπιστήμια να προχωρήσουν σε αγωνιστικές αποφάσεις, ώστε να υπάρξει ενιαίος, συντονισμένος αγώνας ενάντια στις απολύσεις. Οι εργαζόμενοι στο ΕΜΠ είχαν σταματήσει με οριακή πλειοψηφία τον περασμένο Δεκέμβρη την 3μηνη απεργία τους, μετά τη συμφωνία με τον Αρβανιτόπουλο για επαυποθέτηση σχεδόν του συνόλου των εργαζόμενων, η οποία αποδείχθηκε αέρας κοπανιστός. Σημαντικές κινητοποιήσεις πραγματοποιούνται και στο πανεπιστήμιο Πατρών, όπου επίσης οι εργαζόμενοι έχουν προχωρήσει σε απεργία διαρκείας και κατάληψη όλων των διοικητικών υπηρεσιών. Μικρότερης έκτασης κινητοποιήσεις έγιναν και γίνονται σε ΕΚΠΑ, Αριστοτέλειο Θεσσαλονίκης, πανεπιστήμια Ιωαννίνων και Κρήτης κ.α.

Όπως και το περασμένο φθινόπωρο, κύρια αδυναμία του αγώνα είναι ότι δεν υπάρχει ένας ουσιαστικός συντονισμός και κοινός βηματισμός, τουλάχιστον των ιδρυμάτων που πλήττονται από τις απολύσεις, αλλά και συνολικά όλων των κλάδων του δημοσί-

ου όπου γίνονται απολύσεις, πράγμα το οποίο κόστισε πολύ το προηγούμενο διάστημα. Δεύτερο στοιχείο που περιορίζει την αποτελεσματικότητα του αγώνα είναι η ασθενής συμμετοχή και συμπαράσταση των φοιτητών, που αν και κατά τόπους παίρνουν αποφάσεις στήριξης, αυτές στην πλειοψηφία τους περιορίζονται σε μια «αναγκαστική» αλληλεγγύη και όχι στη δημιουργία ενός κοινού μετώπου, ενός κινήματος για την υπεράσπιση του δημόσιου πανεπιστημίου ενάντια στη διάλυση που προωθεί η κυβέρνηση.

Πέρα από τα δίκαια αιτήματα των απεργών και παρόλα τα προβλήματα και τις αδυναμίες του, ο αγώνας αυτός δημιουργεί προβλήματα και πιέζει ακόμα περισσότερο την ετοιμόρροπη κυβέρνηση Σαμαρά-Βενιζέλου, γι' αυτό και πρέπει να βρει έμπρακτη στήριξη.

■ Γιώργος Θ.

Μετά το προεκλογικό «success story» και τις διαβεβαιώσεις της κυβέρνησης ότι δεν θα εφαρμοστούν άλλα μέτρα, έρχεται νέο κύμα απολύσεων, μειώσεων μισθών και σαρωτικών αλλαγών στις συνθήκες εργασίας στο Δημόσιο.

Σύμφωνα με διαρροές στις αστικές εφημερίδες (*Εθνος* και *Βήμα*), θα θεσμοθετηθεί μόνιμος μηχανισμός κινητικότητας μέσω ΑΣΕΠ, που θα μονιμοποιεί όχι μόνο τις μετατάξεις αλλά και τις απολύσεις. Επίσης, θα θεσμοθετηθεί νέο σύστημα αξιολόγησης με βάση την αποδοτικότητα και την επίτευξη των στόχων. Προβλέπεται η «επαναφορά» του 13ου μισθού ως ετήσιο μόνον για όσους έχουν πετύχει το 90% των στόχων που έχουν τεθεί. Αντίστοιχα, οι «μη παραγωγικοί» υπάλληλοι θα υφίστανται μειώσεις στις αποδοχές τους για αρχή και στη συνέχεια και απολύσεις!!!

Από την ίδια λογική θα διαπνέεται και το νέο μισθολόγιο, καθώς οι δημόσιοι υπάλληλοι θα αμείβονται ανάλογα με τα προσόντα, τη θέση ευθύνης και την αποδοτικότητά τους. Οι νέες μειώσεις θα προστεθούν στην αφαιμάξη

Νέες μειώσεις μισθών στο Δημόσιο

που έχουν υποστεί οι δημόσιοι υπάλληλοι, όπως αποδεικνύουν και τα επίσημα στοιχεία: από τα τέλη του 2009 έως τον Μάρτη του 2014, η απασχόληση στο δημόσιο έχει συρρικνωθεί κατά 27% (247.678 λιγότεροι μισθοδοτούμενοι). Επίσης, η δαπάνη για τους μισθούς θα διαμορφωθεί φέτος στα 15,75 δις (από 24,5 δις το 2009), δηλαδή μειώνεται κατά 35,7% ή κατά 8,7 δις ευρώ! Το νέο μισθολόγιο, πέρα από την ισοπέδωση των αποδοχών, υπηρετεί και το «διαίρει και βασίλευε» στο εσωτερικό των εργαζομένων, ορθώνοντας ακόμα μεγαλύτερα εμπόδια στο συνδικαλιστικό κίνημα.

Οι κατευθύνσεις που έχουν δοθεί από τους υπουργούς Κ. Μητσοτάκη και Χρ. Σταϊκούρα είναι: 1) Να διευρυνθεί η διαφορά μισθού μεταξύ των εργαζομένων υποχρεωτικής, δευτεροβάθμιας και πανεπιστημιακής εκπαίδευσης, ώστε να υπάρξει υποτίθεται κίνητρο προσέλκυσης στο Δημόσιο εργαζομένων υψηλού μορφωτικού επιπέδου. 2) Να μειωθεί αισθητά ο εισαγωγικός μισθός των υπαλλήλων υποχρεωτικής εκπαίδευσης (780 ευρώ/μήνα μικτά), ώστε να πλησιάσει τον κατώτατο μισθό του ιδιωτικού τομέα (580 ευρώ/μήνα μικτά), για «να μην υπάρχει το φαινόμενο των εργαζομένων δύο ταχυτήτων, όπου οι κατά τεκμήριο λιγότερο παραγωγικοί υπάλληλοι του Δημοσίου αμείβονται περισσότερο»!!! 3) Η μείωση του μισθού των υπαλλήλων δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης (το 35% των εργαζομένων στο Δημόσιο) θα είναι

μικρότερη, αλλά αισθητή. 4) Το ετήσιο μόνον μόνο για τους «παραγωγικούς» υπαλλήλους, το οποίο θα προκύψει από τη μείωση των αποδοχών των δύο παραπάνω κατηγοριών. Το μόνον είναι το Κίνητρο Επίτευξης Στόχου και το Κίνητρο Επίτευξης Δημοσιονομικού Στόχου, τα οποία προβλέπονταν στο Μεσοπρόθεσμο, αλλά είχαν προσωρινά παγώσει γιατί δεν ήταν δυνατή η στοχοθεσία, λόγω έλλειψης περιγραφής του έργου και των αρμοδιοτήτων των υπαλλήλων.

Αξίζει να σημειωθεί ότι σε αυτές τις κατευθύνσεις επιμένει η Τρόικα, παρότι δεν συντρέχουν δημοσιονομικοί λόγοι, αφού δεν ζητείται να μειωθεί το συνολικό ύψος της μισθοδοσίας στο Δημόσιο. Οι παρεμβάσεις αυτές θεωρούνται «μεγάλη διαρθρωτική αλλαγή για τη χώρα μας», ακριβώς επειδή είναι στρατηγικός στόχος κυβέρνησης-τρόικας να διαιρέσουν τους εργαζόμενους και να συρρικνώσουν τον δημόσιο τομέα: α) τα κερδοφόρα κομμάτια του θα ιδιωτικοποιηθούν, β) δεκάδες χιλιάδες εργαζόμενοι θα απολυθούν (150.000 λιγότεροι δημόσιοι υπάλληλοι μέχρι το τέλος του 2015), γ) το κράτος θα απαλλαγεί από την ευθύνη για οποιαδήποτε κοινωνική παροχή (εκπαίδευση, υγεία, ρεύμα, νερό κ.τ.λ.) και δ) όσοι από τους εργαζόμενους θα απομείνουν, θα εργάζονται κάτω από μεσαιωνικές συνθήκες. Ο ανταγωνιστικός χαρακτήρας του νέου μισθολογίου θα υποσκάψει κάθε έννοια συνεργασίας, συναδελφικότητας και αλληλεγγύης και θα

εντείνει τη ρουφιανιά και τις πελαταικές σχέσεις, καταρρακώνοντας την αξιοπρέπεια αλλά και τη δυνατότητα για αντίσταση των δημοσίων υπαλλήλων.

Η κυβέρνηση, κατά την προσφιλή της μέθοδο και σε αγαστή συνεργασία με τα Μ.Μ.Ε.(ξαπάτησης), κατασκευάζει τους εργαζόμενους στο Δημόσιο, σπέρνει τη διχόνοια μεταξύ εργαζομένων και ανέργων μιλώντας για κίνητρα προσέλκυσης εργαζομένων υψηλών προσόντων ενώ οι διορισμοί έχουν παγώσει λόγω μνημονίων, μειώνει τους μισθούς στο όνομα της «ισότητας» δημοσίου και ιδιωτικού τομέα κρύβοντας τις πραγματικές της προθέσεις για περαιτέρω ισοπέδωση των μισθών και στον ιδιωτικό τομέα, ώστε να αυξηθεί η κερδοφορία του κεφαλαίου. Παράλληλα, θέλει να ακυρώσει όλες τις κοινωνικές κατακτήσεις (υγεία, παιδεία κ.α.) των εργαζομένων, που βάραιναν κράτος και εργοδοσία. Τέλος, προσθέτει επιπλέον λόγους διαίρεσης των εργαζομένων στο Δημόσιο, αφού η αύξηση του μισθού της μιας κατηγορίας θα εξαρτάται από τη μείωση του μισθού κάποιας άλλης.

Κόντρα στις διαίρεσεις που μας επιβάλλουν, όλοι οι εργαζόμενοι σε δημόσιο και ιδιωτικό τομέα θα πρέπει να κλείσουμε τα αυτιά μας στις ποταπές τους υποσχέσεις και να ενώσουμε τις δυνάμεις μας. Με μαζικούς, αυτοοργανωμένους και ριζοσπαστικούς αγώνες να διώξουμε τη χουντική συγκυβέρνηση και να ανοίξουμε τον δρόμο για τις δικές μας λύσεις.

‘Αρχισε νέος Αρμαγεδδώνας μ

Εκλεισαν τη Βουλή για να μπορέσουν να περάσουν όλα τα αντιδραστικά μέτρα, χωρίς τον κίνδυνο –μια που ελέγχουν απόλυτα τους βουλευτές τους στα θερινά τμήματα– κάποιου «ατυχήματος». Επιπλέον, όπως συνηθίζεται τα τελευταία χρόνια, όλα έρχονται στη Βουλή με τη μορφή του κατεπείγοντος, ώστε οι βουλευτές δεν προλαβαίνουν ούτε να τα διαβάσουν! Αυτό το τελευταίο δεν ξαφνιάζει πλέον κανένα. Η χουντική συγκυβέρνηση έχει καταπατήσει ακόμη και το δικό τους αστικό Σύνταγμα στους πιο στοιχειώδεις κανόνες του. Τα πολιτικά πραξικοπήματα από το δίδυμο της συμφοράς και της καταστροφής είναι διαρκή, εγκυμονώντας τεράστιους κινδύνους για τα δημοκρατικά, πολιτικά δικαιώματα και ατομικές ελευθερίες των εργαζομένων, των φτωχών λαϊκών μαζών, στις νεο-λαίας.

Η χουντική συγκυβέρνηση Σαμαρά-Βενιζέλου έκλεισε τη Βουλή με τη δικαιολογία ότι δεν υπήρχαν άλλα νομοσχέδια! Αμέσως μετά, κάθε μέρα κατατίθενται καινούργια νομοσχέδια, πολλά από τα οποία είναι σημαντικότερα (ξεπούλημα ΔΕΗ, εργασιακές σχέσεις, περιβάλλον κ.λπ.).

■ Σωφρόνης Παπαδόπουλος

Αρχή με «προαπαιτούμενα»

Η δικαιολογία των μέτρων είναι πάλι η ίδια, να πάρουμε μια ακόμη δόση (περίπου 2 δις ευρώ, μένουν άλλα 12,8 δις του δανειοδοτικού προγράμματος), δηλαδή ο ίδιο ωμός εκβιασμός που συνοδεύει την «επιχειρηματολογία» των μνημονιακών δοσίλογων εδώ και 4 χρόνια. Βέβαια και αυτή η δόση θα πάει κατευθείαν στην αποπληρωμή ομολόγων ύψους 4 δις ευρώ τον Αύγουστο. Αυτά τα μέτρα, τα λεγόμενα 12 «προαπαιτούμενα» (είχαν εξαιρεθεί από το μεσοπρόθεσμο του Μαρτίου λόγω εκλογών) που θα περάσουν απ' τη Βουλή σε δυο δόσεις, είναι πολύ σκληρά, ειδικά το δεύτερο «πακέτο» (6 μέτρα), που προβλέπεται να περάσει από το β' θερινό τμήμα της Βουλής, δηλαδή μέσα στο κατακαλόκαιρο. Το πρώτο «πακέτο» περιλαμβάνει 6 μέτρα, τα σημαντικότερα από τα οποία είναι:

1. Επικαιροποίηση της λίστας των φόρων υπέρ τρίτων, καθώς τα δύο σχέ-

δια που παραδόθηκαν στην Τρόικα δεν κρίθηκαν επαρκή. Η λίστα θα αποτελέσει το πρώτο βήμα για τις σταδιακές καταργήσεις που θα ξεκινήσουν τον Ιούλιο και θα πρέπει να ολοκληρωθούν τον Οκτώβριο. Μέτρο που χτυπάει ιδιαίτερα την προνοιακή αλληλεγγύη.

2. Νομοθεσία που θα επιτρέπει πρόσβαση σε φαρμακευτική περίθαλψη και διαγνωστικές εξετάσεις από ανασφάλιστους, αλλά και αλλαγή των σημερινών περιθωρίων κερδών των φαρμακείων, στο πλαίσιο ενός αντιστρόφως προοδευτικού συστήματος με παράλληλα μείωση του συνολικού περιθωρίου κερδών των φαρμακείων.

3. Επανερχεται το θέμα των λαϊκών αγορών (διαχωρισμός πωλητών-εμπόρων κ.λπ.), μια και η προηγούμενη προεκλογική «ρύθμιση» έγινε μόνο για να σταματήσουν τις κινητοποιήσεις τους οι λιανέμποροι.

Στα επιπλέον 6 μέτρα του δεύτερου «πακέτου», τα σημαντικότερα είναι:

1. Κατάργηση από 1/1/2015 όλων των τελών υπέρ τρίτων που χρηματοδοτούν επικουρικά ταμεία και βρίσκονται υπό την αιγίδα του υπουργείου Εργασίας. Αυτό θα είναι ένα ακόμη σοβαρό πλήγμα για ορισμένα επικουρικά ταμεία.

2. Ψήφιση νόμου για την απορρόφηση από το ΕΤΕΑ (Ενιαίο Ταμείο Επικουρικής Ασφάλισης) των επικουρικών ταμείων του δημοσίου, που στην ουσία σημαίνει το τέλος της επικουρικής σύνταξης για τους δημόσιους υπάλληλους.

3. Ψήφιση νέου δασικού νόμου, που θα καταργεί την προστασία του δασικού πλούτου και θα διευκολύνει το ξεπούλημά του.

4. Ψήφιση νόμου για τη «μικρή ΔΕΗ», εκκαθάριση όλων των ληξιπρόθεσμων οφειλών της (το νομοσχέδιο βρίσκεται στη Βουλή), ώστε να μείνουν όλες οι ζημιές και τα χρέη στο δημόσιο και στον ιδιώτη/«επιχειρηματία» να χαριστεί «καθαρή», με έτοιμη καταναλωτική πελατεία (περίπου το 30% των σημερινών πελατών της ΔΕΗ).

5. Ψήφιση νόμου για τη χρηματοδότηση των πολιτικών κομμάτων, τη

δημοσίευση και παρακολούθηση του ενεργητικού τους. Είναι προφανές ότι έτσι θέλουν τα δυο μνημονιακά κόμματα (συνεπικουρούμενα από τους μπεριαλιστές) να εξαλείψουν τα τεράστια χρέη τους και να βάλουν εμπόδια στη λειτουργία των μικρών κομμάτων, ιδιαίτερα αυτών που αναφέρονται στο εργατικό και επαναστατικό κίνημα, να ελέγχουν πιο άμεσα την πολιτική ζωή, τα κόμματα και οργανώσεις.

Δραματική συνέχεια

Το εξάμηνο μέχρι το τέλος Δεκεμβρίου, ακολουθεί πραγματική χιονοστιβάδα φόρων, ύψους περίπου 11 δις (!), που θα μειώσουν αισθητά το βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων:

1. Φόρος εισοδήματος: Οι 5,5 εκ. φορολογούμενοι θα πληρώσουν αυξημένο φόρο εισοδήματος σε σχέση με το 2013, λόγω αλλαγών στη φορολογία (κατάργηση αφορολόγητων ορίων για μισθωτούς, συνταξιούχους, κατάργηση αφορολόγητου για τα παιδιά, μείωση φοροπαλλαγών και εκπτώσεων κ.α).

2. Εισφορά Αλληλεγγύης αυξημένη.

3. Τέλος επιτηδεύματος αυξημένο.

4. Τέλη κυκλοφορίας.

5. Ενιαίος Φόρος Ιδιοκτησίας Ακινήτων (ΕΝΦΙΑ, το μονιμοποιημένο «χαράτσι»): θα επιβαρύνει όλες τις κατηγορίες ακινήτων, δηλαδή κτίσματα, οικόπεδα εντός σχεδίου ή οικισμών και αγροτεμάχια.

6. Συμπληρωματικός φόρος επί των ακινήτων: θα επιβάλλεται στο σύνολο της αξίας των κτισμάτων και των εντός σχεδίου ή οικισμών οικοπέδων, με αφορολόγητο όριο και προοδευτική κλίμακα (αφορολόγητο όριο 300.000 ευρώ).

Ακόμη, ανακοινώθηκε ότι θα μειωθεί το εφάπαξ των δημοσίων υπαλλήλων από 5% έως και 15%, ανάλογα με το Ταμείο, αλλά και τον χρόνο υποβολής της αίτησης. Ανοιχτό είναι και το ενδεχόμενο να αυξηθούν οι εισφορές. Τέλος, όπως είναι γνωστό, όλες οι επικουρικές συντάξεις μειώνονται κατά 5,2% από 1/7/14: η μείωση θα γίνεται από το αρχικό ποσό και όχι από το σημερινό, που είναι σημαντικά χαμηλό-

έτρων

τερο λόγω των επανειλημμένων μειώσεων. Κοντά σε όλα αυτά είναι και οι λεγόμενες «διαρθρωτικές μεταρρυθμίσεις», οι επιπτώσεις των οποίων στο βιοτικό επίπεδο και τα στάνταρτ ζωής είναι εξίσου βαριές με τα οικονομικά και φορολογικά μέτρα και πολλές φορές με μεγαλύτερη χρονική διάρκεια.

Υπάρχει βέβαια και το νέο μνημόνιο που προετοιμάζεται, λόγω των μεγάλων ελλειμμάτων και χρεών της ελληνικής οικονομίας, των δημοσιονομικών και χρηματοδοτικών κενών για τη διετία 2015-16, λόγω της οικονομικής, κοινωνικής και πολιτικής διάλυσης που επέφεραν η κρίση του ελληνικού καπιταλισμού και οι μνημονιακές πολιτικές.

Κυβέρνηση σε κρίση και αποσύνθεση

Ο πολυδιαφημισμένος ανασχηματισμός του Σαμαρά είναι επί της ουσίας μια «νέα» συγκυβέρνηση με ΠΑΣΟΚ (κατά πάσα πιθανότητα και η τελευταία), με μια «ειδική αποστολή»: να επιβάλει κοινωνικό όλεθρο στην εργατική τάξη, τα λαϊκά στρώματα, τη νεολαία (απολύσεις, ασφαλιστικό, νέα μνημονιακά μέτρα και «διαχείριση του χρέους» κ.λπ.). Αυτή την κοινωνική καταστροφή θέλει να την επιβάλει σε μια περίοδο που όλα τα κοινωνικά και πολιτικά της ερείσματα είναι πολύ πιο ασθενέστερα από το 2012, όταν ανέλαβε την εξουσία, και επιπλέον η κρίση της Ε.Ε./Ευρωζώνης είναι επίσης πολύ μεγαλύτερη από τότε. Αυτή ακριβώς η κατάσταση από τη μια μεριά θα «κρατάει» τη συγκυβέρνηση σε διαρκή «κρίση και αποσύνθεση», και από την άλλη αυτή θα ρέπει και θα καταφεύγει όλο και περισσότερο στον αυταρχισμό, στα πολιτικά πραξικοπήματα, στις αντιδημοκρατικές μορφές διακυβέρνησης. Ανασχηματισμός, «success story» ή ό,τι άλλο σκαρφιστούν Σαμαράς-Βενιζέλος προκειμένου να μείνουν γαντζωμένοι στην εξουσία, τίποτα δεν μπορεί να κρύψει την αστάθεια και ρευστότητα της πολιτικής κατάστασης και την επί της ουσίας προεκλογική περίοδο που έχουμε μπει μετά τις ευρωεκλογές και τη συντριπτική ήττα τους.

Ωστόσο, είναι ώρα να διώξουμε με τους αγώνες μας και όσο το δυνατό πιο γρήγορα όλους αυτούς τους παλιάτσους που κατακλύζουν καθημερινά τα τηλεοπτικά πάνελ. Είναι τόσο βαθιά η κρίση του συστήματος, της αστικής δημοκρατίας, η έλλειψη πολιτικού προσωπικού της αστικής τάξης που αντανάκλαται ξεκάθαρα στα πρόσωπα όλων αυτών των παλιάτσων, των «άδειων κεφαλών» που παρελαύνουν στις τηλεοράσεις και τα ραδιόφωνα. Η κατάστασή τους είναι πραγματικά απελπιστική, δεν μπορούν να ψελλίσουν ούτε μια πρόταση ολοκληρωμένη και με νόημα. Μάταια προσπαθούν να κρύψουν την αμηχανία και κενότητα τους πίσω από φράσεις για «διαρθρωτικές μεταρρυθμίσεις», που επαναλαμβάνουν σαν ένας άνθρωπος για όλα (για το γάλα, τα αυγά ημέρας, τα καρότα κ.λπ.), όχι γιατί καταλαβαίνουν αλλά γιατί φαίνεται να κάνει στους ίδιους εντύπωση!

Παρακολουθήσεις τηλεφώνων Μια άλλη όψη του Κράτους Έκτακτης Ανάγκης

Τους παρακολουθούν ερασιτέχνες, να ψάξει την Αριστερή Πρωτοβουλία για τις παρακολουθήσεις ο κ. Σκουρλέτης... Εγώ μιλώ στο τηλέφωνο σα να μιλάω στο μπαλκόνι. Αν δεν έχεις να κρύψεις τίποτα, δεν χρειάζεται να φοβάσαι τίποτα. **Όλοι παρακολουθούν όλους.**

Αυτή ήταν η χυδαία αντίδραση του βουλευτή της ΝΔ Μανώλη Κεφαλογιάννη, στις καταγγελίες του εκπρόσωπος τύπου του ΣΥΡΙΖΑ Πάνου Σκουρλέτη για ενδεχόμενη παρακολούθηση των τηλεπικοινωνιών της Κουμουνούρου.

Εξίσου κυνική και η κυβερνητική εκπρόσωπος Σοφία Βούλτεψη: «Αστέια τα περί παρακολουθήσεων... Από τότε που υπάρχουν τηλέφωνα γίνονται τέτοιες καταγγελίες. Ο Ομπάμα παρακολουθούσε τη Μέρκελ κ.λπ. 100 φορές έχει ξεσπάσει θέμα παρακολουθήσεων. Είμαι κατηγορηματική ότι η παρακολούθηση δεν προέρχεται από την κυβέρνηση, πόσο πιο καθαρά πρέπει να το πω».

Με τον πιο ωμό τρόπο τα κυβερνητικά στελέχη μας προτρέπουν να αποδεχτούμε μοιρολατρικά τις παρακολουθήσεις, σαν αναπόφευκτη απόρροια των Νέων Τεχνολογιών, σαν ένα φυσικό φαινόμενο. Μ' αυτό τον τρόπο θέλουν να αποποιηθούν τις τεράστιες πολιτικές ευθύνες που φέρει η χούντα της συγκυβέρνησης για την καταπάτηση ευαίσθητων προσωπικών δεδομένων, για τη συστηματική και σχεδιασμένη **κατάργηση των στοιχειωδέστερων δημοκρατικών και πολιτικών δικαιωμάτων και ελευθεριών.** Οι πρακτικές του «Μεγάλου Αδελφού», μαζί και οι παρακολουθήσεις των τηλεφωνικών συνδιαλέξεων, αποτελούν μια ακόμη όψη του τερατώδους Κράτους Έκτακτης Ανάγκης που χτίζουν καθημερινά Σαμαράς και Βενιζέλος για να γαντζώνονται στην εξουσία.

Οι παρακολουθήσεις των τηλεφώνων δεν είναι καινούργια υπόθεση. Ειδικά στη σημερινή περίοδο σήψης και παρακμής του καπιταλισμού, της όξυνσης όλων των ανταγωνισμών (εντός της Ε.Ε., μεταξύ Ε.Ε. και ΗΠΑ, με τις αναδυόμενες χώρες κ.λπ.), οι τηλεπικοινωνίες αξιοποιούνται από τις αστικές κυβερνήσεις όλων των χωρών με τον πιο αδίστακτο τρόπο. Με πρόσχημα την προστασία από το έγκλημα και την τρομοκρατία, εισχωρούν στην προσωπική ζωή εκατομμυρίων πολιτών, παραβιάζοντας απροκάλυπτα τα ατομικά δικαιώματα, για την υπεράσπιση των συμφερόντων μερίδων του κεφαλαίου και των σκοτεινών σχεδίων τους.

Τον περασμένο Οκτώβρη η εφημερίδα ΑΥΓΗ είχε καταγγείλει την ΕΥΠ για παρακολουθήσεις τηλεφώνων στελεχών της αριστεράς, συμπεριλαμβανομένου και του ΣΥΡΙΖΑ και «κινητοποίηση πρόθυμων στο δικαστικό σώμα», κάνοντας λόγο για οργανωμένο σχέδιο από το Μέγαρο Μαξίμου, με συμφωνία Σαμαρά-Βενιζέλου, για να κατηγορηθεί η αξιωματική αντιπολίτευση.

Σύμφωνα με πρόσφατο δημοσίευμα των Νέων, οι Γερ-

μανικές Μυστικές Υπηρεσίες παρακολουθούν από τον Απρίλιο του 2010 τις επικοινωνίες σε 195 χώρες, μεταξύ των οποίων και η Ελλάδα. Σε μελέτη του Ευρωκοινοβουλίου αναφέρεται ότι ο μεγαλύτερος κόμβος επικοινωνιών στη Γερμανία είναι ο DE-CIX στη Φρανκφούρτη, στον οποίο οι γερμανικές μυστικές υπηρεσίες έχουν συστήσει ειδικά γραφεία και εγκαταστάσεις ώστε να εκτρέπουν την εισερχόμενη κίνηση δεδομένων, να αντιγράφουν και να μεταφέρουν τα δεδομένα για περαιτέρω ανάλυση στην έδρα στο Μόναχο. Από την έρευνα προκύπτει ότι τρεις εταιρείες τηλεπικοινωνιών που λειτουργούν στην Ελλάδα είναι ανάμεσα στα περισσότερα από 550 μέλη-«πελάτες» του DE-CIX: οι Forthnet, OTEGlobe και η κυπριακή CYTA, που δραστηριοποιείται και στη χώρα μας. Πέρα από τις 3 εταιρείες αμιγώς ελληνικού ενδιαφέροντος, με τον DE-CIX συνεργάζονται επίσης κολοσσοί του ίντερνετ, της πληροφορικής και των τηλεπικοινωνιών, που παρέχουν τις υπηρεσίες τους και σε Έλληνες πολίτες. Ενδεικτικά αναφέρονται το facebook, και το twitter, η Microsoft, το Yahoo!, η Amazon, το LinkedIn, το Ebay, η Deutsche Telecom και άλλοι.

Μόλις ένα χρόνο πριν, είχαν προηγηθεί οι αποκαλύψεις του Σνόουντεν (πρώην σύμβουλος της Υπηρεσίας Εθνικής Ασφαλείας των ΗΠΑ, NSAs) για τα προγράμματα παρακολουθήσεων που εφάρμοζαν αμερικανικές και βρετανικές υπηρεσίες, συμπεριλαμβανομένων αμέτρητων τηλεφώνων και ηλεκτρονικών υπηρεσιών απλών πολιτών, προκαλώντας τότε την αντίδραση της Γερμανίας. Σήμερα ο Σνόουντεν απειλεί ότι θα δώσει στη δημοσιότητα νέα στοιχεία, που θα μπορούσε να παρουσιάσει στην επιτροπή της γερμανικής Βουλής, προσθέτοντας ότι η NSA παραβίασε τα δικαιώματα όλων των Γερμανών.

Σύμφωνα με έκθεση της δεύτερης μεγαλύτερης εταιρείας κινητής τηλεφωνίας, Vodafone, την οποία δημοσίευσε ο Guardian, κρατικές υπηρεσίες «ακούν» τις συνομιλίες και σε κάποιες περιπτώσεις εντοπίζουν τη θέση του ομιλητή. Παρότι μάλιστα σε πολλές από τις 29 χώρες στις οποίες επιχειρεί η εταιρεία είναι απαραίτητη η δικαστική εντολή για την υποκλοπή επικοινωνίας, σε έξι απ' αυτές, χωρίς ωστόσο να κατονομάζονται, δεν απαιτείται τέτοια εντολή. Μόνο στην Ελλάδα, και βάσει στοιχείων της ΑΔΑΕ, έχουν υποβληθεί 8.602 αιτήματα για πρόσβαση σε στοιχεία τηλεφωνικών κλήσεων και μηνυμάτων πελατών όλων των εταιρειών κινητής τηλεφωνίας για το έτος 2013.

Οι τεράστιες δυνατότητες της τεχνολογίας, στα χέρια των αντιδραστικών, παρακαμασμένων καπιταλιστών/ιμπεριαλιστών και των ανεξέλεγκτων, σκοτεινών κρατικών υπηρεσιών-υπηρετών τους, γίνονται εργαλεία καταδυνάστευσης των πολιτών, των ελευθεριών, της έκφρασης, κάθε αισθήματος προσωπικής ασφάλειας και ατομικότητας. Αυτό το ζοφερό καθεστώς πρέπει να γκρεμίσουμε με τους αγώνες μας, όσες θυσίες κι αν χρειαστούν.

ΣΥΡΙΖΑ

Συμμαχίες ολοταχώς δεξιά

Με επίκεντρο την πρόσφατη συνεδρίαση της Κεντρικής Επιτροπής του ΣΥΡΙΖΑ στις 22-23 Ιουνίου, το θέμα των συμμαχιών του έχει έρθει έντονα στην επιφάνεια. Και επόμενα τίθεται το θέμα της «ανατροπής» που επιδιώκει αλλά και όλης της παραπέρα φυσιογνωμίας και πορείας του.

Σύμφωνα με κεντρικά σημεία της απόφασης της ΚΕ (όπου επικράτησε η «προεδρική» πλειοψηφία): Ο λαός έδωσε στον ΣΥΡΙΖΑ το μήνυμα να κυβερνήσει. Ο ΣΥΡΙΖΑ πρέπει ν' ανταποκριθεί με τη συγκρότηση ενός πλατιού δημοκρατικού, ριζοσπαστικού κινήματος ανατροπής, που θα κερδίσει τις επερχόμενες εκλογές, θα αποτελέσει μια νέα μεγάλη πλειοψηφία (ένα νέο συνασπισμό εξουσίας, σύμφωνα με μια άλλη διατύπωση), που θα αναλάβει το ιστορικό έργο της κοινωνικής σωτηρίας και της ανασυγκρότησης της πατρίδας μας. Η ανατροπή απαιτεί μια πλατιά δημοκρατική προοδευτική ριζοσπαστική συμμαχία, μια πρωτότυπη προοδευτική, αντιμνημονιακή, κοινωνική συσπείρωση, ικανή να διεκδικήσει την αυτοδυναμία, με στόχο τη σωτηρία και ανόρθωση της κοινωνίας και της χώρας. Αυτή η συμμαχία απευθύνεται σε όλους συμφωνούν σ' ένα αντιμνημονιακό, αντινεοφιλελεύθερο, δημοκρατικό πρόγραμμα.

Για την ηγετική ομάδα γύρω απ' τον Τσίπρα, λοιπόν, τα πράγματα είναι καθαρά – και κάθε μέρα που περνάει, λέγονται όλο και περισσότερο με τ' όνομά τους. Η «ανατροπή» γίνεται μια θολή και δειλή «σωτηρία της χώρας», με λίγο και από «κοινωνική σωτηρία» για πιο αριστερή χροιά. Επόμενο είναι οι συμμαχίες ν' αναζητούνται όλο και πιο πολύ προς τα δεξιά, με το πρόσχημα του περιβόητου «κέντρου» και τις διάφορες

μετονομασίες του, που όμως είναι τόσο θολές και «πλατιές» ώστε θα γίνουν κολυμπήθρα του Σιλβάμ. Είναι χαρακτηριστικό ότι σύμφωνα με την ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ αποκλείονται μεν τα «κεντροαριστερά σενάρια», αλλά δεν μπαίνει κανένας ιδιαίτερος περιορισμός, κριτήριο κ.λπ. στο ποιος χωράει στην «πλατιά» συσπείρωση που επιδιώκει (π.χ. αν έχει ψηφίσει μνημόνια).

Είναι χαρακτηριστική η τοποθέτηση του Βούτση (εξέχον στελέχος της «προεδρικής» πλειοψηφίας): αν ο ΣΥΡΙΖΑ δεν ενσωματώσει όσους «απεγκλωβίζονται» απ' τα μνημονιακά κόμματα, αυτοί θα πέσουν στην αγκαλιά του Σαμαρά. Σε μια επίσης χαρακτηριστική τοποθέτηση, ο Τσίπρας είχε δηλώσει ότι η ΕΔΑ έπεσε από το 25% στο 11% επειδή δεν κατάφερε να ενσωματώσει το «κέντρο» – μια ανιστόρητη (μεταξύ άλλων) θέση, που εξυπηρετεί μόνο τις σκοπιμότητες της «διεύρυνσης».

Τα πράγματα δεν είναι καλύτερα για την Αριστερή Πλατφόρμα (Λαφαζάνης, Στρατούλης κ.λπ.), που επιμένει για συμμαχίες στην Αριστερά (ΚΚΕ, ΑΝΤΑΡΣΥΑ), αλλά δεν μπορεί να μην βλέπει ότι ακόμα και η «κυβέρνηση της Αριστεράς» έχει ουσιαστικά εγκαταληφθεί απ' την ηγεσία, ότι η ίδια έχει βρεθεί σε ρόλο αριστερού άλλοθι. Και πέρα απ' τα πρόσωπα, σε τελευταία ανάλυση η στρατηγική τους (δηλ. μια ανέφικτη διαχείριση της κρίσης μέσα στα πλαίσια της καπιταλιστικής οικονομίας και του αστικού κράτους και χωρίς κανένα διαφορετικό σχέδιο για τους αγώνες, το κίνημα κ.λπ.), δεν διαφέρει ουσιαστικά απ' αυτή της ηγεσίας. Για πόσο ακόμα θα μπορούν να ισορροπούν μέσα στο ΣΥΡΙΖΑ, μένει να φανεί.

Φυσικά, ως επαναστάτες μαρξιστές, δεν αρνούμαστε την ανάγκη των συμμαχι-

ών. Το θέμα είναι όμως «για ποιο σκοπό, τι είδους συμμαχία». Είναι άλλο πράγμα εργατικά και λαϊκά στρώματα, που όντως «απεγκλωβίζονται», να τα «ενσωματώνεις» μέσα από την οργάνωση και ανάπτυξη των αγώνων, την άνοδο της αυτοοργάνωσης και μαχητικότητας των μαζών, την εξάπλωση μιας αντικαπιταλιστικής πολιτικής κ.λπ. – δηλαδή από ένα σχέδιο αγώνων και συμμαχιών που οδηγεί στη ρήξη με το σημερινό σάπιο και σκοτεινό καθεστώς, προς μια Κυβέρνηση των Εργαζομένων και το Σοσιαλισμό. Και είναι εντελώς άλλο, με το πρόσημα των «συμμαχιών» να ετοιμάζεσαι, όπως η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ, να στρώσεις κόκκινα χαλιά στην επόμενη φουρνιά «μετανοημένων» Πασόκων και ΔΗΜΑΡτών ή να θέλεις να ψαρέξεις στα θολά και επικίνδυνα νερά π.χ. του Ποταμιού. Αυτή η δειλή πολιτική (χαρακτηριστικό των συμμαχιών των ρεφορμιστών, που έχει ιστορικά εκδηλωθεί στα προδοτικά Λαϊκά Μέτωπα) ως σημειώσουμε ότι ακόμα αποθρασύνει το αστικό/μνημονιακό μπλοκ, σε βαθμό που να δοκιμάζει να ρίξει σενάρια «μεγάλου συνασπισμού» ΝΔ-ΣΥΡΙΖΑ, που μπορεί να μην έχουν έρεισμα στην πραγματικότητα, δείχνουν όμως την πίστη που επιτρέπει η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ ν' ασκείται πάνω του, με τις διαρκείς υποχωρήσεις και δεξιές μετατοπίσεις της.

Αν το σχέδιο συμμαχιών της ηγεσίας Τσίπρας βρει την έμπρακτη εφαρμογή του, πρακτικά δεν θα είναι τίποτε άλλο από μια ξαναξεσταμένη εκδοχή της κεντροαριστεράς, ίσως σε ακόμα πιο άθλια εκδοχή – με δεδομένο ότι δεν είμαστε σε «ομαλές» συνθήκες, αλλά εν μέσω της χρεοκοπίας και κατάρρευσης του ελληνικού καπιταλισμού, αντιδημοκρατικής αναδιπλώσης του αστικού καθεστώτος σε μια χού-

να με κοινοβουλευτικό μανδύα. Σε κάθε περίπτωση, φαίνεται όλο και πιο καθαρά ότι τα «αδύναμα χέρια» και η «χλιαρή καρδιά» του ΣΥΡΙΖΑ δεν μπορούν να σηκώσουν το βάρος της πραγματικής αναμέτρησης που απαιτείται με τα Μνημόνια και το σύστημα, ότι το συνονθύλευμα που μαζεύει δεν είναι στρατός για μάχη, ότι τις ελπίδες που του εναποθέτουν (όμως με ισχυρές επιφυλάξεις) μαζικά στρώματα δεν μπορεί να τις φτάσει στη νίκη, στην απαλλαγή που αυτές επιθυμούν απ' το σημερινό άθλιο καθεστώς. Ούτε μπορεί ν' αποκλειστεί ένας απότομος εκφυλισμός του ΣΥΡΙΖΑ ή ακόμα – με τα σαθρά υλικά που χτίζει – η αποδυνάμωσή του με «αποστασίες» κάθε είδους, όσο η σύγκρουση για την κυβέρνηση και την εξουσία συμπυκνώνεται στα κρίσιμα σημεία. Και όπως έχει συμβεί πάμπολλες φορές στην ιστορία, αυτά απειλούν με οδυνηρές ήττες του εργαζόμενου και τα φτωχά λαϊκά στρώματα, ειδικά σήμερα που οι αστικές δυνάμεις και οι ιμπεριαλιστές θέλουν λυσσασμένα να κρατήσουν τα πράγματα κάτω απ' την μπότα τους. Ο Τσίπρας δηλώνει ότι δεν ανέχεται να λένε ότι με την πολιτική του οδηγεί σε «νέα Βάρκιζα» – κι όμως, αυτή προετοιμάζει... Μόνο η οικοδόμηση μιας νέας επαναστατικής δύναμης μέσα στους αγώνες, μόνο οι ταξικές συμμαχίες (και πρώτα απ' όλα η ενότητα της ίδιας της εργατικής τάξης, όχι ένας «παλλαϊκός» χυλός) σε ριζοσπαστική και αντικαπιταλιστική κατεύθυνση, μπορούν να μας βγάλουν απ' τα σημερινά καταστροφικά αδιέξοδα.

ΔΗΜΑΡ: Η κρίση είναι μη αναστρέψιμη

Μετά την εκλογική συντριβή της (από 6,3% έπεσε σε μόλις 1,2%), η ΔΗΜ.ΑΡ. μπήκε στη δίνη της κρίσης και του ερωτήματος της πολιτικής επιβίωσής της. Στη συνεδρίαση της Κοινοβουλευτικής Ομάδας και της Εκτελεστικής Επιτροπής στις 30 Μαΐου, από την οποία απουσίαζαν ο Γρ. Ψαριανός και ο Β. Οικονόμου, ο Φ. Κουβέλης έθεσε την παραίτησή του στη διάθεση των οργάνων του κόμματος, η οποία δεν έγινε δεκτή και παραπέμφθηκε στην Κεντρική Επιτροπή.

Η μειοψηφία (Μεταρρυθμιστική Τάση) απέδωσε τη συντριπτική ήττα στην πολιτική της πλειοψηφίας και του Φ. Κουβέλη, στην αποχώρηση από τη συγκυβέρνηση, στο άνοιγμα στον ΣΥΡΙΖΑ και στην άρνηση διαλόγου με τους 58 για την κεντροαριστερά. Από τη μεριά της η πλειοψηφία απέδωσε την ήττα στην αδυναμία να δείξουν στους ψηφοφόρους ότι μπορεί να προχωρήσει το εγχείρημα της κεντροαριστεράς με προοδευτικό πρόσημο που δεν θα ταυτίζεται με τις νεοφιλελεύθερες επιλογές και στην πόλωση που υπήρξε στις ευρωεκλογές.

Η «Μεταρρυθμιστική Τάση» σε εκδήλωσή της έκανε σαφές ότι στοχεύει σε συνομιλίες με το Ποτάμι και την Ελιά για τη συγκρότηση ενός χώρου μεταξύ ΝΔ και ΣΥΡΙΖΑ και ότι θα προχωρήσει έστω και

μονομερώς, αν η ηγεσία της ΔΗΜ.ΑΡ. ακολουθήσει σαφή προσανατολισμό προς τον ΣΥΡΙΖΑ. Στην εκδήλωση δεν προσκλήθηκε ο Φ. Κουβέλης, σε αντίθεση με τον Σταύρο Θεοδωράκη.

Στη συνεδρίαση της Κεντρικής Επιτροπής στις 7-8 Ιουνίου ορίστηκε έκτακτο συνέδριο για τις 12 Σεπτεμβρίου και, χωρίς ψηφοφορία, δεν έγινε δεκτή η παραίτηση Κουβέλη. Η πλειοψηφία και η «Μεταρρυθμιστική Τάση» συγκροούστηκαν ξανά, με αποτέλεσμα το χάσμα μεταξύ τους να μεγαλώνει και η διάσπαση να είναι προ των πυλών. Ψαριανός και Ανδρέας Παπαδόπουλος απουσίαζαν συνειδητά, έτοιμοι να αποχωρήσουν ακολουθώντας τον Β. Οικονόμου. Άλλωστε θα συμμετάσχουν στο ιδρυτικό συνέδριο του Ποταμιού. Η πλειοψηφία κατευθύνεται στην προσπάθεια να δημιουργηθεί ένα μπλοκ εξουσίας χωρίς τη ΝΔ, με προοδευτικό πρόσημο, από το ΠΑΣΟΚ ως τον ΣΥΡΙΖΑ, με τη ΔΗΜ.ΑΡ. να συμμετέχει στις διαδικασίες της κεντροαριστεράς με δικές της θέσεις.

Η απόφαση της Κ.Ε. της 21ης Ιουνίου προσπαθεί να δικαιολογήσει από τη μια μεριά την αποτυχία, με βάση ότι δεν εξηγήθηκαν επαρκώς η συμμετοχή στην κυβέρνηση αλλά και η έξοδος από αυτήν, και από την άλλη τη στροφή προς τον ΣΥΡΙΖΑ: «Κατά τη διάρκεια της συμμετοχής

μας δεν καταστήσαμε σαφές στους πολίτες ότι είναι άλλο κυβέρνηση εθνικής ανάγκης και άλλο κυβέρνηση στρατηγικής επιλογής, με αποτέλεσμα σε ορισμένες περιπτώσεις οι πολίτες να μας ταυτίσουν με στρατηγικές επιλογές της ΝΔ.» και παρακάτω «Το αποτέλεσμα της κάλπης, πέραν όσων επεφύλαξε στο κόμμα μας, έστειλε ένα διπλό μήνυμα: το πρώτο είναι ότι οι πολίτες καταδίκασαν τις συντηρητικές πολιτικές, δηλώνοντας με την ψήφο τους ότι δεν αντέχουν άλλο επιλογές που βυθίζουν την κοινωνία και εγκλωβίζουν την οικονομία στο τέλμα της ύφεσης. Οι 11 ποσοστιαίες μονάδες που έχασε η κυβέρνηση (σε σύγκριση με τις εκλογές του 2012) πιστοποιούν αυτή την αδιαμφισβήτητη πραγματικότητα. Το δεύτερο μήνυμα αφορά την αξιωματική αντιπολίτευση και την αδυναμία της να δημιουργήσει δυναμική ανατροπή».

Έτσι η ΔΗΜ.ΑΡ., για να αυτοσυντηρηθεί και να σωθεί, εκ των υστέρων προσπαθεί να πείσει ότι η συμμετοχή της στην τρικομματική κυβέρνηση ήταν «έκτακτη» και ότι είχε πολλές διαφωνίες με την ακραία νεοφιλελεύθερη πολιτική της. Μόνο που δεν λέει ότι αυτή η κυβέρνηση ήταν η πιο καταστροφική των τελευταίων δεκαετιών για τα δικαιώματα και τις κατακτήσεις των εργαζομένων και των φτωχών. Στην πραγματικότητα ήταν η συμμε-

τοχή της στην κυβέρνηση που την οδήγησε στη συντριβή και δικαίως. Έδωσε αριστερό άλλοθι στη συγκυβέρνηση και βοήθησε τη ΝΔ να πετύχει μια ανασυγκρότηση του αστικού μπλοκ, μετά τα χτυπήματα που αυτό δέχτηκε από το κίνημα των πλατειών και γενικών απεργιών και τις πτώσεις των κυβερνήσεων Γ. Παπανδρέου και Παπαδήμου. Το γεγονός ότι έφυγε από την κυβέρνηση οφείλεται στην πίεση του κινήματος για την ΕΡΤ και η παραμονή της θα είχε ακόμα πιο καταστροφικά εκλογικά αποτελέσματα.

Τώρα που η στροφή στα αριστερά έχει παγιωθεί με τα τελευταία εκλογικά αποτελέσματα και μια κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ είναι πολύ κοντά, η ΔΗΜ.ΑΡ. επιχειρεί να σωθεί προσφέροντας τον εαυτό της ως συνεταιρό «που θα χρειάζεται ο ΣΥΡΙΖΑ». Οι «διαδικασίες συγκρότησης της κεντροαριστεράς» είναι εκτός πραγματικότητας, καθώς δεν έχουν κοινωνικό έρεισμα. Όπως αποδείχθηκε και από την πορεία της ΔΗΜ.ΑΡ., όλα αυτά τα κόμματα και κινήσεις είναι μιας χρήσης και δεν αποτελούν φορείς ανασυγκρότησης του αστικού πολιτικού σκηνικού, αλλά κρίσης και αποσύνθεσής του. Η προσκόλλησή της στον ΣΥΡΙΖΑ και η «αριστερή στροφή» δεν είναι καθόλου σίγουρο ότι θα περισώσει πολλά πράγματα.

Νέες μειώσεις στις επικουρικές συντάξεις

30/8/2011	1/9/2011	1/11/2011	1/1/2012	1/7/2014	Μείωση σύνταξης σε ευρώ (%)
200	200	185	185	175,75	24,25 (12,13)
300	300	255	217	206,15	93,85 (31,28)
400	384	314	251	238,45	161,55 (40,39)
500	470	374	299	284,05	213,95 (43,19)
600	552	431	345	327,75	272,25 (45,38)

Πίνακας: Οι μειώσεις στις επικουρικές συντάξεις (ΕΤΕΑ) από το 2011 έως σήμερα.

Στα 25 χρόνια που κρατάνε οι αντιασφαλιστικές επιθέσεις των κυβερνήσεων, έχουν επιβληθεί αμέτρητα μέτρα (νόμοι, υπουργικές αποφάσεις, προεδρικά διατάγματα, εγκύκλιοι υπουργείων ή ασφαλιστικών οργανισμών κ.λπ.). Όλα περιείχαν, άμεσα ή έμμεσα, περικοπές ή καταργήσεις δικαιωμάτων (σε συντάξεις, υγεία ή πρόνοια, ταμείο ανεργίας κ.α.) για όλους τους εργαζόμενους ή για συγκεκριμένες κατηγορίες, στρώματα ή ομάδες. Πάντα εν ονόματι του κινδύνου κατάρρευσης των ταμείων. Κάθε φορά, πολιτικάντηδες και χρυσοπληρωμένοι «ειδικοί» υπόσχονται ότι τα μέτρα είναι αναγκαία, θα σώσουν τα Ταμεία (συντάξεις, υγεία, πρόνοια), θα είναι τα τελευταία. Από το 1^ο αντιασφαλιστικό της κυβέρνησης Μητσοτάκη και τα αντιασφαλιστικά του Σημίτη ως και σήμερα, μεθοδευμένα στοχεύουν στη πλήρη κατεδάφιση της Κοινωνικής Ασφάλισης (ΚΑ) ή πιο σωστά του κοινωνικού χαρακτήρα της, δηλαδή της στοιχειώδους ασφάλισης/προστασίας των πιο αδύναμων (ασθενείς, παιδιά, ανάπηροι, ηλικιωμένοι κ.λπ.). Γι' αυτά τα κόμματα της «αγοράς» και των καπιταλιστικών συμφερόντων, οι όποιες δημόσιες/κρατικές δαπάνες για την ΚΑ είναι περιττές, άχρηστες ως και επικίνδυνες. Θέλουν να ξεκοκαλίσουν τα απομεινάρια της ΚΑ, στοχεύοντας ταυτόχρονα μέσα απ' αυτή την επίθεση σε μια πλήρη ατομικοποίηση και εξουθένωση της εργατικής τάξης, μπας και σώσουν το σάπιο καθεστώς τους.

Πολλοί συνταξιούχοι θα δουν από 1/7/2014 μείωση των συντάξεών τους και μάλιστα αναδρομικά από 1/1/2014, λόγω αλλαγής της παρακράτησης φόρου.

Από 1/7/2014 θα υπάρξει περικοπή 5,2% στις επικουρικές που χορηγεί το ΕΤΕΑ (Ενιαίο Ταμείο Επικουρικής Ασφάλισης) σε 1 εκ. συνταξιούχους. Η μείωση αυτή, που αποφασίστηκε πριν ένα μήνα περίπου από το διορισμένο απ' την κυβέρνηση ΔΣ του ταμείου, αποτελεί **μια ιστορική απόφαση**, μιας και είναι η πρώτη φορά που εφαρμόζεται η «**ρήτρα μηδενικού ελλείμματος**», που είχε θεσμοθετηθεί από το ασφαλιστικό Λοβέρδου (2010). Με τη «ρήτρα», όλες οι διοικήσεις όλων των ταμείων θα πρέπει να κόβουν συντάξεις, παροχές κ.α. ώστε πάντα να μην έχουν έλλειμμα και να μην χρηματοδοτούνται από τον κρατικό προϋπολογισμό!

Οι μειώσεις αυτές επιβάλλονται στις ήδη μειωμένες επικουρικές (ΕΤΕΑ), για τις οποίες είναι ενδεικτικός ο παραπάνω πίνακας από το 2011 έως και την 1η Ιουλίου 2014:

Οι μειώσεις στις επικουρικές του ΕΤΕΑ δεν θα είναι οι μόνες μέσα στο 2014, αλλά ούτε και οι τελευταίες. Οι παραπάνω μειώσεις, η «ρήτρα μηδενικού ελλείμματος» ανά τρίμηνο, η **κατάργηση του κοινωνικού χαρακτήρα της επικουρικής ασφάλισης/σύνταξης** (από 1/1/2015 σε όλα τα επικουρικά ταμεία), καθώς και η κατάργηση (από 1/7/2014 ως και 1/1/2015) αρκετών **δεκάδων έμμεσων εισφορών-φόρων** που καταβάλλονταν από τρίτους υπέρ διαφόρων ασφαλιστικών οργανισμών, μαζί με την άθλια κατάσταση της οικονομίας και την τεράστια διόγκωση της ανεργίας, **οδηγούν με μαθηματική ακρίβεια στην πλήρη χρεοκοπία** των επικουρικών ταμείων.

Τα παραπάνω (που ισχύουν για όλα τα ταμεία) φέρνουν ολοένα πιο κοντά τον κίνδυνο πλήρους χρεοκοπίας όλων των ταμείων, που μεθοδεύεται από τη συγκυβέρνηση. Οι προετοιμασίες για μείωση των ασφαλιστικών εισφορών (εργαζομένων και εργοδοτών), σε συνεργασία με την Τρόικα (και πέρα από αυτές που ήδη έχουν νομοθετηθεί), κατά 3,9% και οι ενοποιήσεις των ταμείων κύριας σύνταξης στο επόμενο έτος (που παρουσιάζονται σαν «σωτήριες» για την οικονομία και το ασφαλιστικό), αποτελούν θανάσιμο κίνδυνο. Γιατί συρρικνώνουν ακόμη περισσότερο τα ήδη τραγικά μειωμένα λόγω κρίσης έσοδα των ταμείων – και επίσης γιατί αυτή η ενοποίηση θα γίνει, όπως και όλες οι ενοποιήσεις των τελευταίων 25 ετών, προς τα κάτω, δηλαδή στο επίπεδο των μικρότερων παροχών.

Διαφαίνεται πλέον καθαρά ο στόχος όλων αυτών, δηλαδή η επιβολή ίσως και μέσα στο 2015 –πράγμα που θα καθοριστεί από τις πολιτικές εξελίξεις και κυρίως από την αντίσταση των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων– της χορήγησης μιας «εθνικής σύνταξης», το πολύ ως 360 ευρώ, για όσους έχουν τις προϋποθέσεις (ημέρες εργασίας ή έτη ασφάλισης, όρια ηλικίας κ.λπ.) αλλά και με βάση την περιουσιακή τους κατάσταση!

■ Τηλέμαχος Λάχανης

Βάφτισαν «μειώσεις» τις αυξήσεις στα εισιτήρια

Με νέες αυξήσεις-φωτιά στις τιμές των εισιτηρίων του ΟΑΣΑ και ΟΑΣΘ θα μας υποδεχθεί το φθινόπωρο. Σύμφωνα με τον νεοαφιχθέντα στο υπουργείο Μεταφορών και Υποδομών, Μιχάλη Χρυσοχοϊδη: «Πριν έναν χρόνο, ήταν μνημονιακή υποχρέωση η αύξηση της τιμής... σήμερα πήραμε την απόφαση... ν' αλλάξουμε την τιμολογιακή πολιτική... Δεν είναι απλά μία μείωση, αλλά... μια ολοκληρωμένη παρέμβαση... που δείχνει τον δρόμο.»

Ας δούμε αναλυτικά τι εννοεί:

– Η τιμή του εισιτηρίου μέχρι σήμερα ήταν 1,40 ευρώ για μιάμιση ώρα και θα γίνει 1,20 για μια ώρα και δέκα λεπτά (δηλ. πριν κάθε λεπτό κόστιζε 0,0155 ευρώ και τώρα 0,0171).

– Η κάρτα μόνο για λεωφορεία και τρόλεϊ, που κόστιζε 20 ευρώ, θα καταργηθεί, υποχρεώνοντας στην αγορά της «ενιαίας» κάρτας των 30 ευρώ.

– Η κάρτα απεριόριστων διαδρομών μειώνεται από 45 ευρώ σε 30. Όλα αυτά από αρχές Σεπτεμβρίου, ενώ παράλληλα θα τοποθετηθούν «τουρνικέ» (περιστρεφόμενες μπάρες) στην μπροστινή πόρτα των λεωφορείων και οι επιβάτες θα εισέρχονται μόνο απ' αυτή. Ο Χρυσοχοϊδης έχει εξαγγείλει και εντατικοποίηση των ελέγχων ενάντια στη «λαθρεπιβίβαση».

Στα κόμιστρα του ΟΑΣΘ προβλέπονται επίσης αυξήσεις, καθώς επαναφέρεται η «μονή κατεύθυνση» στα εισιτήρια διπλής μετακίνησης, που παλιότερα δεν εφαρμόστηκε λόγω αντιδράσεων.

Ακόμα, προτείνεται σειρά ενεργειών, με τελικό στόχο να μειωθεί η επιδότηση του δημοσίου στα εισιτήρια του ΟΑΣΘ, όπως:

– Περιορισμός των δρομολογίων ανάλογα με την επιβατική κίνηση των γραμμών και την πληρότητα των λεωφορείων – και πάντως μείωσή τους τις Κυριακές και αργίες.

– Κατάργηση του εισιτηρίου 24ωρης διάρκειας.

– Εισιτήρια διπλής μετακίνησης (δηλ. με μια μετεπιβίβαση), διάρκειας 1,5 ώρας, με τιμή 1,20 ευρώ (από 0,90).

– Οι τιμές των καρτών απεριόριστων διαδρομών «χτυπάνε κόκκινο»: (α) Η μηνιαία αυξάνεται κατά 66%, δηλ. 50 ευρώ από 30. (β) Η τριμηνιαία από 86 ευρώ θα κοστίζει 140. (γ) Η ετήσια από 230 ευρώ θα κοστίζει 450.

Η χρεοκοπημένη συγκυβέρνηση Σαμαρά-Βενιζέλου, ακολουθώντας πιστά τις μνημονιακές επιταγές και τις νεοφιλελεύθερες συνταγές, στοχεύει στην πλήρη διάλυση του δημοσίου/κοινωνικού χαρακτήρα των μέσων μαζικής μεταφοράς και στην ιδιωτικοποίησή τους. Οι αυξήσεις στα εισιτήρια και τις κάρτες θα προστεθούν στις πλάτες των λαϊκών νοικοκυριών, των ανέργων κ.λπ. που έχουν λυγίσει απ' τη μείωση των εισοδημάτων, τους φόρους κ.λπ. Η μείωση των δρομολογίων και η κατάργηση αρκετών γραμμών θα οδηγήσει σε τρομακτική υποβάθμιση της ποιότητας των παρεχόμενων υπηρεσιών, ενώ θα φέρει και νέες απολύσεις εργαζομένων στον κλάδο. Επιβάτες και εργαζόμενοι, νέοι και άνεργοι πρέπει να προβάλλουμε την αντίστασή και ανυπακοή μας σ' αυτή τη χούντα. Με τη δική μας οργάνωση και αγώνα, σε συνελεύσεις και επιτροπές, σε γειτονιές και χώρους δουλειάς, να επιβάλλουμε την εθνικοποίηση των μέσων μαζικής μεταφοράς κάτω από εργατικό έλεγχο, για να διασφαλίσουμε τον κοινωνικό χαρακτήρα τους και την προστασία των δικαιωμάτων όσων εργάζονται σ' αυτές.

Στις 27/6, ο μεταλλεργάτης και αγωνιστής συνδικαλιστής Θανάσης Αποστολόπουλος απολύθηκε από την εργοδοσία της ΙΕΡΩΝΥΜΑΚΗΣ INOX ABEE (Θήβα), όπου εργάζεται εδώ και έξι χρόνια. Το πρόσχημα καθόλου ευφάνταστο, η «δύσκολη οικονομική συγκυρία» και η «πτώση του τζιρού» της επιχείρησης.

Στην πραγματικότητα, ο λόγος της απόλυσης είναι η αγωνιστική και συνδικαλιστική του δράση. Ο Θ.Α. είχε σταθερά αρνηθεί τις εργοδοτικές πιέσεις για εφάπαξ μείωση 20% των αποδοχών του, ενώ στη συνέχεια δεν αποδέχθηκε να αποχωρήσει «συναινετικά και οικειοθελώς». Τα τελευταία χρόνια, ως μέλος του κλαδικού Συνδικάτου Μεταλλού Θήβας (από φέτος και ως αναπληρωματικό μέλος της διοίκησης) πάλευε για να μην περάσουν οι συνεχείς περικοπές μισθών στην επιχείρηση. Η επιχείρηση έχει κατά καιρούς πάρει χρυσοφόρες δουλειές στο Μετρό και σε άλλα δημόσια και ιδιωτικά έργα – τώρα όμως, όπως όλοι οι καπιταλιστές, προσπαθεί να φορτώσει την κρίση στις πλάτες των εργαζομένων, αξιοποιώντας και όλο το «σιδερένιο» πλαίσιο των αντεργατικών νόμων, των Μνημονίων, του Κράτους Έκτακτης Ανάγκης.

Όπως και για κάθε απολυμένο, η μάχη του Θ.Α. είναι μάχη για όλο το εργατικό κίνημα. Παλεύουμε – Απαιτούμε την άμεση ανάκληση της αυθαίρετης και καταχρηστικής απόλυσης.

BRAZILIA

Νέο κύμα αγώνων

■ Ηρακλής Χριστοφορίδης

Ενώ μέχρι την κρίση του 2009 η Βραζιλία γνώριζε μια ισχυρή ανάπτυξη και παρά τη γρήγορη, απότομη ανάκαμψή της το 2010, έκτοτε έχει βυθιστεί σε οικονομικό τέλμα. Την τριετία 2011-13 το ΑΕΠ αυξήθηκε μόνο 6% (την εξαετία 2003-08 είχε αυξηθεί 25%), η βιομηχανική παραγωγή παραμένει στα επίπεδα του 2010 και το ίδιο λίγο πολύ ισχύει για τις επενδύσεις παγίου κεφαλαίου (την εξαετία πριν την κρίση είχαν διπλασιαστεί!). Αυτή η αποτελμάτωση είχε σαν αποτέλεσμα να τιναχτούν στην επιφάνεια όλα τα άλυτα, εκρηκτικά κοινωνικά (ιδιαίτερα η τεράστια ανισοκατανομή πλούτου) και πολιτικά προβλήματα.

Πέρσι τον Ιούνιο, ξέσπασε ένα τεράστιο κύμα διαδηλώσεων, οι μεγαλύτερες των τελευταίων τριάντα χρόνων, όπου συμμετείχαν εκατομμύρια νέοι και κυρίως νέοι εργαζόμενοι. Ειδικά στη διαδήλωση της 20^{ης} Ιουνίου, μόνο στο Ρίο ντε Ζανέιρο οι διαδηλωτές ξεπέρασαν το 1 εκ. Οι διαδηλώσεις, μαχητικές και συγκρουσιακές, στρέφονταν ενάντια στις αυξήσεις των εισιτηρίων στις συγκοινωνίες, αλλά γρήγορα ανέδειξαν και άλλα προβλήματα: ελλείψεις κοινωνικές υπηρεσίες, το πρόβλημα της στέγης (περίπου το 1/5 του πληθυσμού ζει σε φαβέλες), τη διαφθορά, ανικανότητα και αυταρχισμό της κυβέρνησης και του κρατικού μηχανισμού. Στις 11 Ιούλη πραγματοποιήθηκε και η πρώτη γενική απεργία μετά από είκοσι δύο ολόκληρα χρόνια.

Η επιτυχία των κινητοποιήσεων – οι τιμές των εισιτηρίων όχι μόνο δεν αυξήθηκαν αλλά σε πολλές περιπτώσεις μειώθηκαν κιόλας –, η πολιτική ήττα της κυβέρνησης, η αυτοπεποίθηση της εργατικής τάξης, η εμφάνιση μιας μαχητικής γενιάς νέων εργαζομένων, καθώς και η γενίκευση των επιπτώσεων της κρίσης (απολύσεις, μείωση μισθών, εκ περιτροπής εργασία στη βιομηχανία) γέννησαν μετά τον Ιούνιο ένα νέο μακρύ κύμα απεργιών και κινητοποιήσεων. Έτσι, τον τελευταίο χρόνο πραγματοποιούνται απεργίες στο δημόσιο και ιδιωτικό τομέα, σε όλους τους κλάδους, σχεδόν σε όλα τα εργοστάσια και επιχειρήσεις, από τμήματα της εργατικής τάξης που έχουν συνδικαλιστική εμπειρία είτε όχι, αλλά και από τμήματα που δεν είναι συνδικαλισμένα. Οι απεργίες αυτές μπορεί να είναι διάσπαρτες αλλά χαρακτηρίζονται από τη μεγάλη συμμετοχή των εργαζομένων, είναι συνήθως πολυήμερες ή και μακροχρόνιες, μαχητικές, κατά κανόνα αυτοργανωμένες και γνωρίζουν όχι μόνο μια ευρεία αποδοχή αλλά και μια –έστω μικρή, πάντως αξιοσημείωτη– ενεργητική συμπαράσταση από άλλους εργαζόμενους και φτωχά λαϊκά στρώματα, ώστε κάθε σημαντική απεργία φαίνεται ότι μετατρέπεται σε μια μικρή λαϊκή «εξέγερση». Οι απεργίες γεννούν μαχητικές διαδηλώσεις, πολύωρους αποκλεισμούς δρόμων, καταλήψεις δημόσιων κτηρίων κ.α. Και κατά κανόνα καταλήγουν νικηφόρες, κερδίζοντας ακόμη την πληρωμή των απεργιακών ημερών. Φαίνεται ότι μια νέα γενιά αγωνιστών έχει δημιουργηθεί μέσα στους χώρους εργασίας, που πολλές φορές κατορθώνει να παρακάμψει και να αμφισβητήσει την επικρατούσα γραφειοκρατία.

Από την άλλη, η κυβέρνηση του ΡΤ (Εργατικό Κόμμα) και των συμμάχων του, ήδη από τα τέλη του 2013 έχει ξεκινήσει μια αντεπίθεση για ν' αντιστρέψει τον συσχετισμό δύναμης, ειδικά σήμερα που πρέπει να επι-

βάλλει σκληρά μέτρα για να ρίξει την κρίση στις πλάτες των μαζών. Όμως το κύριο εργαλείο αυτής της αντεπίθεσης είναι η αύξηση της καταστολής: έχουν ψηφιστεί ένας «κουκολονόμος» (απαγόρευση των διαδηλωτών να κρύβουν το πρόσωπό τους) και ένας «αντιτρομοκρατικός» νόμος (που, εκτός των άλλων, μπορεί να οδηγήσει έναν διαδηλωτή σε φυλάκιση 25-30 χρόνων), οι συλλήψεις αγωνιστών και διαδηλωτών έχουν αυξηθεί κατακόρυφα, ακόμη και οι «ειρηνικές» διαδηλώσεις καταλήγουν σε τεράστιο αριθμό συλλήψεων, η στρατιωτικοποιημένη αστυνομία χρησιμοποιεί ελικόπτερα που πετούν χαμηλά, πάνω από τα κεφάλια των διαδηλωτών, ρίχνοντας πλαστικές σφαίρες και δακρυγόνα, η χρήση πλαστικών σφαιρών από την αστυνομία έχει γίνει κανόνας, δημιουργήθηκαν έκτακτα δικαστήρια δίπλα στα γήπεδα για να εκδικάζουν εξπρές «μικροεγκλήματα» κ.α.

Παρόλη όμως την καταστολή, αυτό το κύμα αγώνων γνώρισε ακόμη μια κορύφωση όσο πλησίαζε η διοργάνωση του Μουντιάλ. Η ίδια η διοργάνωση του παγκοσμίου κυπέλλου αποτελεί μια πρόκληση. Κόστισε περίπου 15-16 δις δολάρια, όταν η χώρα δεν έχει ανεπτυγμένες υποδομές υγείας και παιδείας, απαίτησε την εκδίωξη χιλιάδων οικογενειών (με άγρια βία ή δωροδοκία) για να οικοδομηθούν τα νέα στάδια, δημιούργησε ένα τεράστιο φαγοπότι για τους διεφθαρμένους κρατικούς αξιωματούχους και τους μεγαλοκαπιταλιστές.

Έτσι, το τελευταίο δίμηνο πύκνωσαν οι απεργίες, ιδιαίτερα από εκπαιδευτικούς και εργαζόμενους στις δημόσιες συγκοινωνίες και την καθαριότητα, από εργαζόμενους στην αυτοκινητοβιομηχανία (η Βραζιλία βρίσκεται στην τέταρτη θέση παγκοσμίως στην παραγωγή αυτοκινήτων) και τη μεταλλουργία, από άστεγους εργάτες και από τους κατοίκους στις φαβέλες κ.α. Οι διαδηλώσεις δεν έφτασαν το μέγεθος αυτών του περσινού Ιουνίου, αλλά ήταν εξίσου μαχητικές παρά την τρομακτική καταστολή – και η κορύφωσή τους ήταν οι μεγάλες διαδηλώσεις σε όλη την Βραζιλία στις 15 Μάη. Η απεργία που έγινε διεθνώς γνωστή, ήταν η απεργία των εργαζομένων στο μετρό του Σάο Πάολο, που ξεκίνησε στις 5 Ιουνίου, κράτησε μέχρι τις 11 Ιουνίου, όπου και διαλύθηκε από τα ΜΑΤ. Ήδη στις 8 Ιουνίου το δικαστήριο την έκρινε παράνομη, επιβάλλοντας πρόστιμο 222.000 δολαρίων για κάθε μέρα συνέχισής της. Οι εργαζόμενοι κέρδισαν τις αυξήσεις που διεκδικούσαν, αλλά υπέστησαν την απόλυση 42 συναδέλφων τους, για τους οποίους ήδη έχουν ξεκινήσει τον αγώνα για την επαναπρόσληψή τους.

Η τελευταία κορύφωση αυτού του σχεδόν ετήσιου κύματος αγώνων φαίνεται προς το παρόν να υποχωρεί, αλλά όπως όλα δείχνουν και επιβάλλουν θα ξαναξεκινήσει με μεγαλύτερη ορμή μετά το τέλος του Μουντιάλ.

στον κόσμο...

ΝΟΤΙΑ ΑΦΡΙΚΗ

Με νίκη έληξε η πεντάμηνη απεργία των μεταλλωρύχων στη Νότια Αφρική (βλ. Ε.Π. Ιουνίου), πετυχαίνοντας στις 25 Ιούνιο ετήσιες αυξήσεις ύψους 20%. Όταν άρχισε η απεργία τον περασμένο Ιανουάριο, η Ένωση Εργαζομένων στα Ορυχεία και τις Κατασκευές (AMCU), που εκπροσωπεί την πλειοψηφία των εργαζομένων και στις τρεις εταιρείες που εκμεταλλεύονται τα ορυχεία χρυσού και πλατίνας, απαιτούσε να υπερδιπλασιαστεί αμέσως ο βασικός μισθός των εργατών των ορυχείων, ώστε να φτάσει τα 12.500 ραντ (865 ευρώ) τον μήνα. Τελικά, θα διαμορφωθεί γύρω στα 600 ευρώ. Βάσει της συμφωνίας, προβλέπεται να δοθεί στους μεταλλωρύχους με τη μικρότερη εξειδίκευση αύξηση 950 με 1.000 ραντ (περίπου 70 ευρώ) κάθε χρόνο για τα επόμενα τρία χρόνια, ενώ οι άλλες κατηγορίες μεταλλωρύχων θα λάβουν αύξηση 8% για τον πρώτο χρόνο και στη συνέχεια για τα επόμενα δύο χρόνια από 7,5%.

Η απεργία ήταν η μεγαλύτερη σε διάρκεια στην ιστορία της χώρας και κυριολεκτικά λύγισε τις τρεις εταιρείες κολοσσούς, “Anglo-American Platinum”, “Impala Platinum” και “Lonmin”. Θα χρειαστούν μήνες για να αποκατασταθεί πλήρως η παραγωγή (η επαναλειτουργία των ορυχείων απαιτεί εκτεταμένους ελέγχους ασφαλείας), ενώ η παρατεταμένη διακοπή της λειτουργίας λόγω της απεργίας κόστισε στις εταιρείες πάνω από 24 δις ραντ (2,25 δις δολάρια) σε απολεσθέντα κέρδη.

«Είναι μια νίκη για όλους τους εργάτες της Νότιας Αφρικής και μια συμφωνία οπωσδήποτε αξιοπρεπής», δήλωσε στους δημοσιογράφους ο πρόεδρος του συνδικάτου AMCU Τζόζεφ Ματουντζούα. Το βέβαιο είναι ότι οι χιλιάδες εργάτες ορυχείων επέστρεψαν στα ορυχεία με την πολύτιμη εμπειρία ενός σκληρού αγώνα αλλά και μιας πολύ σημαντικής νίκης, που ήρθε δύο καλοκαίρια μετά τη σφαγή δεκάδων συναδέλφων τους από τη νοτιοαφρικανική αστυνομία, έξω από τα ορυχεία της “Lonmin”.

ΤΟΥΡΚΙΑ

Ένα χρόνο μετά την εξέγερση της πλατείας Ταξίμ, 95 διαφορετικές δίκες βρίσκονται σε εξέλιξη στην Τουρκία, με συνολικά 5.500 κατηγορούμενους — μεταξύ αυτών μέλη του κινήματος «Αλληλεγγύη στην Ταξίμ» — που αντιμετωπίζουν κατηγορίες από «συγκρότηση τρομοκρατικής οργάνωσης» μέχρι «συμμετοχή σε παράνομες διαδηλώσεις» και ποινές φυλάκισης έως 29 χρόνια. Η Διεθνής Αμνηστία, σε έκθεσή της, κάνει λόγο για «δίκες-παρωδία, με εκδικητικά πολιτικά κίνητρα».

Η πιο πρόσφατη δίκη, που ξεκίνησε στις 12 Ιούνιο στην Κωνσταντινούπολη, έχει 26 κατηγορούμενους, πέντε από τους οποίους κινδυνεύουν με πολυετείς ποινές. Το κατηγορητήριο του εισαγγελέα βασίζεται σε μηνύματα που στάλθηκαν μέσω του λογαριασμού που είχε στο twitter το Κίνημα της Ταξίμ, αλλά και των προσωπικών λογαριασμών των κατηγορουμένων. Τα περισσότερα από αυτά καλούσαν τον κόσμο να διαδηλώσει και καταδικάζαν την αστυνομική βία, δίνοντας οδηγίες για κέντρα παροχής πρώτων βοηθειών στους τραυματίες των επεισοδίων.

Οι περισσότεροι από τους κατηγορούμενους είναι ακτιβιστές του Κινήματος της Πλατείας Ταξίμ. Να σημειώσουμε ότι τα στελέχη του κινήματος είχαν συναντηθεί με τον Ερντογάν, έπειτα από πρόσκλησή του, κατά την κορύφωση των ταραχών, για να κατηγορηθούν έπειτα από τον πρωθυπουργό, δημόσια, ως «προδότες που είχαν στόχο την αποσταθεροποίηση της κυβέρνησης».

Την ίδια στιγμή το καθεστώς Ερντογάν, σε μια προσπάθεια να αποκαταστήσει τις σχέσεις του με το στρατεύμα και να το ελέγξει, με απόφαση του Συνταγματικού Δικαστηρίου της Τουρκίας διέταξε στις 20 Ιούνιο την αποφυλάκιση 230 αξιωματικών του στρατού που είχαν καταδικαστεί για την υπόθεση «Βαριοπούλα», δηλαδή το σχέδιο πραξικοπήματος για την ανατροπή της κυβέρνησης του Ερντογάν.

ΑΡΓΕΝΤΙΝΗ

«Τα συνδικάτα στους επαναστάτες»

Ενά αντιμέτωπη με τους «γύπες» του παγκόσμιου χρηματοπιστωτικού συστήματος βρίσκεται η κυβέρνηση της Αργεντινής, που προσπαθεί να αποφύγει με κάθε τρόπο μια τεχνική στάση πληρωμών. Στις 16 Ιουνίου, το Ανώτατο Δικαστήριο των ΗΠΑ αρνήθηκε να εξετάσει την προσφυγή της Αργεντινής για επέκταση της διορίας αποπληρωμής χρέους 1,4 δις δολαρίων στα κερδοσκοπικά κεφάλαια NML Capital και Aurelius Management. Οι «γύπες» δεν είχαν αποδεχτεί την αναδιάρθρωση των ομολόγων τους, ζητώντας να πληρωθούν στο 100% της ονομαστικής αξίας τους, ενώ τα είχαν αγοράσει σ' εξευτελιστικές «τιμές αγοράς» όταν η Αργεντινή είχε κηρύξει μερική στάση πληρωμών. Το NML διεκδικεί 832 εκ. δολάρια για ομόλογα που αγόρασε έναντι μόλις 48,7 εκ. – δηλαδή κέρδος 1.600%...

Οι «γύπες» είχαν δικαιωθεί απ' το Ομοσπονδιακό Δικαστήριο της Νέας Υόρκης, τώρα και απ' το Ομοσπονδιακό Δικαστήριο των ΗΠΑ. Πρόκειται για μια απόφαση μεγάλης σημασίας υπέρ των πιο σκοτεινών κέντρων του διεθνούς χρηματοπιστωτικού κεφαλαίου, γιατί πέρα απ' την επικύρωση της προηγούμενης απόφασης, δημιουργεί ένα διεθνές αρνητικό προηγούμενο ενάντια σε οποιαδήποτε χώρα επιχειρήσει να «κουρέψει» το χρέος της. Ακόμα και το ΔΝΤ δήλωσε πώς ανησυχεί «για τις πιθανές ευρύτερες συστημικές συνέπειες».

Αν δεν πληρώσει ή δεν καταλήξει σε συμφωνία μαζί τους, τα αμερικανικά δικαστήρια θα εμποδίσουν την Αργεντινή να εξυπηρετήσει το χρέος της ακόμα και έναντι της μεγάλης πλειονότητας των πιστωτών της (πάνω από το 90%), που είχαν συμφωνήσει στην αναδιάρθρωση των ομολόγων τους. Έτσι, με τα προβλήματα στο εσωτερικό της χώρας να μεγαλώνουν (οικονομικά, πολιτικά, εργατικό κίνημα) η κυβέρνηση Κίρχνερ δηλώνει έτοιμη «να συζητήσει και να βρει λύσεις» με τους πιστωτές της. Σ' αυτή την κατεύθυνση αναγνώρισε το χρέος 9,7 δις δολ. προς τη Λέσχη των Παρισίων, την Παγκόσμια Τράπεζα και την ισπανική πολυεθνική Repsol, το οποίο θα πληρωθεί σε δόσεις μέσα στην επόμενη 5ετία. Μεγάλο μέρος αυτού του χρέους είναι δάνεια που είχε συνάψει η δικτατορία του 1976 για την αγορά όπλων και έργα υποδομών, που δεν έγιναν ποτέ. Υπολογίζεται πως το κόστος εξυπηρέτησης του αργεντινικού χρέους αναμένεται να υπερδιπλασιασθεί ως το 2015, την ίδια στιγμή που τα συναλλαγματικά διαθέσιμα της χώρας μειώνονται συνεχώς, υποχωρώντας πέρσι στα 29 δις δολάρια (ετήσια μείωση 30%), στο χαμηλότερο επίπεδο των τελευταίων οχτώ ετών.

Τα προβλήματα της κυβέρνησης όμως δεν περιορίζονται εδώ. Ο αντιπρόεδρος Αμάδο Μπουδού παραπέμφθηκε σε δίκη για διαφθορά, τη λεγόμενη «υπόθεση Ciccone» – έναν από τους

μεγαλύτερους εκδοτικούς οίκους της Αργεντινής, όπου φέρεται να μεσολάβησε για να μην χρεοκοπήσει το 2010. Το δικαστήριο πάγωσε περιουσιακά του στοιχεία, ενώ είναι πιθανή η καταδίκη του σε έξι χρόνια φυλάκιση. Η «υπόθεση Μπουδού» έχει επίσης δημιουργήσει αρκετά προβλήματα στις συμμαχίες της Κίρχνερ, κυρίως με τον παραδοσιακό περονισμό και τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία, η οποία εκτίθεται όλο και περισσότερο απέναντι στους εργαζόμενους για την ανοιχτή της στήριξη στην κυβέρνηση. Η αυξανόμενη οικονομική κρίση και η φιλοεργοδοτική στάση της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας έχει δημιουργήσει ένα εκρηκτικό κλίμα σε πλατιά κομμάτια της εργατικής πρωτοπορίας. Ένα νέο κύμα εργατικών αγώνων, όπου πρωταγωνιστούν οι δυνάμεις της επαναστατικής τροτσκιστικής αριστεράς (FIT, PTS, PO, MAS) ανοίγει τον δρόμο για μια ανασυγκρότηση και ανασύνθεση του εργατικού κινήματος σε μια ριζοσπαστική κατεύθυνση, ξεπερνώντας στην πράξη την σκληρή και τραμπούκικη συνδικαλιστική γραφειοκρατία.

Αγώνας-καμπή στην Gestamp

Το εργοστάσιο της πολυεθνικής Gestamp, ισπανικών συμφερόντων, στη βόρεια βιομηχανική ζώνη του Μπουένος Άιρες, έγινε το κέντρο ενός απ' τους σημαντικότερους εργατικούς αγώνες της τελευταίας δεκαετίας. Η Gestamp, υπεργολάβος ανταλλακτικών για το σύνολο της αυτοκινητοβιομηχανίας στην Αργεντινή, μπροστά σε μια σημαντική μείωση της παραγωγής της απέλυσε 67 εργαζόμενους, τον πιο μαχητικό πυρήνα όσων στο παρελθόν είχαν απεργήσει και είχαν αντιδράσει. Οι εργαζόμενοι αντιδρούν άμεσα και εννιά απ' αυτούς αλυσοδέονται σε μηχανήματα της γραμμής παραγωγής, μπλοκάροντας συνολικά την παραγωγή, με αποτέλεσμα και τη διακοπή παραγωγής στα εργοστάσια της Volkswagen, Ford, Peugeot (λόγω έλλειψης ανταλλακτικών). Ήδη από τις πρώτες ώρες, το εργοστάσιο της Gestamp γίνεται ένα πραγματικό κέντρο αγώνα, όπου αρχίζουν να συγκεντρώνονται εκατοντάδες εργαζόμενοι από άλλα εργοστάσια σε κινητοποίηση, φοιτητές και κάτοικοι αλληλέγγυοι στον αγώνα τους. Μπροστά στον κίνδυνο να επηρεαστεί η παραγωγή και άλλων βιομηχανιών (Fiat, General Motors), αυξήθηκε η πίεση ενάντια στους εργαζόμενους, με μεγάλη αστυνομική παρουσία και με πολλές προσπάθειες να σπάσει η κατάληψη, όπως η προσπάθεια αποκλεισμού των εργαζομένων από τροφή και νερό. Η απάντηση εργαζομένων και αλληλέγγυων είναι η ενίσχυση της παρουσίας τους έξω απ' το εργοστάσιο, πορείες, κλεισίματα δρόμων.

Ο αγώνας πήρε έναν πολιτικό χαρακτήρα, αναγκάζοντας ακόμα και την Κίρχνερ να κάνει δηλώσεις καταγγελίας του αγώνα. Παρόλα αυτά, η τοπική

κυβέρνηση, για λόγους αυτοσυντήρησης και παρά την έντονη επιμονή της κεντρικής κυβέρνησης για «μηδενική ανοχή» και καταστολή, υποχρέωσε τη Gestamp ν' αναστείλει τις απολύσεις για όσο καιρό θα γίνονται διαπραγματεύσεις μεταξύ εργαζομένων και εταιρείας. Τελικά, ύστερα από αγώνα ενός μήνα, η εταιρία αναγκάστηκε να πάρει πίσω τους 40 απ' τους 67 απολυμένους, φέρνοντας μια πρώτη νίκη.

Η περίπτωση της Gestamp δεν είναι μοναδική. Τους τελευταίους μήνες μαζικές απολύσεις γίνονται σε πολλά εργοστάσια (Volkswagen, Peugeot, General Motors, Lear, Iveco, Montich κ.α.), σε μια αυτοκινητοβιομηχανία που χτυπιέται άγρια τον τελευταίο χρόνο, αφενός λόγω της στασιμότητας της βραζιλιάνικης οικονομίας (για την οποία προορίζεται το 89% των εξαγωγών της) και αφετέρου λόγω της ύφεσης που προκλήθηκε και απ' την υποτίμηση του πέσο. Οι απολύσεις περνάνε από την έγκριση της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας.

Έτσι και η συνδικαλιστική γραφειοκρατία του Συνδικάτου Τεχνιτών (SMATA), όπου ανήκουν οι εργαζόμενοι της Gestamp, όχι μόνο κατήγγειλε δημόσια τον αγώνα αλλά ήταν η ίδια που είχε αποδεχτεί τις απολύσεις και οργάνωνε συμμαχίες για να σπάσουν τις αλυσίδες περιφρούρησης των εργαζομένων. Το SMATA, γνήσιο τέκνο του περονισμού (δημιουργήθηκε τη δεκαετία του '40), προσπαθεί να επιβάλει ακόμα και με τη βία το παλιό σύνθημα «Τα συνδικάτα είναι του Περόν» παραφράζοντας το σε «Τα συνδικάτα είναι της Κίρχνερ». Το συνδικαλιστικό μοντέλο του στρατηγού Περόν («αν θέλετε παραχωρήσεις, γραφειοκρατικοποιήστε τα συνδικάτα και υποταχθείτε στο κράτος και στο περονικό κόμμα»), που ονειρεύεται η συνδικαλιστική γραφειοκρατία, είναι αδύνατο να κρατηθεί πια στην παρούσα κατάσταση της αργεντινικής οικονομίας και κοινωνίας. Είναι δε ακόμα πιο δύσκολο να επιβληθεί με τη βία πάνω στο νέο συσχετισμό δυνάμεων και τη δυναμική που δημιουργείται από τις τάξεις του εργατικού κινήματος.

Στην κατεύθυνση της ενοποίησης των αγώνων και της συγκρότησης ενός νέου μαχητικού συνδικαλισμού, δεκάδες εργοστασιακές επιτροπές και εργα-

ζόμενοι οργάνωσαν στις 24 Μαΐου στο Μπουένος Άιρες τη Συνάντηση Μαχητικού Συνδικαλισμού της Βόρειας Ζώνης. Εκλεγμένοι εργαζόμενοι από δεκάδες εργοστασιακές επιτροπές διαφόρων βιομηχανικών κλάδων συζητήσαν το κρίσιμο πρόβλημα των μαζικών απολύσεων που αντιμετωπίζουν και εξέτασαν τρόπους για την ενοποίηση των αγώνων τους, τις μορφές πάλης, την αντιμετώπιση της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας. Στο τέλος της συνάντησης ψηφίστηκε ένα σχέδιο αγώνα με δεκάδες ημερομηνίες δράσης, πορείες, αποκλεισμούς, συγκεντρώσεις αλληλεγγύης, καμπάνιες ενάντια στη γραφειοκρατία και ενάντια σε σχέδιο νόμου της κυβέρνησης για απαγόρευση του κλεισίματος των δρόμων κ.α. Λίγες εβδομάδες μετά τη συνάντηση αυτή και ενώ γράφονται αυτές οι γραμμές, ήδη ακούγεται από χείλη της γραφειοκρατίας πως «υπάρχει έντονη η ανάγκη μιας γενικής απεργίας»...

Αναμφίβολα στην Αργεντινή είμαστε μπροστά σε μια διαδικασία ανασυγκρότησης και ανασύνθεσης ενός νέου, μαχητικού εργατικού κινήματος, που προσεγγίζει με γρήγορα βήματα τις καλύτερες παραδόσεις του αργεντινικού εργατικού κινήματος των δεκαετιών του '60 και '70 (εργοστασιακές επιτροπές, μαχητικές μορφές πάλης, πολιτικοποίηση της συνδικαλιστικής δράσης, ενοποίηση των αγώνων για πολιτικούς στόχους, σύγκρουση με τους μηχανισμούς καταστολής και τη δικτατορία), με σημαντικές προοπτικές ανάπτυξης και ρήξης με την περονική γραφειοκρατία. Κομβική σημασία σ' αυτό το προτσές έχει ο πρωταγωνιστικός ρόλος και η ηγεμονική παρουσία των επαναστατικών τροτσκιστικών δυνάμεων, που με σκληρή, συστηματική δουλειά στην εργατική τάξη καταφέρνουν να κερδίζουν ιδεολογικά, πολιτικά και πρακτικά όλο και μεγαλύτερα κομμάτια της φυσικής πρωτοπορίας των αγωνιστών αλλά και ευρύτερων εργατικών στρωμάτων, ιδιαίτερα των νέων. Στο παράδειγμα αυτό των τεταρτοδιεθνιστικών δυνάμεων χρειάζεται να δώσουμε προσοχή, καθώς μπορεί ν' ανοίξει νέους νέους δρόμους, μακριά από τις σειρήνες της ηττοπάθειας, του συμβιβασμού, του ακολουθητισμού, του σεχαρισισμού.

P.B.

Ηπτώση της χούντας το 1974, υπό το βάρος και της εξέγερσης του Πολυτεχνείου, δημιούργησε ένα ευνοϊκό περιβάλλον για το εργατικό κίνημα. Η ελληνική κοινωνία βίωσε τεράστιες αλλαγές σε όλο το φάσμα της οικονομικής, κοινωνικής και πολιτικής ζωής – και ακόμα στις ηθικές, ανθρώπινες κ.λπ. αξίες. Για μεγάλο διάστημα, ο ελληνικός λαός απέκτησε πρωτόγνωρο βιοτικό επίπεδο και ελευθερίες.

40 χρόνια μετά, ο ελληνικός καπιταλισμός καταρρέει χρεοκοπημένος, τα κοινωνικά και πολιτικά δικαιώματα τσαλαπατούνται από τα Μνημόνια και το Κράτος Έκτακτης Ανάγκης, ενώ το αστικό πολιτικό σκηνικό αποσυντίθεται.

Οικονομία

Μεταπολιτευτικά έγιναν φανερά τα

όρια της «βιομηχανοποιημένης Ελλάδας». Η ελληνική βιομηχανία δεν μπόρεσε να ξεπεράσει τις χρόνιες αδυναμίες της και μετά την κρίση του 1973 περιοριζόταν ως μερίδιο στο ΑΕΠ (προς όφελος των «υπηρεσιών»). Τις επόμενες δεκαετίες πολλές σημαντικές βιομηχανίες έγιναν «προβληματικές», συρρικνώθηκαν και έκλεισαν. Οι νέες επιχειρήσεις ήταν ως επί το πλείστον πολύ μικρότερες και κατευθύνονταν σε τομείς όπως το λιανεμπόριο (όπως και η πλειοψηφία των ξένων επενδύσεων).

Η ένταξη της Ελλάδας στην ΕΟΚ και μετέπειτα σε Ε.Ε./Ευρώ αποδείχθηκε «μπούμερανγκ» για τον ελληνικό καπιταλισμό, εξαθρώνοντας τη γεωργική παραγωγή, εκθέτοντας τις διαρθρωτικές αδυναμίες της βιομηχανίας, ενώ σταδιακά αυτός υποβαθμιζόταν και «επαρχιωτοποιούνταν» στο διεθνή καταμερισμό εργασίας.

Γ' αυτό χρειάζονταν ολοένα και μεγα-

40 χρόνια από

λύτερες «ενέσεις» χρήματος προς τους καπιταλιστές, διογκώνοντας τα κρατικά ελλείμματα/χρέη, ειδικά όταν πια επικρατεί η νεοφιλελεύθερη πολιτική επί κυβέρνησης Μητσοτάκη (1991–93) και εδραιώνεται επί πρωθυπουργίας Σημίτη (1996–2004) – η ίδια που υποτίθεται θα τα καταπολεμούσε! Επρόκειτο για μια τεράστια μεταφορά πλούτου, με κάθε τρόπο (ιδιωτικοποιήσεις, «λιγότερο κράτος», κατάργηση εργασιακών δικαιωμάτων κ.λπ.), από τους εργαζόμενους προς το κεφάλαιο – που κι αυτή όμως απέτυχε ν' αντιμετωπίσει την κρίση και μάλιστα τη χειροτέρευσε.

Εργατικό Κίνημα

Τα πρώτα χρόνια της μεταπολίτευσης συνοδεύτηκαν από ένα κύμα ριζοσπαστικών αγώνων, με αιχμή τους εργοστασιακούς εργατές, που οργανώθηκαν σε επιτροπές, ίδρυσαν σωματεία, προχωρούσαν σε μαχητικές απεργίες, επιβάλλοντας μεγάλες αυξήσεις μισθών, επιδόματα, καλύτερες συνθήκες εργασίας. Παράλληλα κινητοποιούνταν οι μαθητές, φοιτητές, δημόσιοι υπάλληλοι, τραπεζικοί κ.λπ., ενώ ξεπήδαγαν και αγώνες για ευρύτερα θέματα (π.χ. περιβαλλοντικά).

Σ' αυτούς τους αγώνες, οι οργανώσεις της άκρας αριστεράς (μαοϊκές, τροτσικιστικές, διάφορες κεντριστικές), που είχαν μαζικοποιηθεί ειδικά στη νεολαία, έπαιξαν έναν δραστήριο ρόλο – αν και για τις πε-

ρισσότερες αυτό δεν συνοδευόταν από μια επεξεργασμένη θεωρία, αλλά περισσότερο από μια έμπρακτη ευαισθησία απέναντι στο κίνημα, στην δράση. Αντίθετα, οι ρεφορμιστές των ΚΚΕ και ΚΚΕ εσωτερικού, που επιθυμούσαν να ενταχθούν ομαλά στο νέο αστικό σκηνικό, έκαναν ό,τι μπορούσαν για να αδυνατίσουν και να χτυπήσουν αυτούς τους αγώνες.

Οι αγώνες εδραίωναν το συσχετισμό δύναμης που είχε δημιουργηθεί μετά την εξέγερση του Πολυτεχνείου, πιέζοντας για ριζικές αλλαγές, αναγκάζοντας ένα τμήμα της αστικής τάξης στα τέλη της δεκαετίας του '70 ν' αναζητήσει μια άλλη διαχείριση απ' αυτή της ΝΔ του Καραμανλή. Έτσι, το ΠΑΣΟΚ του δημαγωγού Α. Παπανδρέου ήρθε στην εξουσία το 1981, πραγματοποιώντας μια συμμαχία αστικών, αγροτικών/μικροαστικών αλλά και εργατικών στρωμάτων, θεσμοθετώντας και επεκτείνοντας πολλές κατακτήσεις της «γενιάς του Πολυτεχνείου».

Η αδυναμία συγκρότησης μιας μαζικής επαναστατικής ηγεσίας, η διάλυση/απομαζικοποίηση των ακροαριστερών οργανώσεων στην καμπή της δεκαετίας του '80, η συνολική κάμψη των αγώνων την ίδια περίοδο και η «άλωση» του συνδικαλισμού από το ΠΑΣΟΚ (παράλληλα μ' έναν –αναπόφευκτο πλέον– εκδημοκρατισμό στο εσωτερικό του συνδικαλιστικού κινήματος), σε συνδυασμό με τις

40 χρόνια από το πραξικόπημα και την τουρκική εισβολή στην Κύπρο

Τον φετινό Ιούλιο συμπληρώνονται 40 χρόνια από το πραξικόπημα της ελλαδικής χούντας στην Κύπρο, που έδωσε την αφορμή για την τουρκική εισβολή και επέτρεψε στην Τουρκία και στον ιμπεριαλισμό να πραγματοποιήσουν τα σχέδιά τους για διχοτόμηση του νησιού, που διαρκεί μέχρι σήμερα.

Το 1878 η Κύπρος πέρασε σε βρετανική αποικιακή κυριαρχία. Από τη δεκαετία του '30 εντάθηκαν οι αγώνες των Ελληνοκυπρίων, που αποτελούσαν το 80% του πληθυσμού υπέρ της ένωσης με την Ελλάδα. Παράλληλα όμως άρχισε να αναπτύσσεται το εργατικό κίνημα, ενώ ιδρύθηκε και το Κομμουνιστικό Κόμμα της Κύπρου, το οποίο στο αρχικό του πρόγραμμα τόνιζε την ανάγκη κοινού ταξικού αγώνα των ελληνοκυπρίων και τουρκοκυπρίων εργατών με στόχο την εγκαθίδρυση μιας «σοσιαλιστικής σοβιετικής δημοκρατίας». Ωστόσο, με την επικράτηση του σταλινισμού στη Σοβιετική Ένωση, και αφού μετονομάστηκε σε ΑΚΕΛ (Ανορθωτικό Κόμμα Εργαζόμενου Λαού), υιοθέτησε τη λογική της ταξικής συνεργασίας με την ελληνοκυπριακή αστική τάξη, στο όνομα του «εθνικού αγώνα». Έτσι, το ΑΚΕΛ πρόδωσε τη μεγάλη απεργία των μεταλλωρύχων το 1948, που είχε καταφέρει να ενώσει σε έναν σκληρό και υποδειγματικό αγώνα έλληνες και τούρκους εργατές, ενάντια στα ντόπια αφεντικά αλλά και τους βρετανούς ιμπεριαλιστές.

Στα μέσα της δεκαετίας του '50, η αποδυνάμωση της άλλοτε πανίσχυρης βρετανικής αυτοκρατορίας μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο και τους εθνικοαπελευθερωτικούς αγώνες των λαών στις αποικίες της καθιστούσε εφικτή την αντιαποικιακή εξέγερση και στην Κύπρο. Όμως το ΑΚΕΛ, προσκολλημένο στην προδοτική πολιτική της «εθνικής ενότητας» με τους αστούς και στις εντολές της Μόσχας, που επεδίωκε την «ειρηνι-

κή συνύπαρξη» με τους ιμπεριαλιστές, επέτρεψε στην άκρα δεξιά να τεθεί επικεφαλής του ένοπλου εθνικοαπελευθερωτικού αγώνα. Υπό την ηγεσία του Γρίβα, αρχηγού της διαβόητης οργάνωσης Χ, που έδρασε εναντίον του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ στο πλευρό των ναζί, δημιουργήθηκε η ΕΟΚΑ (Εθνική Οργάνωση Κυπρίων Αγωνιστών), ενώ το ΑΚΕΛ μετατράπηκε σε πολιτική ουρά της ελληνοκυπριακής εκκλησίας και του Αρχιεπισκόπου Μακαρίου. Η δράση της ΕΟΚΑ κατευθυνόταν εναντίον άμαχων τουρκοκυπρίων και ιδιαίτερα ελληνοκυπρίων εργατών και αριστέρων αγωνιστών, πολύ περισσότερο από ό,τι εναντίον των Άγγλων. Έτσι οι τελευταίοι, παρότι βέβαιοι το 1959 ήταν πλέον αναγκασμένοι να παραχωρήσουν ανεξαρτησία στην Κύπρο, επέβαλαν τους όρους τους με τις συμφωνίες Ζυρίχης-Λονδίνου: η Αγγλία διατηρούσε δύο στρατιωτικές βάσεις με πραγματικά σκανδαλώδες εδαφικό μέγεθος (περίπου 10% του εδάφους του νησιού), η Αγγλία, η Ελλάδα και η Τουρκία ορίστηκαν ως «εγγυήτριες δυνάμεις» με δικαίωμα στρατιωτικής επέμβασης, ενώ το σύνταγμα που θεσπίστηκε για τη νεοσύστατη Κυπριακή Δημοκρατία ήταν εσκεμμένα δυσλειτουργικό και ευνοούσε την όξυνση της εθνοτικής διαμάχης, ακριβώς ώστε να καθίσταται συνεχώς αναπόφευκτη η «διεθνής διαιτησία», δηλαδή η ωμή επέμβαση των ιμπεριαλιστών. Τις συμφωνίες Ζυρίχης-Λονδίνου έσπευσε να υπογράψει η κυβέρνηση των Αθηνών του Κωνσταντίνου Καραμανλή. Για την ελληνική αστική τάξη, το Κυπριακό ήταν ένα μόνιμο «αγκάθι», καθώς έπρεπε να ισορροπήσει ανάμεσα στην πίεση των μαζών, που ζητούσαν συμπάρασταση στον κυπριακό αγώνα για ένωση με την Ελλάδα, και στον ιμπεριαλισμό, αγγλικό και αμερικάνικο, στον οποίο χρωστούσε την επιβίωση του καθεστώτος της τη δεκαετία του '40.

Στα χρόνια που ακολούθησαν, δημιουργήθηκαν ακροδεξιές παραστρατιωτικές ομάδες, που πραγματοποιούσαν επιθέσεις και σφαγές σε «εχθρικά» χωριά, στο όνομα της ένωσης (οι Έλληνες) και της διχοτόμησης (οι Τούρκοι). Η ελληνοκυπριακή αστική τάξη, υπό την ηγεσία Μακαρίου, πέτυχε αξιόλογη ανάπτυξη, επέβαλε τον έλεγχο της στον κρατικό μηχανισμό και ξεκίνησε την προσπάθεια πολιτικής και οικονομικής περιθωριοποίησης των Τουρκοκυπρίων, με τον περιορισμό τους σε γεωγραφικούς θύλακες. Η εκρηκτική κατάσταση δημιουργήθηκε προκαλούσε άμεσο κίνδυνο τουρκικής εισβολής. Το 1964, οι ΗΠΑ επιχειρήσαν παρέμβαση με τρεις στόχους: να αποτρέψουν σύρραξη μεταξύ δύο πολύτιμων συμμάχων τους, να αποσπάσουν από τους Άγγλους τον πρώτο λόγο στο νησί εντάσσοντας την Κύπρο στα νατοϊκά πλαίσια αλλά και να ξεφορτωθούν τον Μακάριο, που έκανε «επικίνδυνα» ανοίγματα προς τη Σοβ. Ένωση. Έτσι, προώθησαν το σχέδιο Άτσεσον, που προέβλεπε την παραχώρηση στην Τουρκία της χερσονήσου της Καρπασίας και την ένωση της υπόλοιπης Κύπρου με την Ελλάδα. Ο Μακάριος το απέρριψε, καθώς η ελληνοκυπριακή αστική τάξη είχε δική της συμφέροντα, κυρίως οικονομικά, που δεν συμβιβάζονταν πλέον με την ένωση. Επίσης, ενώ η τότε κυβέρνηση της Ένωσης Κέντρου και του Γ. Παπανδρέου είχε δεχτεί το σχέδιο, αυτό απορρίφθηκε από την ελλαδική δεξιά (ΕΡΕ), που υπολόγιζε ότι η οικονομική και πληθυσμιακή υπεροχή των Ελληνοκυπρίων θα οδηγούσε σε ντε φάκτο ένωση.

Η κατάσταση επιδεινώθηκε με την επιβολή της δικτατορίας το 1967. Η χούντα έστειλε ξανά στην Κύπρο τον Γρίβα, που δημιούργησε τη φασιστική ΕΟΚΑ Β'. Στις 15/7/1974 η ΕΟΚΑ Β' και η νέα χούντα του Ιωαννίδη, που είχε ανατρέψει τον Παπαδόπουλο, ανέτρεψαν τον Μακάριο με πραξικόπημα. Στις 19/7

η Τουρκία εξαπέλυσε την εισβολή, με πρόσημα την προστασία των Τουρκοκυπρίων. Οι χουντικοί εξυπηρέτησαν τους αμερικανικούς σχεδιασμούς για διχοτόμηση και νατοϊκό έλεγχο της Κύπρου, έχοντας πλήρη επίγνωση των τουρκικών σχεδίων και πιστεύοντας πιθανότατα τις αμερικανικές διαβεβαιώσεις ότι η έκταση που θα καταλάμβαναν οι Τούρκοι θα ήταν περιορισμένη. Ωστόσο, η χούντα βρισκόταν σε αποσύνθεση, όπως αποδείχτηκε κατά την κωμικοτραγική γενική επιστράτευση. Μπροστά και στον κίνδυνο από τη λαϊκή κατακραυγή (η εξέγερση του Πολυτεχνείου ήταν άλλωστε πολύ πρόσφατη) τα αστικά επιτελεία έσπευσαν να επαναφέρουν τον Καραμανλή από το Παρίσι. Τρομοκρατώντας τον λαό με την απειλή επανόδου της χούντας («Καραμανλής ή τανκς», σύνθημα που υιοθετήθηκε και από το μεγαλύτερο μέρος της ελληνικής «αριστεράς»), η κυβέρνηση «εθνικής ενότητας» του Καραμανλή παρέμεινε απαθής θεατής των αμερικανικών και τουρκικών σχεδίων, που ολοκληρώθηκαν τον Αύγουστο του 1974 με την κατάληψη του 38% του κυπριακού εδάφους.

Η εγκληματική πολιτική των ιμπεριαλιστών και της ελληνικής και τουρκικής αστικής τάξης κόστισαν στον λαό της Κύπρου χιλιάδες νεκρούς και 200.000 πρόσφυγες. Στο μέχρι σήμερα κατεχόμενο βόρειο τμήμα, οι Τουρκοκύπριοι καταπιέζονται από το τουρκικό στρατοκρατικό καθεστώς. Οι Ελληνοκύπριοι βρέθηκαν κάτω από την μπότα της τρόικας, ενώ οι ιμπεριαλιστές ετοιμάζουν την τελική αποικιοποίηση του νησιού με ένα νέο, ακόμα χειρότερο «σχέδιο Ανάν». Η ελπίδα και για τις δύο κοινότητες βρίσκεται στους ταξικούς αγώνες και στις εξεγερσιακές καταστάσεις που δημιουργούνται και στις δύο πλευρές του Αιγαίου. Η μόνη πια ρεαλιστική λύση θα είναι σε σοσιαλιστική κατεύθυνση.

■ Γιάννης Χαλάς

τη Μεταπολίτευση

κατακτήσεις και παραχωρήσεις σε πολλά στρώματα εργαζομένων, δημιούργησαν τη βάση για την ανάδειξη της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας.

Οι αγώνες, αν και συνεχίστηκαν, απώλεσαν τη ριζοσπαστική δυναμική των πρώτων μεταπολιτευτικών χρόνων, περισσότερο «υπενθύμιζαν» το συσχετισμό δύναμης παρά τον μετέβαλλαν, αν και έφθειραν κυβερνήσεις ή τις οδήγησαν σε πτώση (Μητσοτάκης 1993). Τις δεκαετίες του '80 και '90 ξεχώρισαν οι απεργίες του 1985, το εκπαιδευτικό κίνημα του 1991, η απεργία της ΕΑΣ το 1992-93, οι αγώνες των καθηγητών το 1997-98.

Κοινωνικές Αλλαγές

Στη Μεταπολίτευση, η ελληνική οικονομία δεν ήταν πια κυρίως αγροτική, χωρίς όμως να έχει μια αποτελεσματική βιομηχανική διάρθρωση. Μικροεπιχειρηματίες και μικροαστοί (που σήμερα προλεταριοποιούνται και εξαθλιώνονται) αποτέλεσαν βασική πηγή της «κοινωνικής ειρήνης».

Το νέο πρότυπο του επιχειρηματία/καπιταλιστή που αναδεικνυόταν όσο χειροτέρευε η κρίση ήταν ο άρπαγας κερδοσκοπός, που κερδίζει παρασιτικά από μετοχές, ομόλογα, συνάλλαγμα, ακίνητα. Η Μεταπολίτευση σηματοδεύτηκε από τα μεγαλύτερα ως τότε σκάνδαλα. Τα «νέα τζάκια», που κυριάρχησαν στην ελ-

ληνική αστική τάξη, σήμερα ενισχύονται από νέα στρώματα «μαυραγοριτών/δοσίλογων» που δημιουργούνται αλλά και επωφελούνται απ' την κρίση. Το κομμάτι αυτό παραδόθηκε στον «αυτόματο πιλότο» της Ε.Ε. και των ιμπεριαλιστών ακόμα και για τα λεγόμενα «εθνικά θέματα» του ελληνικού καπιταλισμού (Κυπριακό κ.λπ.).

Η εργατική τάξη συνέχισε ν' αυξάνει αριθμητικά, αλλά άλλαξε σε διαστρωμάτωση. Κρίση, «αποβιομηχάνιση» και νεοφιλελεύθερη επίθεση γκρέμισαν τα παραδοσιακά εργατικά «προπύργια». Δημιουργήθηκε μια απόσταση μεταξύ «παλιών» και «νέων» εργαζομένων, ιδιαίτερα με τη νεοφιλελεύθερη διάλυση των εργασιακών σχέσεων, προτού τα «προνόμια» των «παλιών» τσακιστούν κι αυτά στις μέρες μας.

Η διόγκωση της εκπαίδευσης έκανε τις μεταπολιτευτικές γενιές πιο μορφωμένες, ενημερωμένες, ειδικευμένες. Μετά το 2000, η συμμετοχή της νεολαίας σε κάθε λογής κινητοποιήσεις υπήρξε πολύ μεγάλη (π.χ. αντιπολεμικό και αντιπαγκοσμιοποιητικό κίνημα). Όμως η κατάρρευση του λεγόμενου «υπαρκτού σοσιαλισμού» (σταλινισμού) το 1989-91 είχε φέρει ένα πιασμένο στη συνείδηση της νέας εργατικής τάξης, ένα σπάσιμο στη συνέχεια των αξιών, παραδόσεων και στόχων της εργατικής πρωτοπορίας.

Από τον δικοματισμό στο Κράτος Έκτακτης Ανάγκης

Η αστική τάξη μεταπολιτευτικά κατόρθωσε να εγκαθιδρύσει ένα δικομματικό σύστημα, με τις μάζες να χρησιμοποιούν τις εκλογές για να «τιμωρήσουν» εναλλάξ ΠΑΣΟΚ και ΝΔ. ΚΚΕ και ΚΚΕ εσωτ. (μετέπειτα ΣΥΝ) ενσωματώθηκαν σ' αυτή την «ομαλότητα», φροντίζοντας για τις θέσεις τους χωρίς να τη διαταράσσουν με ριζοσπαστικούς αγώνες.

Μετά την πρώτη αντεργατική επίθεση του ΠΑΣΟΚ (σταθεροποιητικό πρόγραμμα 1985), την επόμενη δεκαετία μετατράπηκε σε «καθαρόαιμο» νεοφιλελεύθερο κόμμα. Ωστόσο, η απέχθεια μεγάλου κομματιού «παλιών» εργαζομένων για τη «Δεξιά» και οι αυταπάτες για το ΠΑΣΟΚ κράτησαν το τελευταίο στην εξουσία ως το 1991 και το επανέφεραν εκεί το 1993 (ως το 2004).

Το 1989-90 η πολιτική ταξική συνεργασία των δύο ΚΚΕ εφαρμόστηκε με τις κατάρπτυσες κυβερνήσεις Ζολώτα και Τζαντάκη. Εκεί ξεκινάει και μια αργή ανασύνταξη των δυνάμεων της άκρας αριστεράς, που παρά τα πολιτικά της προβλήματα μπορούσε να παρεμβαίνει στο κίνημα δημιουργώντας σημαντικά γεγονότα.

Όμως η οξυνόμενη κρίση του ελληνικού καπιταλισμού απαιτούσε όλο και πιο αυταρχική διακυβέρνηση, μεγαλύτε-

ρη περιστολή των δημοκρατικών ελευθεριών. Ατέλειωτη σειρά κατασταλτικών επιθέσεων, αντιαπεργιακών δικαστικών αποφάσεων, «αντιτρομοκρατικών» και αντιμεταναστευτικών νόμων, μαζί με την αποχαλίνωση της αστικής ιδεολογικής και ηθικής επίθεσης (ακατάσχετο υβρεολόγιο ενάντια στις αξίες της αλληλεγγύης, του συνδικαλισμού κ.λπ.), προετοίμασαν το σημερινό Κράτος Έκτακτης Ανάγκης.

Οι υπεύθυνοι της σημερινής κατάστασης, οι αστοί και τα επιτελεία τους (μαζί με τους ιμπεριαλιστές), προσπαθούν να ενοχοποιήσουν γι' αυτή τους εργαζόμενους και τη νεολαία, δαμιονοποιώντας λυσσασμένα τις «παθογένειες» της Μεταπολίτευσης, δηλαδή τα δικαιώματα, τις κατακτήσεις, τους αγώνες μας. Προσπαθούν έτσι να κρύψουν τη δική τους εκκωφαντική αποτυχία και γύμνια, την κατάρρευση όλων των «σταθερών» και ιδεολογημάτων τους (εθνική και λαϊκή κυριαρχία, δημοκρατικοί θεσμοί και ομαλότητα, κοινοβουλευτισμός και πολιτικό σύστημα, κοινωνικό κράτος, ευρωπαϊκή πορεία της χώρας κ.λπ.).

Όμως το μόνο «λάθος» των εργαζομένων, της νεολαίας, του κινήματος ήταν ότι «επέτρεψε» σ' αυτές τις κοινωνικές και πολιτικές δυνάμεις να κρατούν τα ηνία. Σήμερα, για να σώσουμε τα δικαιώματα και τη ζωή μας, θα χρειαστεί να «διορθώσουμε» αυτή την παράλειψη, ολοκληρώσει το έργο για μια σοσιαλιστική Ελλάδα που ξεκίνησε η εξέγερση του Πολυτεχνείου.

19 χρόνια από τον θάνατο του Ερνέστ Μαντέλ

Ο Ερνέστ Μαντέλ υπήρξε ηγετικό στέλεχος της Ενιαίας Γραμματείας της 4^{ης} Διεθνούς και ένας από τους μεγαλύτερους μαρξιστές θεωρητικούς του δεύτερου μισού του 20^{ου} αιώνα.

Γεννήθηκε το 1923 στην Αμβέρσα του Βελγίου και μεγάλωσε σ' ένα βαθιά πολιτικοποιημένο κοινωνικό και οικογενειακό περιβάλλον. Όπως έλεγε ο ίδιος, καθώς από μικρός του άρεσε το διάβασμα, ανάμεσα στα βιβλία που ξεχώρισε, στο *Κεφάλαιο* του Μαρξ βρήκε την κατανόηση για το πώς μπορεί να λυθεί το «κοινωνικό πρόβλημα». Σε ηλικία 15 ετών εντάσσεται στο Σοσιαλιστικό Επαναστατικό Κόμμα, το βελγικό τμήμα της νεοσύστατης 4^{ης} Διεθνούς. Βοήθησε στη δημιουργία πυρήνων στους βέλγους ανθρακωρύχους και μεταλλωρύχους.

Η κατάληψη του Βελγίου από τους Ναζί τον σπρώχνει στο αντιστασιακό κίνημα, όπου αναπτύσσει διεθνιστική και αντιπολεμική δράση απευθυνόμενος τόσο στο βέλγικο προλεταριάτο όσο και στα γερμανικά στρατεύματα. Τρεις φορές συνελήφθη, δύο φορές δραπέτευσε πείθοντας τους δεσμοφύλακες του να τον βοηθήσουν, απευθυνόμενος στα αντιστασιακά και διεθνιστικά αισθήματά τους. Την τρίτη φορά μεταφέρθηκε σε στρατόπεδο συγκέντρωσης στη Γερμανία, όπου τον βρήκε το τέλος του πολέμου. Όπως έχει πει χαρακτηριστικά, θυμόταν αργότερα ότι, ενώ μεταφερόταν στο στρατόπεδο (και ουσιαστικά προς το βέβαιο θάνατο), αισθανόταν χαρούμενος γιατί θα βρίσκονταν στο επίκεντρο της επερχόμενης ευρωπαϊκής επανάστασης, όπως θεωρούσαν τη Γερμανία.

Μετά τον πόλεμο ηγήθηκε του βελγικού τμήματος και έγινε το νεότερο μέλος της Γραμματείας της 4^{ης} Διεθνούς, όπου και θα πρωταγωνιστούσε για μισό περίπου αιώνα. Το 1950 συμμετείχε στην μπριγάντα που έστειλε η 4^η Διεθνής σε ενίσχυση της γιουγκοσλάβικης επανάστασης και του νεαρού εργατικού κράτους της, που απειλούσε να συντρίψει ο Στάλιν, μετά την σοβιετογιουγκοσλαβική ρήξη του 1948. Τη δεκαετία του '50 συνέβαλλε στην εκστρατεία υπεράσπισης και ενίσχυσης των αντιαποικιακών επαναστάσεων στον Τρίτο Κόσμο, από την Αλγερία ως την Κούβα. Έχοντας αρχίσει ν' αποκτά διεθνή φήμη ως μαρξιστής οικονομολόγος, καλείται μάλιστα από τον Τσε Γκεβάρα να συμμετάσχει στη συζήτηση για τον προσανατολισμό και την κατεύθυνση της κοινωνικής Κούβας.

Το 1960 παίζει αποφασιστικό ρόλο στην προετοιμασία της μεγάλης γενικής απεργίας στο Βέλγιο και διώκεται από τη βελγική κυβέρνηση. Καθώς οι επαναστατικές προοπτικές αναζωπυρώνονταν στην Ευρώπη (τόσο στη δυτική όσο και στις «λαϊκές δημοκρατίες»), μετατόπισε εκεί σημαντικό μέρος της δράσης του. Όχι μόνο συμμετέχει στα φλεγόμενα οδοφράγματα του Μάη του '68, αλλά προσπαθεί να βοηθήσει αυτά τα κινήματα να επιτύχουν, δίνοντας τις απαραίτητες πολιτικές και θεωρητικές κατευθύνσεις, προωθώντας την οικοδόμηση επαναστατικών κομμάτων, εθνικών τμημάτων της 4^{ης} Διεθνούς, σε σειρά χωρών. Ήταν από τους πρωτεργάτες αυτής της στροφής στην οικοδόμηση της 4^{ης} Διεθνούς, μέσα από την αυτόνομη συμμετοχή της στο επαναστα-

τικό κύμα του 1965-1975, βάζοντας στην άκρη τον «εισοδισμό» της προηγούμενης περιόδου σε Σοσιαλιστικά και Κομμουνιστικά Κόμματα. Η επαναστατική του δράση θα του στοιχίσει την απαγόρευση εισόδου σε σειρά χωρών, όχι μόνο σε ανεπτυγμένες καπιταλιστικές χώρες αλλά και στην ΕΣΣΔ και την Κίνα, μιας και η 4^η Διεθνή πάλευε επίσης για την πολιτική επανάσταση στα γραφειοκρατικά εκφυλισμένα εργατικά κράτη.

Παρά τις εξελίξεις του 1989-91, την παλινόρθωση του καπιταλισμού στα εργατικά κράτη, συνέχισε την δράση του γυρνώντας όλο τον κόσμο, υπερασπίζοντας τις ιδέες της σοσιαλιστικής επανάστασης και της εργατικής δημοκρατίας, αναλύοντας και εξηγώντας ήδη από τότε τη βαθιά κρίση και τα αδιέξοδα του καπιταλισμού και την αναπόφευκτη αναγέννηση των εργατικών αντιστάσεων και της αντικαπιταλιστικής αμφισβήτησης.

Όμως η μεγαλύτερη συνεισφορά του ήταν ο εμπλουτισμός του Μαρξισμού με το τεράστιο σε όγκο έργο του, που κατέχει μια εξέχουσα θέση στην επαναστατική και μαρξιστική βιβλιογραφία. Το 1962 ολοκληρώνει τη *Μαρξιστική Πραγματεία της Οικονομίας*, όπου συμπληρώνει τις βασικές μαρξιστικές θέσεις με τα νέα ευρήματα των κοινωνικών επιστημών (κοινωνιολογία, ανθρωπολογία κ.λπ.). Ακολουθεί η *Γέννηση των Οικονομικών Θεωριών του Κ. Μαρξ*. Σ' αυτά θα βασιστεί το κολοσσιαίο έργο του *Ο Ύστερος Καπιταλισμός*, που είναι μέχρι σήμερα η πληρέστερη μελέτη της εξέλιξης του μεταπολεμικού καπιταλισμού, του μακρού κύματος ανάπτυξης και του περάσματος στο μακρύ κύμα κάμψης.

Αν και τα οικονομικά έργα θα του χάρισουν καθολική αναγνώριση, δεν άφησε κανέναν τομέα της επαναστατικής πολιτικής χωρίς να συμβάλλει στην ανάπτυξή του. Για τις μορφές κυριαρχίας της αστικής τάξης, ξεχωρίζουν το έργο του *Για τον φασισμό* - για την επαναστατική στρατηγική, το *Εργατικός Έλεγχος, Εργατικά Συμβούλια, Αυτοδιαχείριση*. Για την ιστορία, μελέτες όπως *Το Νόημα του Β' ΠΠ*. Για την αστική και εργατική γραφειοκρατία, το *Χρήμα και Εξουσία* και πολλά ακόμα. Η ΟΚΔΕ και οι Εκδόσεις Εργατική Πάλη έχουν αναλάβει μια συστηματική προσπάθεια να διαδώσουν στο ελληνικό κοινό το έργο του, εκδίδοντας πολλά βιβλία, προσούρες κ.λπ.

Παρά τα σοβαρά προβλήματα υγείας προς το τέλος της ζωής του, συνέχισε ακούραστα και πεισματικά την δράση του, αφήνοντας μια τεράστια κληρονομιά, θεωρητική και πολιτική, πρακτική και ηθική, στην 4^η Διεθνή, στο εργατικό και επαναστατικό κίνημα, σε κάθε επαναστατή μαρξιστή και αγωνιστή που αναζητά απαντήσεις στην καθημερινή πάλη που αναδύεται απ' το δομικό αδιέξοδο του καπιταλισμού.

■ Βασίλης Ζόγκας

ΙΡΑΚ

Εξέγερση, θρησκευτικός εμφύλιος, σφαγές, ιμπεριαλιστική επέμβαση, χάος

■ Κώστας Δικαίος

Πριν τον 20^ο αιώνα, η Μ. Ανατολή αποτελούσε πεδίο συγκρούσεων, ως σταυροδρόμι Ανατολής και Δύσης. Στον 20^ο αιώνα, τα μεγαλύτερα γνωστά κοιτάσματα πετρελαίου, έκαναν απαραίτητη την κυριαρχία των ιμπεριαλιστών στην περιοχή. Μέχρι και τον Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο, αυτή εξασφαλιζόταν μέσω των αποικιών. Μετά τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο (δημιουργία ανεξάρτητων κρατών, συχνά φιλικών στην ΕΣΣΔ), οι ιμπεριαλιστές έστησαν προτεκτοράτα (Σ. Αραβία, Εμιράτα του Κόλπου), «φύτεψαν» το σιωνιστικό Ισραήλ στα πλευρά των Αράβων, φέρνοντας δεκάδες συγκρούσεις και πολέμους. Η αντιιμπεριαλιστική, προοδευτική συνείδηση των λαών της περιοχής (με αρκετά σοσιαλιστικά στοιχεία) «κορυφώθηκε» στην ιρακινή επανάσταση του 1979, που όμως κατέληξε σε μια στυγνή ισλαμική δικτατορία, ενώ η κατάρρευση της ΕΣΣΔ έφερε στην επιφάνεια διάφορους φονταμενταλιστές, φύλαρχους, θρησκευτικές αιρέσεις, εθνοτικές συγκρούσεις και εξαχρειωμένες άρχουσες τάξεις. Έτσι, οι συχνές εξεγέρσεις των λαών, χωρίς στόχο και με αποπροσανατολιστική ηγεσία, σε συνδυασμό με τις συνεχείς ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις, έχει διαμορφώσει μια ανεξέλεγκτη, περίπλοκη διάταξη, που, παρά τις θυσίες των λαών (Αραβική Άνοιξη, ιρακινή αντίσταση) αλλά και το τεράστιο κόστος των ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων, είναι απίστευτα ασταθής.

Η επέμβαση των ΗΠΑ και των «προθύμων» στο Ιράκ το 2003 προκάλεσε καταστροφή, σφαγές, πλήρη αποδόμηση του κρατικού μηχανισμού. Ο Σαντάμ έπεσε, αλλά χρειάστηκαν αιματηρές συγκρούσεις με τους σουνίτες στο δυτικό Ιράκ και τους σίιτες φιλοϊρανούς στο νότο. Τίποτα δεν σταθεροποιούνταν, ακόμα και οι αμερικάνικες πολυεθνικές δεν απολάμβαναν τα κέρδη που περίμεναν. Τελικά, οι ΗΠΑ στηρίχτηκαν στους σίιτες του νότου και τους Κούρδους στο βορρά (τους έταξαν το πολυπόθητο ανεξάρτητο κράτος) φτιάχνοντας μια φιλοσιτική κατοχική αιματοβαμμένη κυβέρνηση με επικεφαλής τον Μαλίκι και δίνοντας αυξημένη αυτονομία στους Κούρδους του Μπαρτζάνι. Οι πεζοναύτες των ΗΠΑ εξολόθρευσαν τους σουνίτες ισοπεδώνοντας πόλεις όπως η μαρτυρική Φαλούτζα, ξόδεψαν 25 δις δολάρια για να συγκροτήσουν στρατό και αστυνομία, ενίσχυσαν το καθεστώς Μαλίκι, που κατόρθωσε να «εκλεγεί» το 2010 (οι υποτιθέμενες πρώτες ελεύθερες εκλογές) μέσα από ένα όργιο απαγωγών, βασανιστηρίων, δολοφονιών, καθημερινών εγκλημάτων από τα σίιτικα «τάγματα θανάτου».

Έτσι συγκροτήθηκε το Ισλαμικό Κράτος του Ιράκ (ΙΚΙ) – παρακλάδι της Αλ Κάιντα για τους ιμπεριαλιστές –, μια οργάνωση φονταμενταλιστών ισλαμιστών που βρήκαν έδαφος στις καταπιεσμένες σουνίτικες μάζες, μαζί με οργανώσεις στηριγμένες στα υπολείμματα του Μπάαθ. Η απομόνωση της, η ανηλεής καταστολή, η ισχυροποίηση του Μαλίκι υπό την ανοχή των Κούρδων, αποδυναμώναν το ΙΚΙ. Ωστόσο οι συγκρούσεις συνεχίστηκαν με τη μορφή αντάρτικου πόλεμου (περίπου 1.000 νεκροί το μήνα από βομβιστικές επιθέσεις), ενώ ολόκληρες περιοχές της αχανούς ερήμου του Ιράκ (επαρχία Ανμπάρ) βρίσκονταν πάντα υπό τον έλεγχο των ανταρτών και στη Μοσούλη (σουνιτικό κέντρο 2 εκ. κατοίκων) ο κυβερνητικός στρατός, οι πεζοναύτες των ΗΠΑ και οι κούρδοι πεσεμεργκά (αξιόμαχος στρατός, λόγω πολύχρονου αντάρτικου, αλλά και ενισχυμένοι και εξοπλισμένοι απ' τις ΗΠΑ) έλεγχαν μόνο μέρος της πόλης.

Η εξαχρείωση της κυβέρνησης Μαλίκι ουσιαστικά οδήγησε το σύνολο των σουνιτών να στραφούν προς τους αντάρτες αλλά και τους Κούρδους να εντείνουν την ανεξαρτητοποίησή τους (π.χ. πουλώντας πετρέλαιο ανεξάρτητα απ' την κεντρική κυβέρνηση).

Η αναγέννηση του ΙΚΙ έγινε από τον Αμπντού Μπακρ αλ Μπαγκντάτι αξιοποιώντας την εξέγερση στη Συρία. Η ηγεσία του ΙΚΙ, τζιχαντιστές χωρίς ιδιαίτερες ιδεολογικές και πολιτικές αρχές, στήριξε την εξέγερση του συριακού λαού αλλά ενίσχυσε τις θρησκευτικές διαφοροποιήσεις, έφτιαξε δική της οργάνωση μετονομαζόμενη σε Ισλαμικό Κράτος του Ιράκ και του Λεβάντε (η Λεβαντίνη είναι περιοχή της Συρίας πλούσια σε πετρέλαια), συγκρούστηκε με όλες τις άλλες αντιπολιτευόμενες ομάδες στη Συρία συμπεριλαμβανομένης της Αλ Νούσρα (επίσημο «παρακλάδι» της Αλ Κάιντα για τους ιμπεριαλιστές). Με την ενίσχυση της Σ. Αραβίας (βρίσκεται σε σύγκρουση με τον Άσαντ, τους σίιτες στο Ιράκ αλλά και στο Ιράν), τη λαθραία πώληση του πετρελαίου από περιοχές της ανατολικής Συρίας (Ράκα, Ζάμα, Κούνικο), την πώληση σιταριού, βαμβακιού, βιομηχανικού εξοπλισμού, ορυκτού πλούτου, σιδηροδρομιακού υλικού και ότι μπορούσε να πλιατσικολογήσει απ' την Ντέιρ αλ Ζορ κοντά στα σύνορα με το Ιράκ, τα λύτρα απ' τις απαγωγές και τη δήμευση περιουσιών χριστιανών και αλαουιτών, και τέλος τη λεηλασία πολιτιστικών και αρχαιολογικών θησαυρών (μέσω Τουρκίας, Λιβάνου και Ιορδανίας φτάνουν σε συλλέκτες σε Ευρώπη και Αμερική), έφτιαξε μια συμπαγή οργάνωση που εφαρμόζει τη σαρία (ισλαμικός νόμος) και εκτείνεται απ' το Ιράκ μέχρι τη

Συρία! Πλαισιώθηκε από χιλιάδες εθελοντές (εκπαιδευόνταν στην Τουρκία μέσω της ΜΙΤ και στην Ιορδανία από ευρωπαίους και αμερικάνους), εξοπλίστηκε με βαρύ οπλισμό απ' τις ΗΠΑ για ν' αντισταθμιστούν οι στρατιωτικές νίκες του Άσαντ – και στράφηκε στο άλλο ανοιχτό μέτωπο, ενάντια στη Βαγδάτη.

Οι επιτυχίες του ΙΚΙ (κατάληψη Μοσούλης, Τικρίτ, Φαλούτζα και του μεγαλύτερου διωλιστηρίου του Ιράκ στο Μπαϊτζί) εξέπληξαν τους ιμπεριαλιστές, τον Μαλίκι, όλους τους «παίκτες» στην περιοχή, μαζί τη Σ. Αραβία και το Ιράν. Ο στρατός του Μαλίκι διαλύθηκε μέσα σε λίγες μέρες από μερικές χιλιάδες εμπειροπόλεμων και συχνά απάνθρωπων τζιχαντιστών (υπήρχαν καταγγελίες που παραδέχτηκαν και αξιωματικοί του ΙΚΙ για εκτελέσεις χιλιάδων σιτών που παραδόθηκαν στις μάχες). Κύματα προσφύγων, σφαγές, λεηλασίες συνοδεύουν την προέλαση του ΙΚΙ, που έχει συμμαχήσει με άλλες σουνίτικες ομάδες (συμπεριλαμβανομένων των Μπααθικών) και βέβαια έχει μαζική στήριξη στις σουνίτικες περιοχές. Η πορεία του σταμάτησε λίγες δεκάδες χιλιόμετρα έξω απ' τη Βαγδάτη, όταν ο Μαλίκι, ο θρησκευτικός ηγέτης των σιτών στο Ιράκ Αγιατολάχ Αλί Σιστανί και ο ιρανόος πρόεδρος Χασάν Ροχανί («φιλοδυτικός» για τα πρότυπα του Ιράν) έκαναν έκκληση συστράτευσης προς όλους τους σίιτες. Ο σίιτης ηγέτης Μοκντάντα αλ Σαντρ συγκρότησε «ταξιαρχίες ειρήνης»(!) από φανατικούς εθελοντές, που ενίσχυσαν τον λεγόμενο ιρακινό στρατό και ανέκοψαν την πορεία του ΙΚΙ. Στο πλευρό του Μαλίκι βρίσκεται και ειδικό σώμα ιρανόων «φρουρών της επανάστασης» (έχουν πάει και στη Συρία) και μερικές εκατοντάδες αμερικάνοι πράκτορες. Το αίτημα του Μαλίκι για αεροπορικούς βομβαρδισμούς δεν έχει ικανοποιηθεί, παρά την ετοιμότητα αεροπλανοφόρων των ΗΠΑ στον Κόλπο.

Το ΙΚΙ έβαλε τις βάσεις μιας καινούριας κρατικής οντότητας με τμήματα της Συρίας και του Ιράκ, όμως: (α) Οι συμμαχίες του με τους Μπααθιστές δεν είναι δεδωμένες, αφού αυτοί θα προτιμούσαν μια νέα κυβέρνηση στη Βαγδάτη, που θα τους εξασφάλιζε αυτονομία. (β) Το ΙΚΙ δεν έχει ακουμπήσει τους Κούρδους, με τη δικαιολογία ότι είναι σουνίτες, ωστόσο τα συμφέροντά τους σε Βόρεια Συρία και Ιράκ συγκρούονται.

Οι πεσεμεργκά βρήκαν ευκαιρία να καταλάβουν το Κιρκούκ, με πρόσχημα να το προστατέψουν, αλλά ουσιαστικά θέλουν να το ενσωματώσουν στο αυτόνομο ιρακινό Κουρδιστάν (μαζί με το άφθονο πετρέλαιο της περιοχής) – μάλιστα ετοιμάζουν δημοψήφισμα. Άδεισαν τον Μαλίκι λέγοντας ότι δεν τον εμπιστεύονται, προτείνοντας «πολιτική λύση», με άλλη κυβέρνηση και δημιουργία αυτόνομων σουνιτικών περιοχών! Ήδη συνεχίζουν την εξαγωγή πετρελαίου με νέο αγωγό που λειτουργεί απευθείας προς το τούρκικο λιμάνι του Τσεϊχάν, παρακάμπτοντας το ιρακινό δίκτυο! Δεν ανακηρύσσουν την ανεξαρτησία τους μόνο για να μην χάσουν τη στήριξη των ΗΠΑ (που δεν θέλουν ακόμα τη διάλυση του Ιράκ) αλλά και για να κατενύψουν την Τουρκία (φοβάται το ανεξάρτητο Κουρδιστάν).

Η πολιτική των ιμπεριαλιστών φαντάζει αλλοπρόσαλη και καιροσκοπική. Διέλυσαν τον φιλοδυτικό Σαντάμ, για να εγκαθιδρύνουν ένα καθεστώς ελεγχόμενο απ' τους άσπονδους εχθρούς τους στο Ιράν – ενίσχυ-

σαν το ΙΚΙ για να ρίξουν τον Άσαντ και τώρα αναγκαστικά στηρίζουν στρατιωτικά το φιλοϊρακικό καθεστώς της Βαγδάτης, που εγκαθίδρυσαν ενάντια στο ΙΚΙ, το οποίο όμως ενίσχυσαν στη Συρία! Παρόλη τη φανερή αυτή αποτυχία, πρέπει να σημειώσουμε ότι: (α) Το ΙΚΙ μπορεί να χρησιμοποιηθεί ως μέσο πίεσης στο Ιράν, ώστε να μην ισχυροποιηθεί πολύ. Οι διαπραγματεύσεις για τα πυρηνικά του Ιράν μπορεί να περιλάβουν και πιέσεις της μορφής «στηρίζουμε το φιλοϊρακικό καθεστώς στο Ιράκ, υποχρεείτε σε ό,τι αφορά τα πυρηνικά πρόγραμμα, ίσως και τη Συρία!» (β) Οι συμμαχίες των ιμπεριαλιστών, ακόμα και οι πιο σταθερές (Σ. Αραβία, Ισραήλ) πάντα πρέπει να υπόκεινται σε κάποιο αντίβαρο, ώστε να μην τους εμποδίζουν. Έτσι, η «σύγκλιση» Ιράν-ΗΠΑ τρομοκρατεί τη Σ. Αραβία και το Ισραήλ: ένα Ιράν 80 εκ., με έκταση τρεις φορές σαν τη Γαλλία, με στρατιωτικό εξοπλισμό και προσβάσεις σε Ιράκ, Λίβανο, Συρία, αν έχει έστω και την ανοχή των ΗΠΑ σύντομα ασφαλώς θα υποσκελίσει τα σουνιτικά καθεστώτα σε Σ. Αραβία και Εμιράτα, απειλώντας τη σουνιτική κυριαρχία ολόκληρων αιώνων στη Μ. Ανατολή.

Ωστόσο το παιχνίδι των ιμπεριαλιστών με τη φωτιά είναι πάντα επικίνδυνο, όχι μόνο για τους λαούς αλλά και για τους ίδιους. Ιδιαίτερα σήμερα που, όπου επεμβαίνουν, φέρνουν μόνο πλιάτσικο και καταστροφή, οι δυνατότητες ελιγμών μικραίνουν. Είναι επίσης λάθος να θεωρήσουμε όλες τις εξελίξεις σαν σχέδια των ιμπεριαλιστών, που κινούν τα νήματα όπως θέλουν. Παρεμβαίνουν, υποδαυλίζουν, προσπαθούν να εκμεταλλευτούν εξεγέρσεις (Λιβύη, Συρία), πιο συχνά αιματοκυλούν εξεγέρσεις, επαναστάσεις και ολόκληρους λαούς, αλλά αδυνατούν να συγκροτήσουν στέρεες κοινωνικές δομές, γιατί στόχος τους είναι η εκμετάλλευση των εργαζομένων, των λαών, των πόρων του πλανήτη. Επομένως, ειδικά σήμερα που το καπιταλιστικό/ιμπεριαλιστικό σύστημα βρίσκεται σε κρίση (παρά τις αδυναμίες του εργατικού κινήματος), οι φωτιές που ανάβουν οι ιμπεριαλιστές μπορούν εύκολα να κάψουν και τους ίδιους!

Σ' αυτό το πλαίσιο πρέπει να δούμε και την εξέλιξη στο Ιράκ. Οι ΗΠΑ δεν υπολόγισαν την αντίσταση του ιρακινού λαού και την εξέγερσή του ενάντια στο καθεστώς Μαλίκι, επίσης κατακευάσμα των ΗΠΑ. Αποτέλεσμα είναι ν' απειλείται η δομή του Ιράκ, το ΙΚΙ έφτασε στα σύνορα Ιράκ-Ιορδανίας απειλώντας το Χασεμίτικο Βασίλειο, η διάσπαση της Συρίας είναι δεδωμένη, με λίγα λόγια έχει καταρριφθεί στην πράξη η συνοριακή γραμμή «Σάικς Πικό» (μυστική συμφωνία Βρετανών-Γάλλων το 1916 για το διαιμοίρασμα της οθωμανικής αυτοκρατορίας). Οι ΗΠΑ δεν μπορεί να στείλουν στρατό ή να στηρίξουν οικονομικά (βλ. και μέτωπα σε Ουκρανία και Ειρηνικό). Τώρα φαίνεται να θέλουν την ανατροπή του Μαλίκι ως αποδιοπομπαίου τράγου, δημιουργία κυβέρνησης «ενότητας», για ν' αποφύγουν μια στρατιωτική εμπλοκή, αλλά η φωτιά εξαπλώνεται. Δυστυχώς δεν υπάρχει καμία δύναμη που να στρέψει τις λαϊκές διεκδικήσεις σε κατεύθυνση αντιιμπεριαλιστική και αντικαπιταλιστική. Αυτό σημαίνει μια μακρά περίοδο συγκρούσεων και εξεγέρσεων, που δεν θα δίνουν λύση, θα αδυνατίζουν ωστόσο τον ιμπεριαλισμό!

